

Tham Hoan (Tham Lam Hạnh Phúc)

Contents

Tham Hoan (Tham Lam Hạnh Phúc)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	34
21. Chương 21	36
22. Chương 22	38
23. Chương 23	39
24. Chương 24	41

Tham Hoan (Tham Lam Hạnh Phúc)

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, phúc hắc trung khuyến công x bị động tuần mỹ thụ, mỹ cường, ngọt văn, HENhân vật: Lê Tuần – S

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-hoan-tham-lam-hanh-phuc>

1. Chương 1

Ánh trăng mờ ảo, gió đêm từ từ thổi qua không gian yên tĩnh. Sở Diệc Mạc ở nhà thu xếp bữa tối, lúc anh đang lấy các loại rau quả cùng thịt từ tủ lạnh ra, suy nghĩ đêm nay sẽ nấu món gì, tiếng chuông cửa thanh thúy vang lên.

Ai đến vậy? Tuy hôm nay là cuối tuần nhưng anh cũng không có hẹn với bất cứ người nào, chẳng lẽ là cô bạn gái Bạch Nhược Lan đã chia tay với anh chạy tới, do vậy, không mở cửa có vẻ là tốt hơn. Bạch Nhược Lan là bạn gái do mẹ anh giới thiệu cho, gia cảnh giàu có, khuôn mặt tú lệ, tốt nghiệp thạc sĩ sau đó dần thân vào làm thư ký trong ngành sản xuất, bình thường hai người rất bận rộn, thời gian ở chung không dài cũng là một lí do dẫn đến tranh chấp.

Cho đến khi phát hiện Bạch Nhược Lan ở cùng một chỗ với một người đàn ông khác, anh mới biết được giữa bọn hắn có rất nhiều vấn đề. Cô chủ động chia tay, lý do là ở cùng anh không cảm nhận được tình yêu, cũng thuận tiện quang minh chính đại nói cho anh biết hai người không thể nào tiếp tục được nữa.

Dây dưa không tốt như vậy rồi, theo lời Bạch Nhược Lan nói, anh không có yêu cô, ở cùng một chỗ với cô chỉ để ứng phó việc mẹ anh bức hôn, cho nên chia tay cũng không cảm thấy thống khổ.

Không nghĩ tới ba tháng sau, bởi vì có liên quan tới công việc, lại gặp Bạch Nhược Lan lần nữa.

Lúc này, cô ta dùng lí do công việc tìm anh, cùng anh bàn về hợp đồng, các hạng mục trong hợp đồng rất chi tiết, tỉ mỉ, biết anh vẫn độc thân, ám chỉ muốn tiếp tục làm bạn, anh lại không có cái ý tứ kia, cũng không muốn kết giao sâu hơn, vậy nên khách khí từ chối. Có điều cô lại dùng đủ loại lý do đến nhà chào hỏi, mỗi lần nghĩ tới cô liền cảm thấy phiền phức, anh không thích cô, cũng không có hảo cảm đối với cô, thật vất vả mới vứt bỏ được, cho nên không muốn lại bị cô dính chặt không buông.

Nghe thấy tiếng chuông cửa không chịu ngừng lại, Sở Diệc Mạc nhíu mày, cứng rắn đi tới cửa, nhìn qua mắt mèo trên ván cửa thì thấy bên ngoài là một nam nhân lạ lẫm đang đứng, vô thức kéo cửa ra: “Cậu tìm ai?”

“Xin chào, tôi là Lê Tuần, xin hỏi chủ nhà có ở đây không?” Lê Tuần khách khí hỏi, cậu nhìn thấy có phòng muốn cho thuê ở trên mạng, thế là xác định xong vị trí, lập tức tới xem phòng.

“Chủ nhà?” Sở Diệc Mạc vô thức lặp lại, cũng dò xét Lê Tuần.

Cậu rất anh tuấn, ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, thân hình cao lớn lại thon dài, áo sơ mi trắng vừa người, quần jean màu đen, bên hông quần còn có thêu hoa văn cổ điển, đơn giản xa hoa, phối hợp một đôi giày màu đen phong cách Anh quốc, một sự thanh lịch không thể diễn tả.

Anh lặng lẽ đứng yên nhìn cậu, đôi mắt hơi hướng lên, con ngươi vừa thâm sâu vừa đen láy, môi của cậu rất mỏng, nhưng không có cảm giác chanh chua, bởi vì màu sắc đôi môi kia rất đẹp mang theo chút tơ máu li ti hồng hồng, trong nháy mắt cảm thấy vô cùng kinh diễm.

Chú ý thấy anh không nói một tiếng, đáy mắt Lê Tuần hiện lên một vòng nghi hoặc: “Tiền sinh, anh xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì nha.” Sở Diệc Mạc thu hồi ánh mắt đường đột, bất động thanh sắc hỏi “Tôi là chủ nhà, cậu có chuyện gì?”

Lê Tuần kiên nhẫn lặp lại: “Ở đây có phòng cho thuê đúng không?”

“Đúng vậy.” Thanh âm của Sở Diệc Mạc rất bình thản, từ tháng trước mẹ anh đã di dân sang Pháp, em trai duy nhất cũng đến Pháp học tập, một căn nhà 3 phòng ngủ 1 phòng khách và 1 phòng bếp chỉ có một mình anh ở, bởi vì chưa kết hôn, nên cũng không dùng quá nhiều không gian, vì vậy anh quyết định đem 1 phòng cho thuê, anh nghĩ trong nhà có thêm người thì chắc sẽ không còn quạnh quẽ nữa.

“Tôi tới xem phòng.”

“Chuyện này sao lại không gọi điện thoại trước?” Sở Diệc Mạc hồ nghi hỏi, anh đăng thông tin cho thuê phòng trên mạng, có viết muốn xem phòng phải gọi điện thoại hẹn trước.

Lê Tuần đơn giản nói: “Tôi nhìn thấy thông tin cho thuê phòng ở trên mạng nên cứ tới luôn đây.”

“Oh.” Xem ra người trước mặt rất mơ hồ, bình thường người đi thuê phòng, trước đó sẽ gọi điện thoại xác nhận phòng thuê có còn hay không, rồi mới đích thân qua xem.

“Xin hỏi phòng đã cho thuê rồi sao?” Mắt thấy anh không có nhiệt tình đối với phòng cho thuê, Lê Tuấn bắt đầu hoài nghi có phải đã tới chậm rồi hay không

“Không có.” Không nghĩ tới cậu cũng sẽ nghĩ đến điểm này, Sở Diệc Mạc bật cười nói, gần đây quá nhiều người xem phòng, dạng gì cũng có, đến bây giờ anh vẫn chưa xác định được sẽ cho người nào thuê.

“Tôi có thể vào xem không?” Lê Tuấn không thể chờ đợi được hỏi.

“Đương nhiên.” Đấy mắt Sở Diệc Mạc lấp lánh, chẳng biết tại sao lại có ấn tượng không tệ đối với chàng trai trước mặt, nguyên ý nói chuyện với cậu thậm chí rất nhiệt tâm giới thiệu “Phòng cho thuê là phòng ngủ đầu tiên, bên trong có giường cùng vật dụng cần thiết, mặt khác, phòng khách, nhà ăn, phòng bếp, những chỗ này cậu cũng có thể sử dụng.”

“Vâng.” Lê Tuấn nhìn phòng, phòng ngủ rộng rãi lại sạch sẽ, có giường cùng dụng cụ, cậu thoả mãn hỏi Sở Diệc Mạc “Có thể cho tôi thuê phòng này được không?” Vừa quan sát bốn phía căn nhà này, ở đây trị an rất tốt, 24 tiếng đều có bảo an trực ban, dưới lầu có siêu thị cỡ lớn, phụ cận là công viên, đi bộ một khoảng 1 phút là đến nhà ga, như thế nào cũng rất thuận tiện.

“Một mình cậu ở sao?” Ánh mắt Sở Diệc Mạc nghiêm túc hỏi Lê Tuấn, anh có chút để ý chuyện này, anh không muốn cho tình nhân thuê phòng, như vậy rất ồn ào, nếu cậu không ở một mình, anh cũng sẽ không khách khí mà bảo cậu đi ra ngoài.

“Ở một mình.” Lê Tuấn trịnh trọng đáp, vừa quay đầu nhìn thấy Sở Diệc Mạc, anh tuần mỷ đến quẩn rữ, mang theo một chút khí chất nam tử lạnh lùng, hoàn toàn không có cảm giác khiến người khác không thoải mái mị, chỉ là anh cao hơn cậu rất nhiều, chùng đó thôi đã làm cậu thấy chán nản.

“Vậy không thành vấn đề.” Chàng trai trước mặt, sạch sẽ lại cởi mở, anh không tìm thấy bất kì lý do nào để cự tuyệt, cho nên không chút suy nghĩ mà đáp ứng.

“Tiền thuê phòng và tiền thế chấp là bao nhiêu, cần thủ tục gì không?” Lê Tuấn hỏi, cậu học đại học tại Pháp, bốn năm đều thuê phòng bên ngoài, bất quá thủ tục cho thuê phòng ở Pháp tương đối phiền toái, cần phải đặt cọc rồi còn cần người nhà kí tên tán thành, lúc ấy cậu phải đặc biệt nhờ một đàn chị kí tên giúp, ở trong nước có lẽ không cần thủ tục phiền toái như vậy a.

“Không cần thủ tục khác, tiền thuê nhà một tháng 3000, kể cả nước, điện, gas, giao một lần nửa năm, cần đóng trước một tháng tiền thuê nhà, có vấn đề gì không?”

“Không có.” Lê Tuấn lắc đầu, lúc quyết định bắt đầu tự nuôi sống bản thân, ở Pháp cậu đã đi làm thêm, cũng tích lũy một số tiền, khả năng trả số tiền kia vẫn dư dả.

2. Chương 2

“Đây là giấy chứng minh của tôi.” Sở Diệc Mạc móc ra giấy chứng minh ra đưa cho Lê Tuấn, anh cảm thấy đã ở cùng một chỗ, cho bạn cùng nhà xem giấy chứng minh là điều tất yếu.

Đồng dạng Lê Tuấn cũng móc bóp da ra, đem giấy chứng minh đưa cho Sở Diệc Mạc: “Đây là của tôi.”

“Cậu 22 tuổi?” Sở Diệc Mạc giật mình nhìn cậu, cậu còn nhỏ tuổi hơn cả mình nghĩ, có thể là do mình lớn hơn cậu tới 8 tuổi, đương nhiên cảm thấy cậu nhỏ.

“Vâng.” Lê Tuấn trả lời, cũng hiểu được người đàn ông trước mắt này nghĩ cái gì, cậu cảm thấy Sở Diệc Mạc rất trẻ tuổi, không có bộ dạng 30 tuổi, khả năng có liên quan đến vẻ ngoài của cậu, một khuôn mặt trắng nõn tuần mỷ, mái tóc ngắn đen bóng, đuôi lông mày hơi nhọn, phối hợp với đôi môi tươi cười thanh tú, khiến cậu thoát nhìn nhỏ hơn tuổi thật rất nhiều.

“Cậu là sinh viên vừa mới tốt nghiệp?” Sở Diệc Mạc nhìn Lê Tuần, vừa tốt nghiệp đã đi làm, có thể tích lũy được bao nhiêu tiền chứ, tiền thuê của anh không phải là không cao, bắt cậu nộp tiền thuê nhà có khi nào táng gia bại sản không.

“Đúng vậy.” Lê Tuần cười khê cong cong khoe mọi, ngẩng đầu nhìn Sở Diệc Mạc ” Sở Diệc Mạc?”

“Hả?”

“Rất hân hạnh được biết anh.” Lê Tuần vươn tay, nụ cười bình thường trên mặt lại ôn hòa như ánh mặt trời.

Sở Diệc Mạc kim lòng không được cầm chặt tay của cậu, “Tôi cũng thế.”

Gió thổi làm bay bay bức màn trong phòng ngủ, ngọn đèn nhu hòa chiếu vào 2 người, rất ấm áp, trên khuôn mặt tuần mỹ của Sở Diệc Mạc hiện lên một vòng vui vẻ, con người thâm thúy nhìn chàng trai trước mắt.” Cậu làm nghề gì, công tác ở đâu?”

“Tôi là nhà thiết kế, công ty ở ngay phụ cận.”

“Như vậy rất tốt, cùng không xa chỗ làm việc, sau này đi làm cũng không cần vất vả.” Sở Diệc Mạc nhìn cậu, thanh âm dễ nghe cùng khí chất ôn hòa của cậu, chứa đựng một loại ưu nhã bẩm sinh.

“Đúng vậy.” Lê Tuần gật đầu, lúc trước ở nhà, mỗi ngày bốn ba mệt mỏi, mệt mỏi không chịu được, hiện tại tìm được phòng ở phù hợp, sau này đi làm không còn phiền toái như vậy nữa.

“Không còn sớm, cậu muốn chuyển đến ngay hôm nay sao?” Sở Diệc Mạc nhìn cậu, tò mò hỏi.

Lê Tuần nghĩ nghĩ, gật đầu lần nữa, “Vâng.” Đêm nay trở về sẽ rất phiền toái, công ty xa nhà, nếu ở nhà thì sáng mai sáu giờ phải rời giường, lên tàu điện ngầm đến công ty mới không trễ.

“Vậy hành lý của cậu đâu?” Sở Diệc Mạc nghiêm túc hỏi, anh chú ý tới Lê Tuần không mang theo hành lý, trong phòng ngủ có giường, nhưng không có ga giường, ngủ như vậy một đêm thì rất không thoải mái.

“Ở nhà.” Lê Tuần vô lực đáp, lần này thật thất sách, sớm biết như vậy thì đã mang theo hành lý, hoặc là lái xe của anh hai tới, bây giờ trở về thì cũng quá trễ rồi.

“Nếu như cậu không chê, đêm nay ngủ cùng tôi trước.” Sở Diệc Mạc chậm rãi mở miệng, đưa ra đề nghị như vậy, không có bất kỳ tà niệm, chẳng qua chỉ muốn giúp cậu mà thôi, nghĩ đến cậu tuổi còn trẻ mà đã phải dốc sức làm việc, không nhất thiết phải chi tiền thì không nên lãng phí.

“Không cần.” Lê Tuần không cần nghĩ ngợi nói, cậu nhớ rõ gần đây có siêu thị cỡ lớn, đêm nay đến đó mua chăn bông cùng ga giường là được, trong năng lực có hạn, cậu không muốn phiền toái người khác.

“Sao vậy... Tôi cảm thấy nếu không cần phải chi tiêu, thì nên tiết kiệm.” Sở Diệc Mạc lẳng lặng nói, chính anh cũng không rõ ràng lắm, từ trước đến nay vẫn không thích để người khác thân cận với mình quá, vậy mà vì để cho Lê Tuần tiết kiệm tiền bạc, lại muốn cậu ngủ cùng mình một đêm.

Lê Tuần dừng một chút, đồng ý quan điểm của anh “Nói cũng đúng.” Cậu không thiếu tiền, nhưng cũng không phải kẻ có tiền ngu ngốc tiêu loạn, có thể không mua thì sẽ không mua, có thể tiết kiệm thì nhất định tiết kiệm. Nhưng người trước mặt thật sự rất nhiệt tình, hai người có thể nói là người xa lạ, nhưng bởi vì cậu không có chỗ ở mà an bài cho cậu ở lại đây một đêm, hai người đàn ông ngủ cùng một chỗ cũng không có gì, may mắn cậu không phải phụ nữ, bằng không đặc quyền thế này sẽ không có.

“Phòng ngủ của tôi là phòng thứ hai, phòng ngủ thứ ba tôi đã đổi thành phòng sách.” Sở Diệc Mạc nói vị trí phòng cho Lê Tuần “Phòng tắm ở bên cạnh ban công, sân thượng dùng để phơi quần áo...”

“Tốt.” Lê Tuần nhìn quanh trái phải, thuận tiện phụ họa theo Sở Diệc Mạc.

“Đúng rồi, cậu ăn cơm tối chưa?” Dẫn Lê Tuần đi xem khắp nhà, Sở Diệc Mạc hỏi Lê Tuần, bởi vì cậu cũng đã ở trong nhà, không thể nào không hỏi.

“Vẫn chưa.” Lê Tuần nhìn người đàn ông đứng trước bàn, trong lòng có chủ ý khác: “Đêm nay chúng ta ra ngoài ăn đi, tôi mời.”

“Không cần.” Sở Diệc Mạc nở nụ cười thản nhiên, “Trùng hợp là tôi cũng đang làm bữa tối, nếu cậu không ngại..., có thể ăn chung với tôi là được rồi.” Đến tận cùng là xảy ra chuyện gì, anh lại đơn giản để cho một người xa lạ mới quen ngủ phòng ngủ của anh, cùng ăn tối với anh, có lẽ là do nụ cười tươi cởi mở của người người trước mắt, thái độ không chút nào nhếch nhếch giống em trai anh vài phần, chừng đó thôi cũng khiến anh sinh ra hảo cảm trong lòng.

“Cái kia thật ngại quá.” Lê Tuần đưa mắt nhìn anh, thấy anh chân thành nhìn mình, thái độ cùng ngữ khí hoàn toàn không phải là bố thí, nên ngại ngùng đỏ mặt.

“Ăn một mình cũng không ra sao cả, cậu cũng chưa ăn, vậy thì ăn chung với nhau là được rồi.” Sở Diệc Mạc ôn nhu nói, thuận tiện mở tủ lạnh ra lần nữa, lấy ra nguyên liệu nấu ăn cần thiết rồi đi phòng bếp.

Lê Tuần không biết phải làm gì, nhìn theo Sở Diệc Mạc, há mồm muốn nói gì đó, yết hầu lại giống như bị nhét bông, một chữ cũng nói không ra, cậu chưa từng thấy qua người nào tốt như thế.

Nhìn bộ dáng ngu ngơ của Lê Tuần, Sở Diệc Mạc phát giác cậu bị thái độ nhiệt tình của mình hù sợ, không chút hoang mang cong khóe môi nói: “Tôi có một đứa em trai lớn cỡ cậu, tháng trước nó đi Pháp học, trước đây chúng tôi vẫn luôn ở cùng nhau, nhìn thấy cậu làm tôi nhớ đến nó.”

“Như vậy ah...” Lê Tuần thoải mái nở nụ cười, thì ra anh xem cậu như em trai, như vậy hành vi nhiệt tình khi này cũng có thể hiểu được, thấy Sở Diệc Mạc bận rộn trong bếp, cậu khách khí hỏi, “Cần tôi giúp đỡ không?”

Sở Diệc Mạc nở nụ cười, cũng không khách khí mà phân phó cậu: “Nếu như cậu có thời gian, giúp tôi rửa sạch rau quả một chút.”

“Được.” Lê Tuần đi đến phòng bếp, tiếp nhận ớt xanh anh đưa cho, bắt đầu nghiêm túc tẩy rửa, cậu chưa làm qua chuyện như vậy, trước kia lúc Pháp cũng rất ít khi bước vào phòng bếp.

Bởi vì ở một mình, nấu cơm quá phiền toái, nấu ít thì không đủ ăn, làm ra nhiều thì lại lãng phí, thế là một ngày ba bữa đều gọi giao hàng, nếu không thì sẽ rủ bạn bè ra nhà hàng ăn, cho nên mấy cái chuyện rửa rau như vậy vẫn rất lạ lẫm, nhưng bây giờ được làm, lại có chút hưng phấn khó hình dung.

3. Chương 3

Nước ào ào từ vòi chảy ra, Sở Diệc Mạc chú ý tới Lê Tuần vẫn đứng đó rửa ớt xanh, hơn nữa cũng không có ngắt phần ngọn ra, cứ để ý như vậy rửa qua nước, ngọn đèn ôn hòa chiếu lên mái tóc ngắn của cậu, tạo thành vòng tròn bóng màu trắng bạc, lông mi của cậu vừa dài vừa cong, nhẹ nhàng chớp chớp trên khuôn mặt anh tuấn.

Động tác của cậu vừa lạnh nhạt lại vừa cứng ngắt, ngón tay thon dài dùng sức, đốt ngón tay nhô lên, móng tay được cắt rất chỉnh tề sạch sẽ, nhưng mà bởi vì quá mức sạch sẽ, cho nên có thể nhìn ra cậu rất ít khi tiến vào phòng bếp. Có điều cậu lại làm mọi việc hết sức nghiêm túc, cho nên cũng không yêu cầu cậu dừng lại, chờ đến khi cậu rửa xong, anh mới đơn giản làm vài món, cứ như vậy hai người ở trong phòng bếp hơn 1 giờ, chờ ăn cơm tối xong cũng đã 10 giờ.

Hai người ngồi trong phòng khách xem TV một lát, Sở Diệc Mạc thấy thời gian không còn sớm, đến phòng ngủ tìm một cái áo tắm cho Lê Tuần, bảo cậu tới phòng tắm tắm rửa.

Lê Tuần đi vào phòng tắm, trong phòng tắm được trang hoàng rất xa xỉ, thoạt nhìn qua phòng thì thấy anh không phải là một người có tiền bình thường, trên bồn rửa mặt có các loại đồ vật đủ kiểu dáng rất sạch sẽ, phát ra một loại khí tức nam nhân thuần túy.

Lê Tuần cởi quần áo ra, lúc mặc quần áo thật sự nhìn không ra, cởi bỏ quần áo thì mới thấy dáng người cậu rất đẹp có thể khiến nam nhân hâm mộ nữ nhân yêu thích. Tứ chi mạnh mẽ, cơ bắp cân xứng, làn da

rám nắng, thoát nhìn là một nam nhân ưa thích vận động, thân thể rắn chắc hữu lực, không có chút cảm giác gầy yếu nào.

Trong phòng tắm, sương mù bốc hơi, Lê Tuần không đếm xỉa tới mà nằm trong bồn tắm, dòng nước ấm áp bao trùm cơ thể, thoải mái khiến tứ chi không còn chút sức lực nào, cậu hưởng thụ nheo lại mắt, nằm trong bồn tắm nửa giờ, dùng khăn mặt lau khô bọt nước trên người... Mặc áo tắm vào rồi đi ra ngoài, trong phòng khách không có bóng người, nghĩ đến Sở Diệc Mạc đang ở trong phòng ngủ, Lê Tuần vô thanh vô tức* đi qua, lễ phép gõ cửa, hỏi:

(*)Vô thanh vô tức: Không có âm thanh, không có hơi thở.

“Tôi có thể vào không?”

“Vào đi.” Sở Diệc Mạc đang lên mạng xem giá cả thị trường chứng khoán, nghe được thanh âm đóng cửa, dời lực chú ý từ màn hình máy tính qua chỗ khác, ánh mắt giống như không có biện pháp dừng lại trên người cậu.

Lê Tuần mặc áo tắm mềm mại, sao màu trắng có chút rộng, cái lồng ngực cường tráng hữu lực kia, đôi chân dài, đường cong ưu mỹ đều như ẩn như hiện bên trong áo tắm, mái tóc ngắn ẩm ướt, không ngừng có vài giọt nước nhỏ xuống má cậu, theo quán tính cậu lắc đầu một cái.

Hô hấp của Sở Diệc Mạc sâu hơn một phần, nhìn Lê Tuần không chuyển mắt, Lê Tuần hồn nhiên không biết gì đi tới trước, đôi con ngươi đen bóng bởi vì bối rối mà có vẻ hơi mờ lung.”Anh chưa ngủ sao?”

“Tôi làm xong mấy việc đang dang dở rồi sẽ đi ngủ.” Sở Diệc Mạc cười trả lời, phát hiện thanh âm của mình khàn khàn dị thường, anh quần bách sở sở cái mũi, không rõ tại sao bản thân lại có suy nghĩ khác như vậy đối với Lê Tuần.

“Hiện tại không còn sớm, có chuyện gì thì để ngày mai làm tiếp cũng được.” Lê Tuần quan tâm nói.

Sở Diệc Mạc ngăn người, nụ cười thâm thúy như hồ nước: “Tôi biết rồi.”

“Ngủ ngon.” Lê Tuần nhẹ nhàng kéo chăn bông màu xanh đậm ra, cậu là người sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, buổi sáng tám giờ tỉnh tới mười giờ ngủ, một khi ngủ trễ hoặc ngủ không ngon, tinh thần sẽ không tốt, khó chịu, toàn thân không có tí sức lực nào.

“Ngủ ngon.” Nhìn cậu nằm ngủ, Sở Diệc Mạc cũng nhanh chóng xử lý xong mấy chuyện đang làm, vốn còn muốn xem hết văn bản tài liệu thư ký đưa, nhớ tới lời nói của Lê Tuần anh đành phải tắt máy vi tính đi, sau đó, đi tới bên giường, nhắc chăn lên nằm vào. Được tắm đệm mềm mại bao trùm thân thể lạnh buốt, rất thoải mái, thoang thoang hương chanh mát lạnh trên cơ thể người bên cạnh, không hiểu sao lại khiến Sở Diệc Mạc cảm thấy thật ấm áp.

Ánh nắng sáng sớm nhu hòa chiếu vào, rơi lên thân thể hai người đang nằm trên giường, theo thói quen Sở Diệc Mạc tỉnh dậy, miến cưỡng mở mắt ra, nâng bàn tay trắng nõn lên che trước trán, ngăn cản ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, đợi đến khi thích ứng được với ánh sáng mãnh liệt kia, ánh mắt mới hơi hơi hé ra nghiêng mắt nhìn lên đồng hồ trên tường.

8:30! Anh vậy mà ngủ đến 8:30!

Quá khư luôn tỉnh dậy lúc 6 giờ, muốn ngủ nhiều hơn cũng không có khả năng, sau đó anh sẽ đứng dậy hữu khí vô lực mặc quần áo, rửa mặt, ăn điểm tâm, làm hết tất cả mọi thứ rồi mới bắt đầu lái xe đến chỗ làm. Đã lâu rồi anh chưa có ngủ sâu như vậy... Tỉnh dậy toàn thân đều tràn ngập sức mạnh, có điều cánh tay của anh có chút tê, cảm giác giống như bị vật cứng gì đó đè ép cả đêm.

Sở Diệc Mạc cúi đầu nhìn lại, một cái đầu tóc màu nâu đang đặt trên cánh tay anh, sợi tóc mượt mà sáng bóng dán lấy da thịt của anh, rất mềm mại, khuôn mặt góc cạnh bị mấy sợi tóc kia che chắn, nhìn kỹ, Lê Tuần đang cuộn người nằm bên cạnh anh.

Sở Diệc Mạc cười cười, là vì Lê Tuần ở bên cạnh, thân thể ấm áp dán lên người anh lại cảm thấy ngủ vô cùng quen thuộc, anh không nhớ chính mình cùng ngủ chung với em trai, có thể ngủ ngon như thế.

Anh lén lút rút cánh tay ra, để cho Lê Tuần ngoan ngoãn nằm chết dí trên gối đầu, cánh tay anh khôi phục được tự do, cái cảm giác tê tê đau đớn kia vọt tới giống như thủy triều. Không biết tối hôm qua cậu đã ngủ như thế nào, lại gối đầu lên cánh tay anh, nhưng mà anh lại không có một tia tức giận, thậm chí cảm thấy Lê Tuần rất thú vị.

Người đã lớn như thế rồi, tướng ngủ lại vẫn chưa tốt, áo tắm trên người mất trật tự mở rộng, lồng ngực rộng lớn như ẩn như hiện lộ ra. Làn da màu đồng mạnh mẽ, da thịt bóng loáng có cảm giác phát ra ánh sáng kim loại, lồng ngực trần trụi rắn chắc, cơ bắp trên cánh tay nhấp nhô theo nhịp thở, trên người còn phát ra khí tức mà chỉ những thanh niên tuổi trẻ tràn ngập ánh mặt trời mới có.

Sở Diệc Mặc đưa mắt nhìn cậu, một lần lại một lần dò xét thân thể của cậu, hô hấp dần dần nhanh hơn, thân thể bắt đầu chậm rãi nóng lên, phát nhiệt.

4. Chương 4

Trong lúc đó không khí trong phòng ngủ trở nên mập mờ, nếu còn nhìn tiếp thì có thể sẽ biến thành ác lang mà nhào tới, Sở Diệc Mặc đưa tay chỉnh lại áo tắm của Lê Tuần... trong lúc vô tình đụng phải da thịt nơi bộ ngực của cậu, giống như giạt điện lập tức rút về tay. Làn da nam nhân này còn mềm hơn cả nữ nhân, bóng loáng lại co giãn, làm tim anh đập rộn lên, toàn thân nóng bức, phát nhiệt.

Đoán chừng chính mình quá lâu rồi không có phát tiết, cứ thế no bụng ầm tư dâm, nhìn thấy Lê Tuần không hề phòng bị nằm trước mặt, thật hưng phấn muốn nhào tới bóc lột cởi quần áo cậu, hung hăng xâm phạm đến khi cậu thút thít nỉ non.

Đương nhiên, sự thật cảm thú như thế rất khó ra tay, mà sao lại khát khao khó nhịn như vậy, anh còn giữ lại điểm quân tử mầu chốt, mặt khác, cũng không muốn dọa chạy hàng xóm vừa chuyển vào, khiến cậu nghĩ mình là người đàn ông biến thái háo sắc.

Sở Diệc Mặc mặc quần áo tử tế đi vào phòng tắm, lúc đi ra thì cả người nhẹ nhàng khoan khoái, khôi phục bộ dáng thông dong ưu nhã ngày xưa, nhìn Lê Tuần nằm trên giường vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, đẩy bờ vai của cậu gọi cậu.

“Lê Tuần, rời giường.”

“Biết rồi.” Lê Tuần lên tiếng trả lời, kéo kéo chăn lẩn một vòng, tiếp tục ngủ.

Lẳng lặng đợi 5 phút, người trên giường vẫn không tỉnh lại, Sở Diệc Mặc bắt đầu dĩ thử dài, đành phải vỗ vỗ vai cậu lần nữa, lúc này có dùng sức hơn một chút, nhưng cũng sẽ không làm cậu bị thương “Tám giờ bốn mươi rồi, cậu còn không dậy thì sẽ bị muộn.”

“Được.” Lê Tuần lung tung gật gật đầu, biểu thị hiểu rõ, nhưng vẫn không có ý tứ rời giường.

“...” Nhìn chằm chằm trên người cậu cùng với mái tóc ngắn nhuộm màu lộ ra bên ngoài, cái người này yêu ngủ như vậy, cũng không thèm quan tâm đã muộn làm rồi, Sở Diệc Mặc cười khổ nhú mày, quyết định không để ý tới cậu.

Nhưng mà, lúc anh đi ra khỏi phòng ngủ, Lê Tuần nằm trên giường bỗng nhiên xoay người một cái, hô lên với bóng lưng của anh: “Anh mới vừa nói mấy giờ rồi?”

“Tám giờ bốn mươi.” Sở Diệc Mặc xoay người, nhìn Lê Tuần còn buồn ngủ, buồn cười nói cho cậu, thoát nhìn cậu vẫn chưa thanh tỉnh, thật sự là thú vị, bộ dạng thích nằm ỳ này cũng rất đáng yêu.

“Ah... Đã trễ như vậy...” Lê Tuần thét lên một tiếng kinh hãi, lưu loát vén chăn lên, soạt một phát cởi áo tắm ra, vội vàng thay đổi quần áo, tốc độ không ngừng nghỉ chạy vào phòng tắm.

Bỏ ra 30 phút hoàn thành việc rửa mặt...

Vừa ra nhìn thấy Sở Diệc Mạc vẫn còn sững sờ nguyên tại chỗ, Lê Tuần nhìn anh, con người bóng loáng phát ra ánh sáng hoang mang, hình như không hiểu sao anh vẫn còn chưa đi: “Anh còn chưa đi làm?”

“...” Cậu vậy mà không biết xấu hổ đi hỏi, sắc mặt Sở Diệc Mạc khó coi cúi đầu. Cũng không muốn bùng phát nội tâm mãnh thú mà anh thật vất vả mới ngăn chặn lại được, cậu lại có thể cứ như vậy không sao cả cởi sạch quần áo, tuy chỉ nhìn thấy bóng lưng thôi, nhưng mà tứ chi cường tráng, vòng eo mềm dẻo, cái hông kiên cố vững cao đều trần trụi chiếu vào đáy mắt, thử nghĩ xem hình ảnh đẹp mắt như thế có bao nhiêu kích thích đối với anh.

“Mặt của anh thật là đỏ, có phải là không thoải mái hay không?” Lê Tuần đi qua, lo lắng sờ mặt anh.

Mùi thơm nhàn nhạt xẹt qua chóp mũi, tươi mát lại mê người, mặt Sở Diệc Mạc càng đỏ hơn, anh quả thực không thể tin được đối phương chỉ mới đụng chạm vào anh, mà đã khẩn trương thở không nổi, đôi bàn tay sạch sẽ kia còn muốn đụng vào mặt, anh cuống quýt gỡ tay cậu ra.

“Không có việc gì.”

Đột nhiên bị trực tiếp gỡ ra như thế, thần sắc Lê Tuần có chút xấu hổ, bất quá nhớ tới quan hệ giữa hai người vẫn chưa tính là bạn bè, cử động của cậu đối với người bình thường mà nói, quá mức thân mật.

Không khí khó hiểu ngưng đọng, chú ý tới Lê Tuần đang cắn môi trầm mặc, đôi môi bị hàm răng của cậu cắn chặt tạo ra một vết dấu, ươn ướt khiến yết hầu Sở Diệc Mạc kéo căng, muốn thè lưỡi ra liếm môi cậu, có lẽ tư vị của đôi môi kia cũng không tệ, chỉ mới suy nghĩ như vậy thôi mà toàn thân đã khô nóng, cảm giác thật sự sẽ không thể khống chế được, vội vàng nói sang chuyện khác.”Trùng hợp cũng phải đi làm, tôi có thể đưa cậu một đoạn đường.”

“Không cần.”

Lê Tuần quần bách lắc đầu, thái độ không muốn phiền toái đến anh, từ ngày hôm qua đến bây giờ, vẫn luôn được anh chiếu cố, mà vừa rồi lại làm ra động tác khiến anh không vui, cậu cảm thấy ngại ngùng vì đã quấy rầy.

Sở Diệc Mạc ngưng mắt nhìn cậu, ánh mắt dừng lại hồi lâu trên người cậu, trong giọng nói có chút bá đạo không cho cự tuyệt: “Tiện đường mà thôi, cậu cũng không muốn muộn a.”

“Đương nhiên không muốn.”

“Vậy thì đi liền thôi.”

“Làm phiền anh rồi, tiên sinh.”

Về mặt Lê Tuần đầy cảm kích, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, chạy đến công ty cũng sẽ muộn, có lẽ là do cậu quên đặt chuông báo thức, mới khiến cho sáng nay dậy không nổi, cần bạn cùng phòng đánh thức không nói, còn phiền toái đối phương đưa đi.

“Đừng gọi tôi tiên sinh, sau này chúng ta ở chung một mái nhà, tiên sinh cái gì chứ, quá là không được tự nhiên rồi.” Anh thích Lê Tuần trực tiếp kêu tên của anh, không cần mấy cái xưng hô khác, gọi tên của anh là được rồi.

“Nói cũng đúng.” Lê Tuần hiểu gật đầu, ở cùng một chỗ còn gọi tiên sinh cái gì chứ,, chính xác là quá kỳ quái rồi “Vậy bây giờ anh đến công ty, sẽ không trễ chứ?”

“Không biết.” Sở Diệc Mạc cười lắc đầu, công ty là của anh, tiền lương do anh phát, muộn cũng không có người nào dám nói hấn, muốn đi làm lúc nào đều là tự do của anh.

Sửa sang lại mọi chuyện, hai người rời khỏi nhà.

Điều khiển Sở Diệc Mạc không thể tưởng được chính là công ty Lê Tuần gần nhà anh như vậy, ngay trong tòa cao ốc đối diện nhà, đây cũng là nguyên nhân tại sao cậu muốn thuê phòng của anh.

Khoảng cách gần như vậy, mỗi ngày không cần dậy quá sớm, đi làm cũng không cần ngồi xe, đi đường 10 phút là đã đến công ty, tan tầm đi 10 phút nữa là có thể về đến nhà, thật đúng là cực kỳ thuận tiện, nhớ tới bộ dáng nằm ý của người nọ, ở chỗ gần công ty là một điều tất yếu đấy.

5. Chương 5

Mười giờ, Sở Diệc Mạc trở lại công ty, đi vào phòng làm việc của mình.

Sau khi tốt nghiệp đại học, dưới sự trợ giúp của bạn, dùng tiền tiết kiệm của mình để sáng lập Giant, mấy năm trôi qua việc kinh doanh của công ty được anh biến thành ấn tượng, hôm nay tại đây cũng coi như có chút tiếng tăm, chi nhánh liên quan trải rộng Châu Á, cổ phiếu công ty vào mấy năm gần đây đã được đưa ra thị trường, cho dù hiện tại kinh tế bị đình trệ, công ty của anh cũng vẫn từng bước khuếch trương. Tiếng đập cửa thanh thúy vang lên, anh thấp giọng nói: “Vào đi.”

Thư ký Trần Nhuế cầm mấy bản tài liệu đi vào.

“Có chuyện gì?” Sở Diệc Mạc thu lại nụ cười trên mặt, dùng ngữ khí công thức hoá hỏi.

“Tổng giám đốc, tôi đưa phương án quảng cáo của công ty Mỹ Á tới, xin ngài xem qua.” Trần Nhuế đưa văn kiện trong tay cho anh, tiếp theo đứng ở một bên, chờ phân phó khác.

” Nhanh như thể đã đưa tới?”

“Bọn họ rất xem trọng lần hợp tác này với công ty của chúng ta.” Trần Nhuế không chút hoang mang nói: “Tổng giám đốc, muốn hợp tác với bọn họ sao?” Nàng là một người thông minh, nhìn ra được cấp trên có hứng thú đối với việc hợp tác với Mỹ Á, sáng sớm đã đem tài liệu giao cho anh.

“Tôi xem xong tài liệu rồi sẽ quyết định.” Thanh âm của Sở Diệc Mạc vừa dễ nghe vừa giàu từ tính.

Điện thoại lần này là sản phẩm mới đưa ra, cần công ty truyền thông hỗ trợ tuyên truyền, lúc trước công ty anh có hợp tác qua với mấy công ty quảng cáo, vẫn luôn chỉ tạo ra được tiếng vang bình thường, không có chút điểm nổi bật nào.

Anh để Trần Nhuế điều tra Mỹ Á, là công ty truyền thông cao cấp nhất trong nước, làm việc quảng cáo trong nước rất được khen ngợi, từ trước đến nay quảng cáo của bọn họ đều luôn xinh đẹp lãng mạn, phù hợp với khẩu vị yêu thích của đại chúng, có điều thù lao trả cho bọn họ tương đối cao hơn những chỗ khác, cho nên anh muốn xem xong phương án quảng cáo bọn họ đưa tới trước, rồi mới quyết định muốn hợp tác với bọn họ hay không.

Sở Diệc Mạc nhìn phương án quảng cáo của Mỹ Á, nhắc nhở Trần Nhuế chú ý vài chuyện: “Gần đây có mấy đại lý nhận được than phiền từ khách hàng, cô xác nhận tình hình với các quản lý cửa hàng bên dưới, đối chiếu lại số liệu rồi đưa cho tôi.”

“Tôi đã biết.” Trần Nhuế thận trọng gật đầu, ngày bình thường Sở Diệc Mạc tao nhã nho nhã, nhã nhặn vô hại, sức quan sát và sức phán đoán trong công việc lại cực kỳ minh tuệ, người dưới tay anh phải làm việc nghiêm cẩn ” Tổng giám đốc, nếu không có chuyện khác tôi đi ra ngoài trước.”

“Được.” Sau khi Trần Nhuế rời khỏi văn phòng, Sở Diệc Mạc xoa xoa cái trán rồi rơi vào trầm tư, mục tiêu mà anh sáng lập Giant phi thường rõ ràng chính xác, anh muốn thành lập một công ty công nghệ cao có giá trị nhất, trong vòng năm năm có thể đưa công ty ra thị trường, chuyện đưa ra thị trường thì anh đã làm được, còn lại chính là khuếch trương toàn diện thị trường châu Á.

Nhưng mấy năm gần đây rất nhiều công ty thành lập sau cũng hướng tới thị trường điện tử, áp lực cạnh tranh tăng cao, tầng tầng lớp lớp sản phẩm mới, dùng các loại tư thái chiếm cứ ánh mắt người tiêu thụ. Muốn nổi bật trong phần đông sản phẩm khác, thì tất yếu phải có sản phẩm tốt, mà danh tiếng sản phẩm tốt là nhờ người tiêu thụ kéo lên, cho nên tất cả chi nhánh rất để ý tình huống hậu mãi* và tỉ lệ than phiền của khách hàng

(*)Hậu mãi là những hoạt động sau khi bán hàng

Tan tầm, Sở Diệc Mạc lái ô-tô, đi về nhà.

Đẩy cửa ra lại phát hiện trong phòng trống rỗng, gõ cửa phòng Lê Tuấn, cả buổi không được trả lời, trong nháy mắt thất lạc ép anh thở không nổi, đã mười giờ rồi, cậu có thể đi đâu chơi chứ?

Đợi đã nào...! Anh không khỏi là quá để ý tới bạn cùng phòng của mình rồi đó, tuổi đối phương còn trẻ mà, tan việc cũng sẽ có cuộc sống của mình, có bạn bè của mình, khả năng dạo chơi khắp nơi, hoặc là tụ tập cùng bạn bè tại quán bar, đây đều là những chuyện rất bình thường, có điều mình đối với việc cậu không có ở nhà lại cả kinh một lúc, hình thức suy nghĩ cực kỳ không giống chính mình ngày xưa.

Sở Diệc Mạc mệt mỏi ngồi xuống ghế sa lon, ghế sofa vải bố màu xanh da trời nghệ rất êm, rất thoải mái, anh lại phiền muộn nhíu mày, hôm nay tăng ca đến khuya, bữa tối cũng chưa kịp ăn, nhắc nhở chính mình nên ăn một chút lót dạ, nhưng lại phát hiện cơn đói qua rồi thì không có khẩu vị nữa, anh quyết định nghỉ ngơi một lát rồi sẽ tắm rửa ngủ.

Đang lúc anh đứng dậy đi về phòng ngủ, thanh âm đóng cửa vang lên, quay đầu nhìn lại, Lê Tuấn xách theo đồ đạc tiến vào, nhìn thấy anh ở phòng khách, không tự giác mà lộ ra nụ cười tươi, “Anh về rồi.”

“Ừ.” Một khắc này nhìn thấy cậu, Sở Diệc Mạc cũng sờ tại chỗ, không hiểu sao trái tim lại đập nhanh hơn, anh rất ít nhìn thấy nụ cười tươi sạch sẽ như thế, trong cái cuộc sống toàn là người lừa ta gạt, trên mặt mỗi người đều mang theo mặt nạ, lễ phép, nịnh nọt, tính toán, gian trá, khinh miệt, đủ loại đủ kiểu tươi cười hiện ra trước mặt anh.

Mà Lê Tuấn lại khiến anh có cảm giác không giống vậy, đôi con ngươi thâm thúy mê người, lúc cười lộ lên đôi mắt cong cong giống như trăng lưỡi liềm, cánh môi hơi mỏng thoát nhìn rất mềm, màu hồng quyến rũ, cái miệng khép khép mở mở phát ra âm thanh trầm thấp.”Tôi mua thức ăn đêm, cùng ăn đi.” Lê Tuấn bỏ cơm hộp lên trên bàn, mời Sở Diệc Mạc cùng ăn.

“Cậu không đi ra ngoài chơi sao?”

“Hôm nay tôi dọn nhà.” Lê Tuấn mỉm cười.

Sở Diệc Mạc không khỏi cũng sờ: “Vẫn làm mãi cho tới tận bây giờ sao?”

Lê Tuấn gật gật đầu, cầm hành lý từ nhà qua, tốn rất nhiều thời gian.

Sở Diệc Mạc tò mò hỏi, “Cậu mua cái gì vậy?” Anh cho rằng Lê Tuấn chạy ra ngoài chơi, cho nên không có ở nhà, không thể tưởng được là chuyển hành lý, quá mệt mỏi, nên chạy ra ngoài mua thức ăn.

“Cơm cà ri, mì Ý, salad hoa quả, sườn xào chua ngọt, còn có món kho...” Lê Tuấn giới thiệu từng món từng món với anh.

“Cậu mua rất nhiều.” Sở Diệc Mạc khó có thể tin mà nhìn cậu, nhìn cậu vậy mà mua một lần nhiều thức ăn như vậy, những thứ khác không nói, nhưng đêm nay có thể ăn hết được không mới là vấn đề.

Lê Tuấn thẳng thắn nói, “Tôi không biết anh thích ăn cái gì, kiểu Trung Quốc hay kiểu Tây đều mua.” Tối hôm qua nhận được chiêu đãi của anh, cậu được ăn no bụng thỏa mãn, vốn định hôm nay có qua có lại hỏi báo anh, nhưng mà tay nghề của cậu quá kém, xuống bếp thì giống như chà đạp đồ ăn, thế là chạy đến nhà hàng mua thức ăn làm sẵn về.

“Cậu quá khách khí.” Đáy lòng Sở Diệc Mạc mềm mại rất nhiều, nghe đối phương nói không biết mình thích ăn cái gì, mới mua nhiều loại thức ăn khác nhau cho anh nếm, cả cơ thể không khỏi dịu dàng lại.

“Chúng ta là bạn cùng phòng nha, đừng khách khí như vậy.” Lê Tuấn cầm một chai nước uống đưa cho anh, thuận tiện mở cơm hộp ra đẩy đến trước mặt anh.

Sở Diệc Mạc cười cười, nếm một ngụm cơm cà ri, hương vị rất không tồi, thoát nhìn không phải là mua từ mấy cửa hàng ven đường, anh không khỏi nhíu mày, nhiều món ăn như thế tất nhiên tốn không ít tiền rồi.

6. Chương 6

Lê Tuần ngẩng đầu hỏi: “Hôm nay anh về trễ, công tác bề bộn nhiều việc sao?”

“Đêm nay tăng ca.”

“Anh cũng phải tăng ca?” Lê Tuần xem xét Sở Diệc Mạc, âu phục cà- vạt, hai chân thon dài, thoát nhìn như thành phần tri thức làm việc văn phòng, mà thành phần tri thức thì hình như rất ít tăng ca nha.

Sở Diệc Mạc tự nhiên cười nói, “Cậu đi làm bao lâu rồi, chẳng lẽ không có ở lại công ty tăng ca sao?”

“Đi làm ba tháng, ngay từ lúc thức dậy đã bận rộn rồi, từ sớm đến muộn ngồi trước máy vi tính, mệt mỏi tìm quản lý tăng lương, ông ấy nói tôi vẫn còn trong kỳ thực tập, không thể thương lượng vấn đề tăng lương!”

Sở Diệc Mạc bị cậu chọc cười cười: “Phần lớn quản lý đều xem công trạng, cậu phải biểu hiện xuất sắc, để cho ông ta phải lau mắt mà nhìn cậu, ông ta sẽ chủ động tăng lương cho cậu.”

“Tôi chính là muốn như thế.” Lê Tuần gấp một miếng thịt kho bỏ vào chén anh “Món kho của nhà hàng này không tệ, anh nếm thử.”

Ánh mắt Sở Diệc Mạc dịu dàng mềm mại giống như màu sắc của vàng trắng, thời gian hai người ở chung không dài, đối phương lại tự nhiên nói chuyện với anh, mời anh ăn tối, hiện tại người trẻ tuổi nào cũng sáng sửa giống như cậu vậy thì tốt rồi.

“Phòng cậu đã sửa sang lại tốt chưa, có cần giúp đỡ thì cứ nói?”

“Sửa sang lại tốt rồi.” Lê Tuần cao hứng nói, anh trai giúp cậu chuẩn bị ga giường, trực tiếp trải lên giường là xong, quần áo và đồ dùng cá nhân, cũng chuẩn bị xong, đêm nay cậu có thể ngủ trên giường của mình.

“Vậy là tốt rồi.” Sở Diệc Mạc khoan thai trả lời cậu, nhìn cậu thỏa mãn nhai đồ ăn, trên mặt dào dạt nụ cười tươi sáng lạ, phát hiện cái này còn mê người hơn cả đồ ăn trước mắt, nhất là lúc cậu dùng đầu lưỡi ẩm ướt liếm khóe môi hồng hồng, anh đột nhiên cảm thấy hô hấp cứng lại, không dám nhìn chòng chọc vào cậu nữa. Anh nghĩ mãi nhưng vẫn không rõ chính mình tại sao lại như vậy, chỉ bởi vì một động tác của cậu trái tim đã đập rộn lên, khiến anh nhìn không được muốn làm rõ cảm giác của anh đối với cậu.

Trùng hợp, Lê Tuần ở cùng một chỗ với anh, có rất nhiều thời gian để hiểu cậu, có lẽ loại cảm giác này chỉ là tạm thời thôi, qua một thời gian ngắn thì sẽ biến mất.

Mang theo ý nghĩ như vậy, hai người bắt đầu sinh hoạt chung, ở chung ba tháng, Sở Diệc Mạc đại khái cũng nắm được tính cách của Lê Tuần. Tính cách của cậu vui vẻ, nhiệt tình hiếu động, hấp dẫn khiến người khác muốn gần gũi với cậu. Các công việc dọn dẹp phòng, không cần nhắc nhở, thời gian nghỉ ngơi cậu sẽ chủ động đi làm, cho nên phòng ốc cũng sạch sẽ ngăn nắp hơn nhiều so với trước khi cậu đến. Có lẽ biết rõ đây không phải là nhà mình, làm việc đều có chừng mực, ngày bình thường tan tầm trở về liền tắm rửa ngủ, chưa từng mang người khác đến ngủ lại, cũng rất ít khi có chuyện nửa đêm không ngủ được đi gọi điện thoại.

Đôi khi công việc bận rộn, ở cùng một chỗ nhưng cũng không có cơ hội chạm mặt, rảnh rỗi thì sẽ cùng nhau ăn cơm, hoặc là ngồi trên ghế sofa xem tivi, thời gian trải qua vừa dễ chịu lại thoải mái, khiến anh cảm giác có người bạn cùng phòng này cũng không tệ lắm.

Quán bar LOBOG là nơi luôn sáng đèn trong thành phố, mỗi đêm ở đây liền trở thành nơi người trẻ tuổi tịch mịch thổ lộ, Lê Tuần cũng không phải là lần đầu tiên đến quán bar, nhưng số lần đến đây cũng không nhiều, bước vào liền tò mò nhìn quanh.

Mượn ánh sáng màu da cam nhìn khắp nơi, xung quanh lò mờ có không ít người, có người ngồi ở nơi hẻo lánh nói chuyện phiếm, có người uống rượu ở quầy bar, có người ở một nơi bí mật gần đó tán tỉnh.

Không khí có chút mập mờ, cũng may bắt luận nói chuyện phiếm hay tán tỉnh, cử chỉ của bọn hắn đều ưu nhã, thanh âm phát ra không lớn, cho nên, cho dù nhiều người, cũng sẽ không cảm thấy ồn ào, càng không khiến người tới cảm thấy phiền.

“Lê Tuần bên này.” Cách đó không xa một giọng nói quen thuộc vang lên, Lê Tuần nhìn về phía phát ra tiếng gọi, một gã thanh niên nhả nhặn vẩy vẩy cậu, cậu cười khê đi qua, cao hứng vỗ bả vai của đối phương.”Đã lâu không gặp, Tống Vũ.”

Tống Vũ cười khê nhìn Lê Tuần: “Đã lâu không gặp.”

Lê Tuần đánh giá qua lại hần một phen, “Mấy tháng không gặp, thoát nhìn cậu một chút cũng không thay đổi.” Tống Vũ là bạn của cậu ở Pháp, nhờ có hần chiếu cố rất nhiều, cuộc sống nơi đất khách quê người cũng rất khoái nhac.

“Cũng vậy.” Ánh mắt Tống Vũ vẫn quan sát cậu, không rời đi một giây.

Về mặt Lê Tuần oán trách trừng hần: “Trở về sao không nói trước, để cho tớ tới sân bay đón cậu.” Buổi chiều nhận được điện thoại của hần, liền giật mình, cho rằng hần đang nói đùa, cha mẹ Tống Vũ đều ở Pháp, cho dù hần có tốt nghiệp cũng sẽ ở Pháp công tác, cho nên chưa từng nghĩ hần sẽ về nước.

Tống Vũ đưa mắt nhìn cậu, không chút nào che giấu nói “Tớ muốn khiến cậu kinh hỉ.”

“Kinh hỉ của cậu thật sự là vô cùng lớn.” Lê Tuần nhẹ nhàng cong môi, nụ cười sáng lạn phảng phất giống như ánh sáng mặt trời “Lúc tớ còn ở Pháp, không có nghe cậu nói sẽ về nước, sao lại đột nhiên trở về vậy?”

Nhìn nụ cười của cậu, trái tim Tống Vũ loạn như ma, nhất thời không dám nhìn cậu “Tớ nhận được thông báo từ một đại học, mời tớ tới trường đó làm giáo sư.” Kỳ thật ở Pháp cũng có công việc, bắt quá sau khi nhận được thông báo của đại học trong nước này, không chút suy nghĩ chạy đến đây bởi vì Lê Tuần ở đây.

“Giáo sư đại học ah, coi như không tệ.” Lê Tuần nhìn hần, vẻ mặt tán thưởng. Tống Vũ trắng nõn nhả nhặn, nho nhả lễ độ, trong trường học là sinh viên khuôn mẫu trong mắt giáo viên, tốt nghiệp có thể trực tiếp làm giáo sư đại học, cũng có cơ hội phát triển rất tốt.

“Cậu thì sao, công việc như thế nào rồi?” Tống Vũ ra hiệu cho cậu ngồi xuống, bảo nhân viên phục vụ đưa một ly rượu tới, trải qua khó khăn trắc trở lại có thể gặp mặt Lê Tuần một lần nữa, đương nhiên phải ngồi xuống ôn chuyện một phen.

Lê Tuần hời hợt nói, “Tớ làm thiết kế trong một công ty quảng cáo.”

“Đãi ngộ như thế nào?” Tống Vũ nhìn kỹ cậu, không có cảm thấy vấn đề này rất đường đột, bởi vì bọn hần quen biết đã lâu, là bạn bè tốt, mấy chuyện kiểu như vậy rất ít khi giấu diếm.

Lê Tuần không cảm thấy gì, chỉ là cười nói: “Khá tốt.” Mới vừa đi làm không lâu nhiều chuyện phức tạp, đối với nghiệp vụ công ty cũng không quen, cũng may ba tháng thực tập khó khăn đã qua, giờ làm việc cũng không còn vất vả như vậy nữa.

7. Chương 7

“Vậy chỗ ở bây giờ của cậu như thế nào?” Tống Vũ cười một tiếng, biết cậu nói khá tốt thì chính là không tệ, thoát nhìn công tác của cậu cũng không có vấn đề, không cần hần phải quan tâm đến nhiều.

“Tớ thuê phòng.”

“Thuê một mình sao?”

“Tớ thuê cùng một người” Lê Tuần cười nhạt một tiếng, vẫn như trước không có giấu diếm.

Ánh sáng âm u đang nhấp nháy ở đáy mắt Tống Vũ, có loại cảm giác nguy hiểm mơ hồ “Nam hay nữ vậy?”

“Đương nhiên là nam.”

Trong nháy mắt tâm Tống Vũ như rơi xuống đáy cốc, thật lâu, không nói một câu, Lê Tuần vậy mà ở cùng một chỗ với nam nhân, như thế, không phải là nam nhân kia mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cậu, tùy thời cũng có thể nói chuyện với cậu, nghĩ đến đây hắn đã đổ kị như điên.

Thấy hắn trầm mặc không nói, lông mày nhíu chặt, Lê Tuần uống một hớp rượu, chủ động hỏi thăm: “Cậu bị làm sao vậy?”

“Không có gì.” Tống Vũ kìm nén lửa giận, ngẩng đầu lên lại, khôi phục sự nhã nhặn thường ngày: “Nếu cậu không chê, vài ngày nữa chuyển đến ở cùng tớ cũng được.”

Lê Tuần cười cự tuyệt, “Tớ thuê phòng ở gần công ty, tất cả mọi mặt đều rất thuận tiện.” Huống chi đã có thói quen ở một chỗ rồi, không thích chuyển, cậu không muốn lại phải thích ứng với hoàn cảnh mới nữa.

Tống Vũ trầm mặc, biết Lê Tuần nói như thế đại biểu chính là không thể thương lượng, trên mặt Lê Tuần thường xuyên mang theo ý cười, bộ dáng thoát nhìn rất dễ nói chuyện, kì thực xử sự lý tính, một khi cậu đã quyết định làm chuyện gì đó, người khác sẽ rất khó thuyết phục cậu thay đổi. Chính là bởi vì như thế, nên mới không dám thổ lộ tâm ý với cậu.

Cậu là người có tính hướng bình thường, cậu cũng không thể hiểu cho hắn, cũng sẽ không dễ dàng tiếp nhận tình cảm của hắn, bọn hắn giống như hai đường thẳng song song, rất khó để gặp nhau tại một chỗ, bất quá hắn không muốn buông tha, hắn muốn ở bên cạnh cậu, sớm muộn cũng có một ngày cậu sẽ phát hiện mình thăm mền cậu, thăm mền cậu đã lâu rồi.

Nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Lê Tuần, là buổi lễ khai giảng đón tân sinh viên, cậu đại diện du học sinh lên phát biểu, khuôn mặt anh tuấn, nụ cười y hệt ánh sáng mặt trời, phảng phất lập loè giống như có kim cương bên trong ánh mặt trời thanh tịnh, trong nháy mắt mê luyến hắn.

Bởi vì cùng hệ thiết kế quảng cáo với hắn, lại cùng chung phòng ký túc xá, cơ hội tiếp cận của hắn nhiều hơn người khác, cố gắng trở thành bạn tốt của cậu, thường xuyên cùng nhau học tập, cùng nhau chơi đùa vui cười.

Cái đoạn thời gian đó rất hạnh phúc đấy... Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, Lê Tuần tốt nghiệp về nước công tác, biến mất không thấy gì nữa, trong sinh hoạt không có bóng dáng của cậu, ảm đạm rất lâu mới khôi phục lại, quyết định đi theo làm tùy tùng cho cậu.

Tống Vũ lấy lại tinh thần, nhìn thấy Lê Tuần bưng lấy một ly rượu cocktail màu xanh da trời, màu sắc của rượu rất đẹp, màu xanh da trời, sáng long lanh óng ánh giống như trong bảo thạch trong bóng đêm, nhân viên phục vụ ở một bên cũng đưa một chén cho hắn.

“Tiên sinh, đây là rượu cocktail mới ra của chúng tôi, màu xanh ngọc, hai vị có thể ném thử xem.”

Lê Tuần tò mò hỏi: “Miễn phí sao?”

“Đương nhiên.”

Nếu là miễn phí thì không cần khách khí, Lê Tuần nhấp một ngụm rượu, mùi rượu rất nhẹ nhàng, dung hợp với mùi hương trái cây kỳ lạ tạo nên hương vị ngọt ngào mát lạnh, không phải là mùi rượu đậm đặc.

Xem vẻ mặt của cậu vì mỹ vị mà nheo mắt lại, Tống Vũ thâm kêu không xong ngăn cản, “Lê Tuần tửu lượng của cậu không tốt, đừng uống nhiều quá.” Đáng tiếc vừa mới nói xong, Lê Tuần bưng chén rượu uống sạch.

“Tiên sinh...” Nhân viên phục vụ hiển nhiên cũng bị hù dọa, không nghĩ tới có người dám uống như vậy, bởi vì đó là sản phẩm mới dùng vài loại rượu mạnh điều chế ra, mùi rượu không đậm đặc, độ cồn lại rất lớn, một ly liền say hoàn toàn có thể xảy ra.

“Thêm một ly nữa, đêm nay gặp được bạn cũ, tớ thật cao hứng.” Lê Tuần nhìn ly rượu trống trơn, vẻ mặt hưng phấn muốn nhân viên phục vụ đổ thêm vào.

“Cái này...” Về mặt nhân viên phục vụ rất khó xử.

“Thêm một ly cho cậu ấy.” Tổng Vũ bắt đầu nhìn Lê Tuấn, muốn nhân viên phục vụ làm thêm một ly cho cậu, hẳn nghĩ có lẽ nồng độ của rượu cocktail này không cao, Lê Tuấn mới có thể uống hết mà không có phản ứng gì, thế là theo cậu luôn.

Như thế vừa uống vừa trò chuyện, trò chuyện với nhau thật vui, phẳng phất trở lại thời gian thoải mái lúc đại học.

Sau khi tốt nghiệp đại học, công tác bình thường bận rộn, từng người có cuộc sống cùng các mối quan hệ của riêng mình, thời đại học được nhiều người ủng hộ, kẻ vai sát cánh, thời gian hồ ăn loạn uống rất cuộc không có cách nào làm lại được.

Trong lúc bất tri bất giác Lê Tuấn uống rất nhiều, hoàn toàn không có nghĩ tới tử lượng của mình không tốt, cho dù tư vị của loại rượu này khá ngọt, nhưng nó vẫn luôn là rượu, không thể uống quá nhiều, cho đến khi phát hiện không đúng, thì đã trễ rồi.

Lê Tuấn lắc đầu, đầu càng lúc càng nặng, giống như cậu say rồi, có điều chỉ mới vài ly rượu vào bụng, đã không chịu được nữa, rất chóng mặt, toàn bộ thế giới giống như đang xoay tròn, nhìn các thân ảnh lay động trong vũ trường rất phiền, cả thể cậu cũng lắc lắc theo.

Á! Trong dạ dày cuộn lên... Chẳng quan tâm nói với Tổng Vũ một câu, Lê Tuấn đứng dậy chạy đến toilet, bầy lạch tằm lượn, lắc trái lắc phải, bỗng dừng đọng vào một bức tường thịt rắn chắc: “Đau...”

Sở Diệc Mạc mới từ toilet đi ra, bắt đầu nhìn cái người liều lĩnh đâm tới, cẩn thận nhìn xuống, phát hiện là bạn cùng phòng của anh, đột nhiên bắt lấy cậu hỏi: “Lê Tuấn sao cậu lại ở đây?”

“Anh! Tránh ra!” Lê Tuấn cúi đầu, dùng sức lực yếu ớt yêu cầu, thoát nhìn đối phương có quen biết cậu, bằng không thì sao lại biết tên của cậu, có điều hiện tại cậu không còn khí lực để xem người đó là ai.

Sở Diệc Mạc vẫn không nhúc nhích.

“Mau tránh ra!” Lê Tuấn nổi lửa quát lớn, hiện tại cậu rất khó chịu, người trước mắt thức thời rút nhanh một chút, bằng không thì cậu sẽ không nén được cơn cuộn cuộn chưa xót trong dạ dày.

“Sao cậu lại ra bộ dạng này!” Sở Diệc Mạc mất hứng hỏi, người thấy mùi rượu trên người cậu, nồng nặc không thể làm được, lập tức trong lòng biết là không ổn, vội vàng muốn thả cậu, Lê Tuấn lại nôn ra như mưa.

“Người này! Muốn nôn cũng không chịu nói một tiếng!” Mặt Sở Diệc Mạc xanh lét, bởi vì Lê Tuấn nôn lên ngực anh, một mùi vị chua nồng khó chịu, trời sinh đã thích sạch sẽ anh móc khăn tay ra chà lau.

“Đáng đời! Không phải đã bảo anh tránh ra sao.” Lê Tuấn bày ra bộ dáng người vô tội nhìn anh, ai bảo anh bắt động y hết khúc gỗ chứ, hại cậu nhịn không được nôn hết cả ra, chuyện này tuyệt đối không liên quan đến cậu.

Nhìn thấy ánh mắt vô tội của cậu, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, khoe miệng Sở Diệc Mạc cong lên một cái, mặc dù có trăm ngàn chữ thô tục muốn thốt ra, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sinh động như vậy cũng không có biện pháp nào, thế là nhịn.”Cậu đến đây lúc nào, uống bao nhiêu rượu?”

“Không nhiều lắm.” Lê Tuấn nhìn Sở Diệc Mạc, mơ hồ trong tầm mắt cậu có rất nhiều khuôn mặt tuấn mỹ, cậu chóng mặt muốn hỏi bạn cùng phòng sao cũng tới quán bar này, thật là trùng hợp.

“Cậu uống say, tôi đưa cậu về.” Sở Diệc Mạc đỡ cậu, hôm nay là tối uống rượu cùng khách, đã sớm muốn đi nhưng không có lý do phù hợp, hiện tại gặp được Lê Tuấn say rượu, trùng hợp anh có thể dùng lý do này để thoát thân.

“Tôi không có uống say” Lê Tuấn đẩy anh ra, bắt đầu lảo đảo, “Chỉ là rất chóng mặt”

“Được được được, không có say, tôi đỡ cậu về.” Sở Diệc Mạc cầm tay cậu quàng lên vai mình, tự nhiên vòng quanh thắt lưng của cậu, chuẩn bị mang cậu ra khỏi đây.

“Không cần làm phiền... Tôi có thể tự đi...” Lê Tuấn tránh khỏi người anh, nhưng mà thân thể bị ôm lấy, muốn giãy dụa, nhưng đang say rượu khiến cậu không có chút sức lực nào.

“Nói cái gì phiền toái không phiền toái chứ, chúng ta là bạn cùng phòng, vừa vặn tôi cũng phải đi về.” Sở Diệc Mặc ngăn chặn cậu cự tuyệt, vòng tay trượt ra sau lưng, thắt lưng của cậu rất mềm dẻo, xúc cảm cực kỳ mỹ diệu, trong nháy mắt không nỡ buông cậu ra.

“Anh thật phiền, thả tôi ra ” Lê Tuần giãy dụa đẩy anh.

“Lê Tuần, cậu say, tôi đưa cậu về.” Sở Diệc Mặc dụ dỗ ngoài miệng, nhưng cường chế quần chặt cậu, thoải mái đỡ lấy thân hình cao lớn của Lê Tuần, chào hỏi khách hàng, cũng không thêm quan tâm tới khách hàng, dẫn cậu rời khỏi quán bar.

8. Chương 8

Xe vững vàng chạy, nói thật đêm nay gặp được Lê Tuần tại quán bar, cho đến bây giờ cảm xúc của Sở Diệc Mặc vẫn chưa có bình phục lại, anh hiểu kỳ nguyên nhân cậu xuất hiện ở đó, hiểu kỳ cậu ở chung với người nào, hiểu kỳ vì sao cậu lại uống say đến không biết gì như vậy, chuyện có liên quan đến cậu đều không có biện pháp bỏ qua, cảm giác như vậy cũng là lần đầu tiên anh có.

Lúc lên đại học, anh cũng từng kết giao với một đàn em, khuôn mặt người nọ tú lù, tính cách dịu dàng ngoan ngoãn, rất yêu anh, cũng rất nghe lời anh, hai người bên nhau hai năm, đàn em nói chia tay, lý do là không cảm thụ được tình yêu của anh. Anh không biết tình yêu là cái gì, không có người nào khiến anh có cảm giác động tâm, cũng chưa từng vì tình yêu mà ngã vào nỗi thống khổ sâu sắc, mỗi một ngày anh đều trải qua vô cùng bình thản.

Không có lửa làm sao có khói, Lê Tuần xuất hiện trước mắt, người này tạo cho anh một cảm giác rất đặc biệt, lần đầu gặp mặt chưa nói được mấy câu, đã phá lệ cho cậu thuê phòng, lúc trước nhiều người điện thoại cho anh như vậy, suy tư liên tục cũng không có được kết quả, không thể tưởng tượng là lại không có một chút do dự đối với cậu. Biết cậu không có giường ngủ liền để cho cậu ngủ trên giường mình, bởi vì tuổi của cậu của em trai cũng gần gần nhau, vừa tốt nghiệp phải đi ra ngoài làm việc, đã có duyên nên ở cùng chỗ, lấy việc giúp người làm niềm vui, thế nhưng anh cũng không khỏi là quá nhiệt tình với cậu rồi.

Đèn đỏ sáng, Sở Diệc Mặc dừng xe lại, thuận tiện bớt chút thời gian nhìn thoáng qua người bên cạnh, chỉ liếc một cái đã không có biện pháp di chuyển ánh mắt nữa.

Lê Tuần nghiêng đầu trên cửa sổ, rất lười biếng, bởi vì liên quan đến tư thế, vài sợi tóc nâu rơi trên gương mặt cậu, đôi má rất hồng, không cần đụng cũng biết nhiệt độ rất cao, cậu nhắm chặt mắt nhẹ nhàng thở dốc, trong lúc thở đầu lưỡi vừa đỏ vừa ướt liền lộ ra.

Mặt của anh “Bùm” một phát nóng lên, có loại xúc động rất muốn hôn cậu, cảm giác như vậy mãnh liệt hơn bất luận một cái gì khác, mãnh liệt đến mức không có biện pháp bỏ qua, nhưng mà anh không dám làm như thế... Bản thân vẫn chưa làm rõ được cảm giác dành cho cậu là gì, không thể uống công tùy tiện hành động, chỉ nhìn chăm chăm vào cậu, vô tình cúi đầu xuống, hơi thở của cậu đột nhiên vây quanh thân thể anh, trong hương rượu mát lạnh có thoang thoang một chút mùi chanh nhàn nhạt

Đây là khí tức thuộc về cậu, vì khoảng cách rất gần mà cảm nhận được rõ ràng hơn một phần, khoảng cách thân mật như thế, cánh môi gần trong gang tấc, hơi thở cực nóng rơi trên mặt. Sở Diệc Mặc khó kìm lòng nổi liềm liềm môi của cậu, môi của cậu rất mềm, mang theo mùi vị ngọt ngào nhàn nhạt, không giống cái kiểu tinh tế như nữ nhân, nhưng lại mềm không thể tưởng tượng nổi.

Anh ngập ngừng hôn cậu, lập tức nhịp tim đập không thể khống chế được nữa, thế là liềm lấy đôi môi ướt át của Lê Tuần, ngậm trong miệng nhẹ nhàng hút, lúc cậu vô tình há mồm, đưa đầu lưỡi nóng ướt thâm nhập vào trong...

Động tác của Sở Diệc Mặc rất chậm chạp, thậm chí mang theo một sự dịu dàng khó hình dung, nhưng sau khi đầu lưỡi xâm nhập vào miệng của cậu thì chuyển thành bá đạo. Anh thật sự không ngờ đầu lưỡi của Lê

Tuần lại mềm như vậy, ẩm ướt như vậy, miệng tràn đầy tư vị thơm ngát như kem, cảm giác hôn cậu thật sự rất thoải mái.

“A.....” Trong mơ mơ màng màng Lê Tuần mở mắt ra, con ngươi hỗn loạn không nhìn rõ đối phương, thần chí của cậu vẫn giống như đang bị thôi miên, đầu óc cũng không có thanh tỉnh, cho nên không rõ ràng lắm tình huống hiện tại, chỉ cảm thấy có người ngăn chặn môi của cậu, quần lầy lười của hắn hôn sâu, cái này đoán chừng là cậu đang nằm mơ, chỉ có điều giấc mơ này cũng quá mức chân thật rồi. Nụ hôn kia vừa nhanh vừa sâu, hận không thể nuốt hết không khí của cậu, hôn như vậy một lúc lâu vẫn chưa ngừng lại, thời gian dần qua cậu không thể hô hấp bình thường được nữa, tay vô thức đẩy đẩy ngực đối phương, người nọ lại bắt lấy tay cậu, sờ tới sờ lui trên người cậu, cuối cùng dừng lại ngang thất lưng của cậu.

Lê Tuần lắc đầu, muốn khôi phục một chút ý thức, một đôi tay thon dài bóp chặt sau gáy của cậu, để cậu phải trực tiếp thừa nhận nụ hôn của anh.”Ừm... Buông ra...”

Ngay lúc Lê Tuần cảm giác mình sẽ không thể hít thở được nữa, một tràng tiếng còi xe bén nhọn từ phía sau vang lên, Sở Diệc Mặc không thể không buông cậu ra, ngẩng đầu nhìn đèn xanh đã sáng lên, chủ xe phía sau không kiên nhẫn thúc giục anh đi. “Đây phía trước đứng đó làm gì vậy, đi mau!”

Sở Diệc Mặc vội vàng đạp chân ga. Anh không nghĩ tới chính mình lại chìm sâu trong một nụ hôn như vậy, hưởng thụ tư vị gần bó cùng Lê Tuần, không muốn dừng lại, không cách nào tự kiềm chế được, cảm giác như vậy cũng là lần đầu tiên có được, cho dù không muốn thừa nhận, nhưng mà quả thật anh đã bị Lê Tuần hấp dẫn, nếu không thì cũng sẽ không kim lòng không được đi hôn cậu.

Sở Diệc Mặc quay đầu qua, nhìn thấy Lê Tuần vẫn mê man tựa vào bên cạnh cửa sổ xe như trước, quả nhiên là cậu uống quá nhiều rượu, say mất tiêu rồi, không có ý thức được những gì vừa xảy ra, chỉ là cái khuôn mặt anh tuần lại rất hồng, đôi môi bị gặm cắn qua cũng hiện lên khí nóng, bởi vì đầu cậu rũ xuống, nên đôi mắt của cậu bị mấy sợi tóc mềm mại rũ trước trán che khuất, chỉ thấy được cái mũi thẳng tắp cùng cái cằm cong hoàn mỹ.

“Rốt cuộc là cậu đã uống bao nhiêu rượu rồi vậy? Nếu đêm nay không gặp được cậu, có phải là cậu định ngủ ở quán bar luôn rồi không?” Sở Diệc Mặc nhìn thật sâu vào Lê Tuần, một tay cầm tay lái, tay kia nắm lấy tay Lê Tuần, tay của cậu thật ấm áp, thoát nhìn có vài phần khí tức của nghệ thuật gia, anh không khỏi cầm chặt hơn.

Sau khi về đến nhà, Sở Diệc Mặc đỡ Lê Tuần đến phòng ngủ, chống tay vào vách tường vặn chốt cửa, “BA~” một tiếng ánh sáng rạng rỡ chiếu vào phòng, Sở Diệc Mặc ngạc nhiên sững sờ tại chỗ, không nghĩ tới phòng ngủ Lê Tuần lại bữa bộn đến như vậy, đây rõ ràng là trường kì tích lũy.

Trên sàn nhà khắp nơi toàn là đồ ăn vặt, chocolate, bánh bích quy, quả đông lạnh, quả hạch... Đủ loại thức ăn, trên mặt bàn rơi lả tả vài tờ giấy bản thảo, trên mặt ghế cũng chất đầy quần áo, bởi vì chồng chất quá cao nên có vài bộ rơi trên mặt đất, trên giường cũng rất loạn, thậm chí còn để một quả bóng rổ, còn có tạp chí đã rất cũ rồi, nhìn cả căn phòng một lượt thấy nó rất chật chội, còn rất mất trật tự, không có một chỗ nào trống.

“Xem ra nơi này không thể ngủ rồi.” Sở Diệc Mặc ôm Lê Tuần, không khí ở đây quá kém thì làm sao mà ngủ ngon được, huống chi cậu còn say khướt như vậy, nửa đêm mà lăn xuống giường, không chừng có thể bị mấy thứ rác rưởi kia quệt bị thương. Càng nghĩ thì càng thấy vẫn là quan tâm đến Lê Tuần nhất, đến mức độ phòng ngủ của anh mất trật tự như vậy cũng vẫn nhẹ nhàng khoan khoái, hoàn toàn tương phản với tính cách bình thường, không có để trong lòng, có lẽ đây chính là cái gọi yêu ai yêu cả đường đi, thích một người thì ngay cả khuyết điểm của cậu cũng có thể bao dung được.

Sở Diệc Mặc bỏ Lê Tuần lên giường mình, đến phòng tắm thay quần áo, anh bị Lê Tuần nôn khắp cả người, trên người cứ thoang thoảng vị chua kị quá, vì muốn loại bỏ cái mùi khó chịu đó nên đi tắm trước, trở lại phòng ngủ nhìn thấy Lê Tuần vẫn duy trì tư thế nằm trên giường y nguyên lúc này.

Xem ra cậu thật sự là ngủ mất rồi, nguyên bản còn nghĩ cách tắm rửa cho cậu cũng đành bỏ qua, có điều vì để cho cậu ngủ thoải mái, Sở Diệc Mặc bưng một chậu nước ấm từ trong phòng tắm ra, thấm ướt khăn mặt, cẩn thận lau mồ hôi trên mặt cùng trên cổ cậu. Sau khi cởi bỏ nút áo của cậu, áo sơ mi tuột ra, lồng ngực màu đồng loã lồ trước mắt, cái lồng ngực này rất rắn chắc, giống như bôi mật, chặt chẽ bao vây da

thịt cùng cơ bắp cân xứng, khăn mặt ẩm áp lướt qua từng tắc da thịt thì tạo ra một tầng sáng bóng óng ánh, lòng của anh rộn ràng hơn một chút, lau hết bờ vai của cậu, cánh tay, thân trên, đi tới thắt lưng, muốn cởi bỏ dây lưng...

Một hồi chuông điện thoại di động thanh thúy vang lên, Sở Diệc Mạc giật mình, theo vị trí tiếng điện thoại phát ra mà nhìn thẳng Lê Tuần, trẻ như thế rồi còn có ai gọi điện đến, anh liếc mắt nhìn người mê ngủ kia một cái, vì tôn trọng riêng tư nên không muốn đón điện thoại của cậu, tiếng chuông vang lên một lát, im bật. Chỉ là một giây sau lại mãnh liệt vang lên, giống như chắc chắn chủ nhân điện thoại nhất định đang ở đó, chưa từ bỏ ý định cứ kêu liên tục, chú ý tới trong cơn mê ngủ Lê Tuần nhíu nhíu mày, Sở Diệc Mạc buông khăn mặt, lấy điện thoại trong túi quần của cậu ra.

Mở ra xem xét, điện báo chớp động biểu hiện cái tên Tống Vũ. Đoán có thể là bạn của cậu, muộn như thế mà gọi tới có lẽ có việc gấp, Sở Diệc Mạc ấn nút nghe, đầu kia của microphone lập tức truyền đến âm thanh truy vấn của một nam nhân: “Lê Tuần cậu chạy đi đâu rồi vậy? Ở quá bar tớ tìm cậu khắp nơi, gọi điện thoại cho cậu thì không tiếp, gửi tin nhắn cũng không có trả lời lại, cậu có biết tớ sắp phát điên rồi hay không.”

Nghe giọng điệu của nam nhân thì dường như là rất để ý hành tung của Lê Tuần, ánh mắt Sở Diệc Mạc dừng lại nhìn xuống Lê Tuần trên giường, thì ra đêm nay Lê Tuần đi quán bar là để gặp mặt nam nhân này.

“Tại sao không nói lời nào?” Tựa hồ phát giác không đúng, đột nhiên Tống Vũ bèn nhon chất vấn “Cậu đang ở chung với ai?”

“...” Sở Diệc Mạc không có biện pháp trả lời, cũng không có khả năng trả lời, BA~ một tiếng cúp điện thoại, nhanh chóng nhận lại một tin nhắn cho đối phương, đại khái là Lê Tuần đã về nhà.

9. Chương 9

Trong phòng rất yên tĩnh, tâm tình Sở Diệc Mạc phức tạp mở điện thoại của Lê Tuần ra, điện thoại có hơn mười cuộc gọi nhỡ đều là Tống Vũ, tin nhắn trong hộp thoại cũng đều bị lời hỏi thăm của hắn chiếm hết, trực giác nhạy cảm nhiều năm qua nói cho anh biết, quan hệ của hai người không phải bình thường.

Nghĩ đến đây Sở Diệc Mạc có chút đen mặt, trong ánh mắt có lửa giận không thể chấp nhận được, anh không thể chịu đựng được Lê Tuần thân cận cùng người khác, hơn nữa đối phương còn là nam nhân, nói như thế nghĩa là cậu thích nam nhân, vậy việc gì anh phải khách khí chứ...

Sở Diệc Mạc đi đến bên giường, cúi người hôn Lê Tuần, cái kiểu rất thô lỗ, hơi thở nóng rực phun lên mặt anh tuần của cậu.

“A.....” Tựa hồ là cảm nhận lửa giận trên người anh, Lê Tuần vô thức quay đầu, cái cảm đột nhiên bị cố định lại, chưa kịp phòng bị, đầu lưỡi giáo hoạt đã xâm nhập khoang miệng của cậu, hôn cậu thật sâu, tham lam hút lấy hơi thở của cậu.

Bị cưỡng hôn khiến hô hấp không thoải mái, sự khó chịu khiến Lê Tuần vô thức chống cự, cũng thô bạo nắm lấy tóc Sở Diệc Mạc muốn kéo anh ra, Sở Diệc Mạc bị đau rời khỏi cậu, nhưng mà hai người tách ra chưa đến một giây, đôi môi lại bị ngăn chặn một lần nữa, hai tay giãy dụa cũng bị trói buộc trên đỉnh đầu.

“Ừm... Dừng tay...” Đầu lưỡi ẩm áp quần quanh, thân trên trần trụi bị vuốt ve, thân thể Lê Tuần nóng lên, nhiệt độ nơi hai người gần bó cũng dần dần tăng lên.

“Em thích hôn như vậy đúng không?” Sở Diệc Mạc rời khỏi môi cậu, một sợi chỉ bạc trong suốt xuất hiện lúc hai đôi môi rời nhau, anh khẽ hôn gò má đỏ bừng của Lê Tuần, bỏ đi quần áo trên người cả hai, để thân thể trần truồng của Lê Tuần bạo lộ ngay trước mắt, ánh mắt không có biện pháp di chuyển khỏi người cậu.

Đây là một thân hình tràn ngập sức mạnh và tuyệt đẹp, cơ ngực rắn chắc co giãn, phần bụng trơn nhẵn, thân thể không có chút thịt thừa nào, một đường từ cổ đến lồng ngực, lại đến khu vực thần bí chất chứa

tính dục cùng bá khí giữa hai chân...

Hô hấp Sở Diệc Mạc trở nên dồn dập, hôn lên môi Lê Tuần một lần nữa, hết sức triền miên, một bàn tay lớn nhiệt tình trượt trên người cậu, dùng khí lực rất lớn, phảng phất là cầm dục rất lâu rồi.

Đôi môi bị hút gặm cắn, cảm giác đại não liên tiếp thiếu dưỡng khí làm cho ý thức Lê Tuần hoảng loạn, giấy dựa thoát khỏi anh, thân thể bất lực bị đè lại rất nhanh, trong cái loại tình huống thân thể bị áp chế, bàn tay nóng như lửa sờ tới sờ lui trên người cậu, trêu chọc khiến toàn thân cậu như nhũn ra.”A... Đừng...”

“Rên rỉ thật là dễ nghe.” Ánh mắt Sở Diệc Mạc nóng bỏng nhìn chằm chằm Lê Tuần, ngón tay thon dài di chuyển ven theo xương quai xanh đến trước ngực, nắm lấy hai điểm nhàn nhạt màu, tùy ý xoa nhẹ vài cái, chỗ đó liền đứng thẳng, thật sự là phản ứng mãnh mẽ, anh lẽ lười liếm cái vị trí vô cùng đáng yêu ấy.

“A..... Ừm...” Có chút áp lực, Lê Tuần há miệng thở dốc, cậu cảm thấy thân thể vô cùng nóng, hơi thở cũng nóng, tất cả đều phát nhiệt nóng đến dọa người.

” Thân thể rất mãnh mẽ.” Sở Diệc Mạc nhẹ nhàng cắn cắn đầu vú của cậu, chỉ mới khiêu khích như vậy thôi, cậu lập tức mãnh mẽ run run, cái phản ứng không lưu loát này lại khiến anh có cảm giác nghi hoặc, không phải là chưa từng bị người khác chạm qua như thế chứ. Tay của anh lướt qua phần bụng bằng phẳng của Lê Tuần, dừng lại tại vị trí kia của cậu, giữa hai chân phát nhiệt, bởi vì mới vừa được hôn và vuốt ve, chỗ đó đã ngẩng đầu, tinh thần sáng láng biểu thị công khai sự hiện hữu của nó. Anh cầm chặt chỗ đó, dùng kỹ xảo khuấy động, dục vọng của cậu thức tỉnh rất nhanh, nhiệt độ nóng như lửa tràn ngập trong lòng bàn tay.

Trong cơn ngủ mê, Lê Tuần vô thức giấy dựa, Sở Diệc Mạc ấn chặt eo của cậu, tách hai chân cậu sang hai bên, vuốt ve dục vọng của cậu, thỉnh thoảng vuốt ve cánh tay cậu, cánh tay vừa tròn trịa vừa rắn chắc, không khỏi làm anh nghiện vuốt ve nhiều hơn, thuận tiện động tác vuốt ve dục vọng của cậu cũng nhanh hơn.

“Ừm... Không...” Kỹ xảo vuốt ve vô cùng cao, khiến cho người mới như Lê Tuần bắt đầu thở dốc, cho đến khi dục vọng đạt đến đỉnh cao dưới sự châm ngòi thổi lửa của đối phương, mới có thể hô hấp thuận lợi lại.

Sắc mặt Sở Diệc Mạc điềm lệ, khẽ liếm chất lỏng trong tay, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn chằm chằm Lê Tuần: “Hương vị đậm đặc như thế, chẳng lẽ em chưa từng chạm qua thân thể của mình?”

“Ồ...” Lê Tuần suy yếu thở dốc, trên mặt cùng cổ đều ửng đỏ mồ hôi, mấy sợi tóc mất trật tự rơi tán loạn trên má cậu, vài sợi tóc hơi dài dính trên trán, đôi mắt mơ hồ lấp lánh, không có tiêu cự nhìn anh.

Sở Diệc Mạc ôm lấy thân thể anh tuấn của cậu, để sát chóp mũi vào khuôn mặt trắng nõn, giống như một con mèo hít lấy cái loại hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái trên người cậu, thỉnh thoảng hôn hôn đôi môi xinh đẹp, dùng lực đạo rất nhẹ rất nhẹ mang theo hơi nóng ẩm ướt.”Em đừng có ngủ.”

Lê Tuần nặng nề cắn môi, cảm thấy mê mang đối với những gì đã phát sinh trên người mình, đến tận cùng là chuyện gì đã xảy ra, tại sao thân thể không thể động đậy được, không đợi cậu suy nghĩ rõ, Sở Diệc Mạc nâng tay của mình lên, để nửa người dưới của cậu lơ lửng, lộ ra bộ vị tư mật nhất, từ đằng sau, bàn tay dính chất lỏng nóng ướt thăm dò đụng đụng hậu huyệt, theo bản năng cậu co rút cả người lại, ý thức không rõ hồi.

“A..... Làm gì vậy?”

“Anh đang yêu thương em.” Sở Diệc Mạc mỉm cười trấn an, không muốn để cậu chống cự chuyện cần làm tiếp theo của mình, cho dù kêu anh ngừng cũng không có biện pháp khống chế dục vọng nữa rồi, anh xâm nhập ngón tay vào cái địa phương chật hẹp kia: “Ồ đây chưa có người chạm qua sao?”

10. Chương 10

“A..... Đi ra ngoài...” Sắc mặt Lê Tuần hồng nhuận phơn phớt, không thoải mái đẩy Sở Diệc Mạc.

“Tôi sẽ không đi ra.” Sở Diệc Mạc dán lên môi cậu, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm cậu, bên trong cậu vừa chát vừa nóng, một ngón tay đi vào thì không có biện pháp cử động, nhớ lại cái phản ứng đơn thuần của cậu, không có một chút kinh nghiệm, hình như đây là lần đầu tiên trải nghiệm loại chuyện này.

Lần đầu tiên, vui sướng mãnh liệt nổ tung trong lồng ngực, Sở Diệc Mạc ngăn chặn hai chân đang lộn xộn của Lê Tuần, lại thâm nhập thêm một ngón tay, cơ thịt bên trong vì bị thâm nhập, phản xạ thất chặt lại, cuốn lấy ngón tay của anh khiến nó mềm nhũn.” Thân thể nóng quá, ngón tay cũng sắp tan chảy.”

“A..... Đừng ...” Lê Tuần nhú nhú mày, chống cự vật trong thân thể, một đôi tay nóng rực để lên phần đùi trần trụi của cậu, nhẹ nhàng vuốt ve, chậm chạp vuốt ve, một lần lại một lần, giống như đang vuốt ve món đồ sứ tốt nhất, không khỏi khiến cậu thổ dốc.

“Em thực miễn cảm.” Sở Diệc Mạc dán lên lỗ tai của cậu, phả ra hơi thở nóng hổi như lửa, lúc cậu nhỏ giọng lầm bầm thì cắn chặt lấy môi cậu, tiếp theo, thân thể bị xâm nhập co rút ngón tay của anh nhiều lần, thỉnh thoảng kích thích anh, cọ qua thành trong mềm mại, anh không muốn làm cậu bị thương, phải dùng tất cả mọi thủ đoạn khơi mào nhiệt tình trong cậu, dần dần thành trong chặt chẽ cũng mềm nhũn ra.

Sở Diệc Mạc lại thâm nhập thêm một ngón tay, kiên nhẫn khuếch trương thật tốt, cho đến khi thân thể của cậu có thể thuận lợi tiếp nhận ba ngón tay, anh liếm liếm đôi môi khô khốc, hứng thú chen một chân vào giữa hai chân Lê Tuần, hạ thân kề sát bụng dưới của cậu, để cho cậu cảm thụ dục vọng cực lớn đang vận sức chờ phát động.

“A... Không... Ừm...” Lê Tuần hoảng sợ run rẩy.

Sở Diệc Mạc thẳng tiến dục vọng thô cứng vào trong, trong mũi Lê Tuần bật ra tiếng kêu rên thống khổ, trong nháy mắt không dám lộn xộn ôm lấy cậu, hôn lên đôi môi hồng nhuận phơn phớt, hai tay vuốt ve thân thể căng cứng của cậu, chờ cậu buông lỏng một chút, mới ấn chặt thất lưng của cậu, bắt đầu chuyển động.

Nhiệt độ của thành trong rất cao, như một cái miệng nhỏ nhắn nóng ướt hấp thụ anh, đè ép anh, lúc rút ra còn hút lấy anh, Sở Diệc Mạc ôm chặt thất lưng của cậu, giống như dã thú động dục hung hăng đâm vào bên trong.

“A... A...” Trong cơn say rượu, Lê Tuần thống khổ run rẩy, muốn tỉnh lại nhưng làm thế nào đi nữa cũng không thể mở mắt ra, chỉ cảm thấy thân thể càng lúc càng nóng, dùng sức hé miệng hít thở, một cái vật thể nóng ướt cứ càn quấy trong miệng cậu.

Lê Tuần trốn không được đành phải thừa nhận nụ hôn của anh, bởi vì không thể hít thở thông thuận, trong cổ họng cậu phát ra tiếng rên rỉ chật vật, cái thanh âm kia thật thấp, thật suy yếu, trêu chọc dục hỏa của Sở Diệc Mạc tăng vọt.

Anh mở rộng hai chân Lê Tuần ra hơn, cơ hồ là gấp đôi thất lưng của cậu lại, dùng tư thế như vậy để nhìn rõ ràng hậu huyết của cậu đang nuốt lấy dục vọng thô hồng của anh như thế nào, hô hấp của anh cứng lại nặng nề hơn, lời lẽ dễ hiểu, dùng dục vọng thô cứng ma sát thành trong nóng ướt của cậu, hưởng thụ nhiệt độ cực nóng từ trong thân thể cậu truyền đến.

“A..... A a, không được...” Lê Tuần bị chuyển động của anh khiến toàn thân như nhũn ra, lông mi rung rung cắn môi, trên cổ thấm một tầng mồ hôi óng ánh.

Luật động như vậy một lúc lâu cũng không hề dừng lại.

Lê Tuần mệt mỏi, nhưng mà nam nhân đang ôm cậu lại không có chút nào ỉn rử, tinh thần vẫn một mực sáng láng, áp lên cậu, kịch liệt va chạm, vật cứng thô nóng đụng đến một điểm miễn cảm nào đó trong cơ thể cậu, một trận tê dại khoái cảm từ chỗ đó dâng lên, Lê Tuần khắc chế không được thất chặt thân thể, thất lưng mềm dẻo cũng co rút lay động dâm mỹ, ngay cả đầu ngón tay cũng hiện lên một tầng đỏ ửng, bởi vì khoái cảm mà tất cả đều run rẩy.

“A... A.. a.....ừm...”

“Chỗ miễn cảm của em nằm ở một vị trí rất sâu bên trong.” Ánh mắt Sở Diệc Mạc chứa đầy dục vọng, anh liếm liếm bên tai hồng hồng của Lê Tuần, vuốt ve cái miệng nóng ướt đang ngậm chặt anh, sau đó, bồng

bình phần chấn đem dục vọng đánh lên cái điểm mẫn cảm, không nhẹ không nặng, nghiền động, lúc cậu khó nhin rên rĩ, lại chuyển động nhanh hơn..., một lần lại một lần...

Âm thanh giao hợp ướt át vang vọng khắp phòng, Sở Diệc Mạc hôn Lê Tuần, thẳng tiến thật sâu vào thân thể của cậu, phun chất lỏng nóng rực vào nơi sâu nhất trong thân thể cậu.

Lê Tuần thở dốc một hơi, cảm thấy vật cứng chôn sâu ở trong cơ thể đã đi ra, cậu mệt mỏi nằm trên giường, người không hề có kinh nghiệm đối với việc làm tình như cậu, thật sự gánh nặng này quá lớn, giày vò cả buổi như thế, mệt mỏi chỉ muốn ngủ, thân thể bị nâng lên cũng không biết.

“Lê Tuần” Sở Diệc Mạc vuốt ve lấy Lê Tuần, lưỡi nóng ướt liếm đi mồ hôi trên lưng cậu, lưng của cậu không mảnh khảnh, có cơ bắp do rèn luyện, đường cong mỹ diệu từ lưng đến eo, chỗ lõm chỗ lồi, một mực kiên cố bao phủ vị trí giữa đùi...

Hô hấp của Sở Diệc Mạc dần dần nhanh hơn, nhẹ nhàng hôn cậu, tách mật huyết giữa giữa khe mông của cậu ra, hơi thở nóng bỏng rơi trên đó, một khắc sau đưa cái lưỡi ẩm ướt hồng ra, nặng nề liếm lên cửa huyết sưng đỏ.

“Ồ...” Lê Tuần suy yếu rên rĩ ra tiếng, liều mạng giãy dụa, không ngờ cái vật thể nóng ướt kia tiến vào trong cơ thể của cậu “A” một tiếng, càng run rẩy nhiều hơn, hai con người ẩm ướt nổi lên một tầng nước. Sau đó, hai chân bị kéo ra, vật nóng thô cứng không chút nào khách khí xỏ xuyên qua cửa huyết đỏ hồng.

“Ồ ô... A...” Lê Tuần buồn bực phát ra tiếng thở dốc nặng nề, vô thức kháng cự, ngăn chặn cái thân thể cường tráng đang giữ chặt người cậu, mặc kệ cậu chống cự như thế nào, thân thể vẫn bị ấn chặt, đầu ngón tay của trắng bệch níu chặt ga giường, rút chất lỏng nóng hổi vào tiến thân thể, dục vọng cũng phóng thích lần nữa, Lê Tuần mệt mỏi đến mức cả mắt cũng không thể mở ra được, cậu thở hồng hộc nằm lỳ trên giường, không nhúc nhích, toàn thân cao thấp đồ ỉn không gì che đậy khiến cho mạch máu trong người anh lại sôi sục.

Ánh mắt Sở Diệc Mạc nặng nề nhìn Lê Tuần, trên cánh môi hiện lên một nụ cười dịu dàng, rất lâu rồi anh không có được thỏa mãn, gần như không nở buồng cậu ra, tay anh thuận thể chạy từ lưng xuống eo cậu, một đường hạ xuống những dấu hôn màu đỏ... Cũng không biết mình lại thô lỗ như thế, từ trước đến nay cảm xúc của anh luôn bình thường không quá lớn, đối với người cùng lên giường cũng sẽ không đặc biệt, chỉ là lần này, đối một người lại có thể điên cuồng như vậy.

11. Chương 11

Sở Diệc Mạc yên lặng chăm chú nhìn Lê Tuần, giúp cậu thanh lý sạch sẽ mấy thứ trong người, mát xa phần thắt lưng cho cậu, thay một bộ quần áo sạch sẽ, mới cảm thấy mỹ mãn vuốt ve cậu, không chuyển mắt nhìn khuôn mặt đang ngủ của cậu.

Kỳ thật cũng không muốn lúc cậu say rượu mà chạm vào cậu, chỉ là cuộc điện thoại của Tống Vũ khiến anh cảm thấy

bất an, bởi vì sau khi nghe cuộc điện thoại này thì biết rõ đêm nay Lê Tuần đi uống rượu cùng Tống Vũ, cũng bởi vì vô số tin nhắn của hắn mà phát giác được quan hệ giữa bọn họ không tầm thường, có lẽ Lê Tuần đang kết giao cùng nam nhân này cũng không chừng, bằng không thì sao có thể tùy ý để đối phương cuốn lấy cậu như vậy.

Còn nữa nói không chừng Lê Tuần cũng thích nam nhân, nhưng mà thân thể của cậu lại nhạy cảm như vậy, không giống như người kinh nghiệm phong phú, lại càng không phải là người có sinh hoạt tình dục cá nhân bừa bãi, có lẽ là anh đã hiểu lầm, nhưng dù cho có biết cũng không có biện pháp dừng lại bởi vì thích cậu.

Buổi chiều ngày hôm sau. Gió thổi ngoài cửa sổ làm rèm cửa bay bay, lông mi Lê Tuần rung rung vài cái, muốn mở mắt ra lại phát hiện mí mắt giống như nặng ngàn cân, trong mơ mơ màng màng có vật thể ẩm

áp, dán lên môi cậu tinh tế tỉ mỉ trượt qua, cậu sợ ngứa quay đầu...

“Cậu đã tỉnh?” Giọng nói dễ nghe lại ngọt ngào vang lên trong không khí, tâm Lê Tuấn run lên, mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ của Sở Diệc Mạc, sao Sở Diệc Mạc lại ở chỗ này?

“Tôi hôm qua tôi gặp cậu trong quán bar, thấy cậu rất say, nên đưa cậu về nhà.” Sở Diệc Mạc tỉ mỉ giải thích, sờ soạng cái trán Lê Tuấn, xác định cơn sốt đã lui thì mới cảm thấy an tâm. Mặc kệ tối hôm qua vuốt ve như thế nào, thân thể nam nhân thủy chung rất khó tiếp nhận đồng tính, sáng nay tỉnh lại, phát hiện Lê Tuấn phát sốt, gấp đến độ mớm thuốc cho cậu, sợ cậu có gì đó bất trắc.

“Tôi uống say...” Lê Tuấn xoa xoa cái trán đứng dậy, cả người giống như bị xe tải đè qua, vừa đau vừa trướng, không cách nào nhúc nhích được. Thân thể không thể động dậy, chẳng lẽ là có liên quan tới cái giấc mơ quý dị kia, trong mơ cậu cùng Sở Diệc Mạc triền miên hôn môi, nhiệt tình ôm ấp, mở đùi ra tiếp nhận dục vọng của anh, sao tự nhiên lại nằm mơ như vậy chứ?

Cậu xóc chân bông lên, trong chăn cậu mặc áo ngủ sạch sẽ, không có cái gì khác thường, tầm mắt của cậu rơi lên trên người Sở Diệc Mạc đang đứng bên cạnh.

Sở Diệc Mạc bị Lê Tuấn nhìn tim đập nhanh hơn, toàn thân nóng lên, phát nhiệt, nhớ tới tình hình tối hôm qua suýt nữa đã thốt ra lời thổ lộ, có điều hiện tại anh mà thổ lộ thì chỉ có thể hù cậu sợ thôi, tiếp xúc tối hôm qua đã tỉnh tường hiểu được sự nhạy cảm của cậu, không phải người tùy tiện có thể tiếp nhận nam nhân, nhưng mà nhớ đầu đột nhiên cậu hỏi về mấy dấu vết trên người mình, cái đó phải giải thích thế nào đây, không đợi anh suy nghĩ được cách giải thích, người bên cạnh đã nghi hoặc mở miệng.

“Ở đây hình như là phòng ngủ của anh, sao tôi lại ở đây vậy?” Lê Tuấn nhìn quanh một vòng, thỉnh thoảng hỏi, cậu nhớ rõ chính mình uống rượu tại quán bar, không biết uống bao nhiêu, dạ dày bắt đầu co rút, chạy tới toilet thì đụng vào Sở Diệc Mạc, sau đó tỉnh lại thì đã ở chỗ này rồi.

“Phòng ngủ của cậu, có chút loạn, tôi mới đưa cậu tới đây” Sở Diệc Mạc chậm rãi mở miệng, hồi tưởng lại phòng ngủ loạn thất bát tao của cậu, có chút hoài nghi ánh mắt lúc trước của mình.

Đôi má Lê Tuấn nóng lên, phòng ngủ của cậu là cái tình huống gì thì tự cậu cũng biết, bởi vì cậu xem phòng ngủ là không gian riêng tư của mình, tâm tình tốt thì thu thập, mệt mỏi thì để mặc cho nó loạn, thật không nghĩ tới có ngày sẽ bị người khác đi vào.

“Tôi không phải cố ý đi vào.” Chú ý tới cậu trầm mặc, Sở Diệc Mạc vội vàng giải thích, chỉ sợ cậu hiểu lầm mình là người thích dòm ngó chỗ ở riêng tư của người khác.

“Không có việc gì.” Lê Tuấn lắc đầu, biểu thị không để ý “Sao anh lại tới quán bar?”

“Tôi bàn bạc công việc với khách hàng ở quán bar, cậu thì sao?” Sở Diệc Mạc lưu ý thần sắc trên mặt cậu, hỏi ra chuyện mà anh để ý nhất.

“Bạn của ta từ Pháp trở về, hẹn gặp mặt tại quán bar...” Nói được một nửa, Lê Tuấn đột nhiên nhíu mày, nhớ tới tối hôm qua cậu ở chung với Tống Vũ, vội vàng nắm điện thoại trên tủ đầu giường, tìm được số của hắn gọi tới. “Này ”

“Lê Tuấn, tối hôm qua cậu ở chung với ai, hiện tại vẫn tốt chứ?” Vừa nghe được thanh âm của cậu, Tống Vũ lo lắng hỏi.

“Tôi gặp được bạn cùng phòng ở quán bar, thấy tớ say, cho nên đưa tớ về.” Lê Tuấn kiên nhẫn giải thích với Tống Vũ, hắn đề nghị hôm nay ra ngoài ăn cơm, cậu dùng lí do thân thể không khỏe để cự tuyệt, Tống Vũ hỏi tình huống của hắn như thế nào, cậu an ủi vài câu, nói cho hắn biết chính mình rất tốt, muốn hắn không cần lo lắng. Cúp điện thoại, nhìn thấy Sở Diệc Mạc nhìn chòng chọc mình, Lê Tuấn cười cười, tò mò hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Hình như bạn của cậu rất quan tâm tới cậu.” Sở Diệc Mạc trầm trầm.

Lê Tuấn lạnh nhạt nói “Chúng tôi ở chung bốn năm.”

“Vậy quan hệ giữa hai người khẳng định không tầm thường.” Sở Diệc Mạc tới sát cậu, trong cổ họng phát ra thanh âm trầm thấp mà dễ nghe.

“Cũng may, bạn bè mà thôi.” Phát hiện khoảng cách giữa hai người có chút gần, cánh môi cơ hồ muốn dính vào nhau, Lê Tuần nao nao, lui lui ra sau, kéo khoảng cách dài giữa hai người ra.

Nhìn ra cảm xúc bất an của cậu, tay Sở Diệc Mạc xẹt qua lọn tóc trên đầu cậu, ánh sáng tĩnh mạch chợt lóe lên ở đáy mắt “Mắt của cậu có chút sưng, muốn ngủ tiếp một lát hay không?”

Lê Tuần nhìn Sở Diệc Mạc, cái khuôn mặt tuần mỹ kia gần trong gang tấc, hơi thở ấm áp cũng phải lên gương mặt cậu, không hiểu sao tâm hoảng ý loạn, lập tức đẩy anh ra.”Tôi đã ngủ đủ rồi.”

Sở Diệc Mạc liếc nhìn cậu, đưa khay trên bàn bên cạnh đến trước mặt cậu, Ôn Nhu nói “Từ tối qua đến giờ cậu vẫn chưa ăn gì cả, tôi làm cơm trưa, cậu ăn một chút đi.”

Lê Tuần nhìn thấy sandwich trong đĩa, vốn không đói bụng, nhưng mà ngửi được mùi thức ăn thơm phức, bụng không khách khí kháng nghị, cậu vội vàng quay đầu, tin rằng không nhìn thì sẽ không đói, cậu không thể tùy tiện ăn đồ ăn của anh được.

Sở Diệc Mạc nghi hoặc hỏi “Cậu không ăn sao?”

“Không cần.” Lê Tuần vội vàng lắc đầu.

“Đây là tôi đặc biệt làm cho cậu đấy.”

“Cho tôi?”

“Tôi biết rõ tư vị đói bụng không hề dễ chịu.” Ánh mắt Sở Diệc Mạc ôn nhuận chăm chú nhìn cậu.

Lê Tuần ngơ ngác nhìn Sở Diệc Mạc, tối hôm qua say rượu chiếm giường của anh, tỉnh lại còn ăn cơm trưa của anh, hai người không phải bạn bè mà chỉ là bạn cùng phòng bình thường, từ ngày cậu chuyển đến đây đã gây nhiều phiền toái cho anh, nhớ tới liền thấy xấu hổ.

12. Chương 12

“Cậu suy nghĩ cái gì chứ, một bữa cơm mà thôi, đừng khách khí với tôi như thế.”

“Tôi thật sự có thể ăn?” Lê Tuần ngại ngùng hỏi, sau đó, dùng ánh mắt trông mong nhìn thức ăn trong đĩa.

“Có thể.” Sở Diệc Mạc mỉm cười, nhìn ra được Lê Tuần có gia giáo rất tốt, mọi thứ đều khách khí hữu lễ, không thích chiếm tiện nghi.

“Vậy tôi không khách khí.” Về mặt Lê Tuần đầy cảm kích, cầm lấy một miếng sandwich nhét vào miệng, A..., vừa thơm vừa mềm, mùi vị thật tuyệt. Lại ăn 1 miếng. Cậu hạnh phúc nheo mắt lại.

Giải quyết xong sandwich trong đĩa, chú ý thấy có rất nhiều bột vụn rơi xuống chăn, liền tranh thủ phủi phủi chúng xuống sàn nhà, ngẩng đầu nhìn thấy Sở Diệc Mạc đang nhìn cậu, lúc này mới phát hiện anh không ăn gì cả, một đĩa sandwich toàn bộ đều chui vào bụng của cậu.

Hơn nữa cậu còn đỉnh đạc ngồi trên giường của anh như thế, ăn như hổ đói, lời thôi lệch thếch, tướng ăn giống y như quỷ chết đói đầu thai rơi hết vào mắt Sở Diệc Mạc, cái này hình như không tốt lắm, ở trong phòng ngủ của anh còn có thể làm càn như vậy, càng nghĩ càng cảm thấy quá không có lễ phép rồi.

Lê Tuần mắc cỡ rời khỏi giường của Sở Diệc Mạc, chuẩn bị trở về phòng ngủ của mình, nhưng mà chân vừa chạm đất, một cơn choáng váng đánh úp vào cậu, còn chưa đi một bước, hai chân giống như nhũn ra ngã về phía trước.

“Cẩn thận.” Sở Diệc Mạc sững sờ, nhanh mắt nhanh tay ôm lấy thân thể của cậu, người cậu thì anh đã đón được rồi, nhưng lại cùng nhau ngã xuống đất, bởi vì liên quan đến tư thế, miệng của cậu gần như là dán sát lên anh, cánh môi kề nhau, mềm mại không thể tưởng tượng nổi.

Rơi vào tầm mắt là một khuôn mặt không có bất kỳ khuyết điểm nhỏ nhặt nào, đôi mắt của anh rất đẹp, nhìn thâm sâu như đầm lầy sâu không thấy đáy còn sáng như dòng nước, tim Lê Tuần đập mạnh, cuống quýt đẩy anh ra, che cánh môi vừa bị đụng chạm, chỉ vào mũi Sở Diệc Mạc, “Anh” cả buổi cũng không nói ra được một chữ.

Cho dù chỉ là vô tình đụng chạm, lại khiến cậu đỏ mặt, cậu chưa từng thân mật với nam nhân như vậy, trong lúc nhất thời ngoài ngạc nhiên ra thì chính là bất ngờ...

“Cậu không sao chứ?” Sở Diệc Mạc lo lắng đỡ cậu dậy, thuận tiện nắm lấy thắt lưng của cậu, để cho thân thể cậu có thể dựa vào người anh, một loạt động tác liên tiếp tự nhiên nhịp nhàng, không vấp chút nào.

“Không có.” Lê Tuần lắc đầu, phát hiện khoảng cách giữa hai người rất gần, thoáng chốc đẩy anh ra “Tự tôi có thể đi.”

“Cậu say rượu vừa mới tỉnh, không có nhiều khí lực, muốn đi đâu tôi đỡ cậu đi qua.” Sở Diệc Mạc không buông cậu ra, càng dùng thêm sức bóp chặt thắt lưng của cậu, tối hôm qua nếu không phải tại anh, người trước mắt cũng sẽ không phát sốt, anh muốn chăm sóc cậu tốt một chút, cho dù cậu cự tuyệt cũng sẽ không thỏa hiệp.

“Tôi muốn ra phòng khách.” Lê Tuần dùng sức giãy giụa, không ngờ là không thể thoát khỏi trói buộc của anh, không thể tưởng được nam nhân trước mắt này nhìn qua có vẻ gầy yếu, nhưng khí lực vậy đại như vậy, muốn đẩy anh ra cũng là một việc khó.

Thấy Lê Tuần không còn chống cự để anh đỡ nữa, Sở Diệc Mạc cao hứng nở nụ cười, nhớ tới vừa rồi có lơ đãng hôn cậu, nhưng cậu cũng không có lộ ra thần sắc buồn nôn, trong nháy mắt thần kinh căng cứng cũng được thư giãn.

“Hôm nay anh không cần đi làm sao?” Không rõ anh cao hứng vì cái gì, Lê Tuần lo lắng hỏi, hiện tại cũng không còn sớm, nếu có đi làm không phải là bị muộn rồi sao, nghĩ đến nguyên nhân bị trễ lại xuất phát từ cậu, nên có chút bồn chồn.

“Hôm nay nghỉ ngơi, cậu phải đi làm sao?” Sở Diệc Mạc nhìn chòng chọc người trước mắt, phát hiện chỉ cần nhìn cậu thôi cũng là một loại hạnh phúc, nhớ tới tương ăn vừa rồi của cậu thì lại cười cười, trong mắt anh, mặc kệ cậu làm cái gì cũng đều có mị lực, anh không hề cảm thấy có một chút lười thối nào.

“Tôi đã xin nghỉ.” Lê Tuần nhàn nhạt nói, biết rõ Tống Vũ trở về, cậu đã xin phép công ty nghỉ một ngày, cho nên hôm nay không cần đi làm, chỉ là vì xin nghỉ một ngày, nên ngày mai chuyện cần làm càng nhiều hơn.

Sở Diệc Mạc vui vẻ, hôm nay Lê Tuần không đến công ty cũng không ra khỏi cửa, cho nên anh sẽ có cơ hội nói chuyện phiếm với cậu, muốn biết rõ nhiều chuyện về cậu, chính vì vậy anh liền nói qua chuyện khác: “Trong công ty bạn rộn sao?”

“Gần đây khá tốt...” Lê Tuần miễn cưỡng ngồi xuống ghế sofa, thấp giọng trả lời Sở Diệc Mạc, đến công ty ba tháng, cũng quen thuộc hoàn cảnh công ty, bây giờ cũng không còn cảm thấy công việc khó ứng phó nữa.

13. Chương 13

“Cha mẹ cậu biết rõ cậu ở chỗ tôi không?” Sở Diệc Mạc đưa mắt nhìn cậu, anh cảm giác Lê Tuần được sống trong một gia đình hạnh phúc, bởi vì tính cách của cậu rất vui vẻ, đáng cười cũng rất tươi tắn, giống như không có bất kỳ chuyện gì phiền não, nhìn cậu như vậy rất tươi sáng.

“Biết tôi sống gần công ty.”

“Cậu là con một sao?”

“Tôi có anh trai và chị gái.”

“Cũng đều ở thành phố A?”

Lê Tuần không có phát giác được tầm mắt của anh, sự chú ý của cậu đã đặt hết vào chén cháo gạo nếp ở trên bàn, vừa rồi chưa ăn no, bây giờ nhìn thấy đồ ăn thì lại đói, nhưng lại rất ngại nói muốn ăn nữa.

Sở Diệc Mạc chớp mắt, bưng chén cháo gạo nếp trên bàn lên đưa cho cậu: “Cháo này tôi đã nấu rất lâu, nhân lúc còn nóng ăn là ngon nhất.”

“Cảm ơn.” Sâu dưới tận đáy lòng, Lê Tuần nói lời cảm ơn, cúi đầu bắt đầu ăn, cháo không biết đã nấu trong bao lâu, hương vị mềm mại mùi thơm ngọt ngào, húp một ngụm cháo, lưng cũng ra một tầng mồ hôi, toàn thân không còn bủn rủn vô lực, cũng khôi phục một ít thể lực, tinh thần của cậu tốt rồi, nói cũng nhiều hơn.

“Anh trai tôi kinh doanh trong nước, chị gái làm luật sư ở Pháp.” Nói xong Lê Tuần thuận miệng hỏi một câu “Người nhà của anh đâu?” Cậu vẫn chưa biết gì nhiều về Sở Diệc Mạc, chỉ biết anh là thành phần tri thức có tiền, ngày bình thường sống rất ngăn nắp, nụ cười mê người, cũng rất ít nói về chuyện của bản thân.

“Mấy năm trước, cha mẹ tôi li hôn.” Sở Diệc Mạc bình tĩnh nói “Hiện tại mẹ tôi đã lấy chồng ở Pháp, ở đó có một gia đình mới.” Chính là vì gia đình như vậy, vẫn luôn luôn không quá tin tưởng vào tình yêu, chỉ là Lê Tuần xuất hiện lại khiến quan niệm của anh có chỗ thay đổi, thậm chí tâm tình còn bị từng cử động của cậu ảnh hưởng tới.

“...” Lê Tuần kinh ngạc trừng lớn mắt, không biết nên nói cái gì cho tốt, có chút hối hận vì đã hỏi vấn đề như vậy, ngược lại Sở Diệc Mạc nhìn ra cậu quẫn bách, chủ động mở miệng nói với cậu. “Cái này cũng không có gì cả, hiện tại bà ấy rất hạnh phúc, cũng thường xuyên gọi điện thoại về.”

“Vậy là tốt rồi.” Lê Tuần tươi cười rạng rỡ.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, khóe miệng Sở Diệc Mạc cũng cong lên, rất muốn nói cho cậu biết, nụ cười của cậu có thể khiến cho thủy triều trong lòng anh bành trướng, tràn ngập sức sống, bất cứ lúc nào cũng muốn chiếm hữu, khiến cho nụ cười của cậu chỉ xuất hiện vì anh mà thôi.

Thứ ba là thời gian hội nghị thường kỳ của Giant, thư ký Trần Nhuế ra ra vào vào phòng họp.

Họp thì phải sao chép tư liệu, một phần một phần đặt lên từng chỗ ngồi, máy chiếu cũng phải được lắp đặt thỏa đáng, thuận tiện cũng chuẩn bị từng loại nước mà mỗi người muốn uống.

Cô loay hoay khiến một thân đầy mồ hôi, đang lúc cô thu tài liệu dày cộm lại, cửa phòng họp cũng bị đẩy ra, ngẩng đầu nhìn thấy Sở Diệc Mạc đi tới. Anh mặc bộ âu phục PRADA màu xám khói, một nam nhân thành thực ổn trọng lại đẹp mắt, chỉ là đáy mắt sắc bén khác xa sự ôn hòa thường ngày, đây là tác phong làm việc của Sở Diệc Mạc

Đèn trên trần nhà nhu hòa rơi rải khắp nơi, giám đốc marketing cùng quản lý tài vụ một trước một sau đi theo phía sau anh, thoạt nhìn là cùng đi ra từ văn phòng, bọn họ lần lượt ngồi xuống, khách sáo chào hỏi, mấy chủ quản phía sau cũng nối đuôi nhau đi vào phòng họp.

Sở Diệc Mạc ngồi ở vị trí tổng giám đốc, phân phó người phía dưới: “Các người đã xem mức tiêu thụ quý trước, cùng với phản nản của khách hàng về sản phẩm.”

Trong phòng họp chỉ còn thanh âm lật qua lật lại của trang giấy, âm thanh điện thoại rung vang lên, Trần Nhuế nhìn thoáng qua hiển thị trên điện thoại, nói vài câu với Sở Diệc Mạc, sau đó nhẹ chân nhẹ tay kéo cửa ra, vừa đi ra, trợ lý Sở Diệc Mạc vội vàng nói với cô. “Chị Trần, người của công ty Mỹ Á đã tới, nói là muốn bàn về hợp đồng.”

“Người ở đâu?” Trần Nhuế nhìn nàng hỏi, Sở Diệc Mạc xem hết phương án quảng cáo của Mỹ Á, liền quyết định muốn hợp tác với công ty bọn họ, thế là cô liên hệ với người phụ trách của Mỹ Á, nói cho họ biết mục đích hợp tác, đối phương nói hai ngày nữa sẽ an bài người tới bàn về hợp đồng.

“Đang ở phòng khách.” Trợ lý vội vàng nói.

“Tôi sẽ tới nói trước với người đó, tổng giám đốc đi ra, cô hãy bảo ngài ấy tới phòng khách.” Trần Nhuế cười nhạt nói.

“Tôi đã biết.” Trọ lý gật đầu, trở lại vị trí của mình.

Trần Nhuế đẩy cửa phòng khách ra, liếc mắt liền nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi ngồi ở ghế sofa.

Chú ý thấy có người tiến đến, Lê Tuần buông tài liệu, cười chào hỏi cùng Trần Nhuế: “Xin chào, tôi là Lê Tuần, nhà thiết kế của Mỹ Á.”

Trần Nhuế đi đến trước nói với Lê Tuần, “Tôi là thư ký hành chính Trần Nhuế, tổng giám đốc vẫn còn họp, đợi lát nữa cuộc họp chấm dứt sẽ tới đây, làm phiền cậu ở đây chờ một lát.”

“Đang họp...” Lê Tuần thì thào niệm một câu, lại vội hỏi cô “Xin hỏi phải đợi bao lâu?” Hôm nay vốn không nên tới, chỉ là trùng hợp công ty bên kia họp, để tránh phải tham gia họp nên chủ động xin đi giặt giặc đến Giant bàn hợp đồng, bởi vì quảng cáo lần này là do cậu thiết kế, cậu đề nghị bàn bạc chi tiết, tỉ mỉ về quảng cáo, công ty đương nhiên chấp nhận rồi.

14. Chương 14

“Lâu như thế.” Lê Tuần thở dài một hơi.

“Tiên sinh, nếu cậu có chuyện bận thì ngày mai tới cũng được?” Giọng nói không lớn không nhỏ, trùng hợp để cho Trần Nhuế nghe được, cô lộ ra nụ cười thân thiết nói với Lê Tuần.

“Không sao, tôi có thể đợi ở đây.” Lê Tuần chậm rãi nói, hướng chỉ ở lại chỗ này cũng không có gì không thoải mái. Phòng khách của Giant vừa lớn vừa thoáng, ghế sofa Italy lại rất thoải mái, giá trị của bộ ghế sofa này cũng phải mấy vạn, chính giữa ghế sofa có một bàn trà bằng gỗ nguyên chất, phía trên có đặt một giỏ hoa Lily lớn, trắng noãn lại sạch sẽ, trong không khí tràn ngập một mùi hương thơm ngát dịu dàng.

Xuất phát từ việc không có gì để làm, Lê Tuần đi tới đứng trước cửa sổ, dùng góc độ này nhìn xuống, khung cảnh một nửa thành phố đập vào đáy mắt, hiện tại cậu đã biết rõ cái gì là từ trên cao nhìn xuống, bởi vì công ty của cậu ở lầu ba, cảnh sắc thoải mái như thế này rất khó có thể nhìn thấy.

Cuộc họp kết thúc, Sở Diệc Mặc đi vào phòng khách, khi nhìn thấy cái thân ảnh quen thuộc kia, lúc đầu là thất thố ghen hòng nhìn trần trối, sao Lê Tuần lại chạy đến chỗ này rồi, anh không thể chờ đợi được mà đi qua.

Trần Nhuế đi theo phía sau Sở Diệc Mặc cũng bất ngờ, cô chưa từng thấy qua cấp trên biểu lộ sinh động như thế, từ trước đến nay anh luôn tỉnh táo trầm ổn, che dấu cảm xúc vô cùng tốt, không dễ dàng để cho người khác nhìn thấy sơ hở trên người anh, vậy mà hiện tại anh lại cao hứng nhìn nam nhân ngồi trên ghế sofa, thoát nhìn giống như đã quen biết lâu rồi, bật thốt lên gọi tên của đối phương: “Lê Tuần.”

Thanh âm quen thuộc làm cho Lê Tuần khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn lên là Sở Diệc Mặc, nhất thời choáng váng sững sờ nguyên chỗ, cậu không thể tưởng được sẽ gặp được Sở Diệc Mặc ở Giant, thế giới này cũng quá nhỏ rồi.

Sở Diệc Mặc nhìn cậu chăm chú, bảo thư ký Trần Nhuế ra ngoài làm việc, sau đó cao hứng ngồi bên cạnh Lê Tuần hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

“Tôi là nhà thiết kế của Mỹ Á.”

“Thì ra cậu làm việc tại Mỹ Á.”

“Tôi không ngờ anh làm việc ở đây.” Còn là tổng giám đốc của Giant, Lê Tuần có chút khấn trương nhìn Sở Diệc Mặc. Giant là công ty nổi danh trong nước, cũng là tiêu điểm chú ý của giới truyền thông, chất lượng sản phẩm điện tử của công ty này rất tốt, danh tiếng tốt, đã được nhiều người khẳng định, biết được có thể có cơ hội hợp tác cùng công ty như vậy, cậu đã dồn hết sức để làm quảng cáo lần này.

“Tôi cũng không ngờ có thể gặp cậu ở đây.” Trên môi Sở Diệc Mạc tràn ra nụ cười tuyệt mỹ, cái này không phải là có duyên sao, anh cũng không biết, mỗi một lần hai người đều có thể tại cơ duyên xảo hợp* mà gặp nhau.

(*)Cơ duyên xảo hợp: Trùng hợp, có duyên gặp nhau

“Tôi cũng vậy.” Lê Tuần cười ra tiếng, không ngờ tới bạn cùng phòng của mình sẽ trở thành khách hàng của cậu, thực không quen, bất quá cũng có chỗ tốt, hợp tác lần này sẽ không dễ dàng thất bại, nếu anh cự tuyệt hợp tác, nhất định không từ bỏ mà chơi xấu quần quýt lấy anh.

” Quảng cáo điện thoại Giant là cậu làm sao?” Sở Diệc Mạc nở nụ cười, từ trước thời điểm Mỹ Á đưa phương án quảng cáo của bọn họ tới, sau khi xem qua anh cũng rất thích.

Lê Tuần gật gật đầu, “Là tôi làm.”

“Hợp đồng mang tới chưa?” Sở Diệc Mạc cười lại với cậu.

“Anh xác định muốn hợp tác rồi sao?” Nghe giọng điệu này giống như là muốn lập tức ký kết, Lê Tuần nhìn thẳng Sở Diệc Mạc, không tin mình có thể dễ dàng đạt được hợp đồng như vậy.

“Đương nhiên.” Sở Diệc Mạc chắc chắn đáp, Mỹ Á có đội ngũ kế hoạch xuất sắc, đạo diễn quay phim chuyên nghiệp, còn có nhà thiết kế như Lê Tuần, hợp tác cùng bọn họ, quảng cáo nhất định sẽ tạo được tiếng vang cực lớn.

“Phương án quảng cáo như vậy có gì sửa chữa không?”

“Không có.”

“Ít nhất anh cũng phải cân nhắc một chút, có chỗ nào không đồng ý thì phải nói ra” Lê Tuần nhún mày, hiện tại đáp ứng dứt khoát lưu loát như vậy, đến lúc thực hiện lại bất mãn gây phiền toái cho cậu, khiến cậu mỗi đêm đều phải tăng ca thì cậu sẽ hận anh đến chết.

“Tôi thích sáng ý của cậu, không có bất kỳ chỗ nào không đồng ý.” Trong con người Sở Diệc Mạc lưu chuyển màu sắc thâm ý.

Lê Tuần đỏ mặt, không phải là lần đầu tiên được khen ngợi năng lực, nhưng chưa từng vui vẻ khi được khen ngợi giống như hôm nay, cảm thấy toàn thân mỗi một tế bào đều tràn ngập sung sướng.

“Tin tưởng hợp tác lần này của chúng ta chắc chắn sẽ rất thành công.” Giọng nói Sở Diệc Mạc ôn hòa như nước, anh rất hài lòng đối với phương án quảng cáo của Mỹ Á, chỉ là không thể tưởng được người thiết kế quảng cáo là Lê Tuần, anh chỉ đơn giản nói kết quả muốn đạt được với Mỹ Á, sau đó, đã nhận được một phương án hoàn mỹ từ đối phương

Chương trình quảng cáo này phát triển như là một đầu mối của các chủ đề, cốt truyện đại khái là như thế này nhân vật nam chính thăm mền nhân vật nữ chính nhiều năm, ngày suy nghĩ đêm nằm mộng, mỗi đêm trong mộng yêu đương cùng nữ chính, trong mộng trải qua tình yêu cuồng nhiệt với nàng, cho đến khi nữ chính muốn rời đi, nam chính rất lo nghĩ, sau khi tỉnh mộng liền dùng di động gọi điện thoại cho nữ chính thổ lộ, hẳn muốn tình yêu trong mộng lan tràn đến sự thật, thế là dũng cảm bước ra một bước.

Tình tiết rất đơn giản, không thể tưởng được là Lê Tuần đã kỹ càng an bài đối với từng tình tiết, khiến cho người khác chỉ nhìn phương án trước mắt thì đã có thể hình dung được hình ảnh, phương thức tình tế tỉ mỉ như vậy thuyết phục anh, cũng giúp anh có được chút hiểu biết về năng lực công tác của Lê Tuần.

“Đã không có ý kiến, như vậy chúng ta bàn bạc về thù lao.” Lê Tuần dang hoàng nói.

“Được.”

“Dựa theo hợp đồng anh phải đặt cọc 50% số tiền, quảng cáo ra, anh giao khoản còn lại cho tôi.”

“Được.” Sở Diệc Mạc một lời đáp ứng, chỉ cần quảng cáo làm đẹp, có thể thúc đẩy điện thoại công ty, anh không ngại giao tiền thù lao nhiều, thêm nữa đối tượng để giao thù lao còn là cậu, không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng, hoàn toàn không lo lắng Lê Tuần lừa bịp anh.

15. Chương 15

Lê Tuấn đưa hợp đồng cho Sở Diệc Mạc, trong lúc vô tình Sở Diệc Mạc đụng phải lòng bàn tay của cậu, da thịt bóng loáng khiến ngực anh nóng lên, cực lực khắc chế mới đè xuống xúc động bản thân, anh xem hợp đồng một lượt, tại chỗ trống ký tên vào, lại rất dứt khoát móc ra chi phiếu viết lên số tiền, sau khi ký tên của mình vào thì đưa cho cậu.

“...” Lê Tuấn kinh ngạc nhìn chi phiếu trong tay, anh đang làm cái gì vậy, đưa chi phiếu mới ký tên nhưng không có con dấu cho cậu, cái này thì bảo cậu tìm ai để thực hiện nhận tiền.

Sở Diệc Mạc cũng nhíu mày, không hiểu vì sao cậu không nhận: “Sao lại không nhận?”

“Anh anh còn chưa có đóng dấu...” Con mắt Lê Tuấn thanh tịnh, thái độ chăm chú, nghĩ có lẽ anh quên, thế là tốt bụng nhắc nhở anh một chút.

Sở Diệc Mạc nhìn chi phiếu, lại liếc mắt nhìn thần sắc nghiêm túc của cậu, khóe miệng run run vài cái, suýt nữa đã bật cười bởi vì sự chăm chú của cậu, “Tin tưởng tôi, chi phiếu không phải giả, nếu như không thể giao dịch, tan tằm cậu có thể ở nhà chờ tôi, tôi sẽ trả lại gấp ba cho cậu.”

Bộ dạng mỉm cười vui sướng của anh thật sự kinh tâm động phách, trong lúc nhất thời Lê Tuấn không thể di chuyển ánh mắt, còn có anh nói cũng rất mập mờ, cái gì gọi là không thể giao dịch thì ở nhà chờ anh, hai người đứng là ở chung một chỗ, nhưng cũng không có đặc biệt thân thuộc, nói thẳng như thế rất dễ dàng khiến người khác hiểu lầm ý của anh.

Lê Tuấn vừa nghĩ vừa bỏ chi phiếu vào cặp, tóm lại nếu anh đã nói như thế, cứ nhận lấy chi phiếu trước đã, dù sao không thể giao dịch được thì anh cũng chạy không thoát, chỉ là nếu thật không thể giao dịch, không phải là phát tài sao. Anh sẽ trả gấp ba cho cậu nha.

Thu thập xong xuôi, Lê Tuấn nhìn thoáng qua đồng hồ, bốn giờ, bây giờ về công ty đại khái cũng đã tan tằm rồi, nhờ phúc Sở Diệc Mạc mà hôm nay trời qua rất nhẹ nhàng, bất luận là công việc hay tâm tình, cho nên nụ cười càng sáng loá hơn.”Không có việc gì nữa, tôi đi về trước.”

“Được.” Nhìn thấy nụ cười của cậu, trái tim Sở Diệc Mạc giống như thường ngày, thích thích thích va chạm trong ngực, bất luận gặp được cậu vào thời điểm nào, anh đều trở nên hoàn toàn không giống chính mình nữa.

Lê Tuấn đứng dậy rời khỏi, trong lúc vô tình nhìn thấy ly trà nóng trên bàn, yết hầu lập tức khô khốc, nhưng mà cũng đã đứng dậy rồi, giờ còn nâng ly trà lên thì có vẻ không tốt lắm, thế là cậu mỉm cười nhìn Sở Diệc Mạc, khách khí hỏi anh “Cái đó là trà cho tôi sao, tôi có thể uống không?”

“Đương nhiên.”

Lê Tuấn ừng ực ực uống hết. “Cảm ơn chiêu đãi.” Nói xong thỏa mãn rời khỏi phòng khách.

Chỉ còn lưu lại một mình Sở Diệc Mạc, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên, bả vai nhún vài cái, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn cười được, cậu khách khí rất là thú vị.

Ra khỏi toàn nhà Giant, Lê Tuấn đi đến nhà ga, theo như cậu tính toán thì ngồi xe buýt về công ty vừa vặn là tan tằm, cậu không phải là một nhân viên thích lười biếng, chỉ là khó có được một lần thuận lợi hoàn thành công việc, cũng muốn sớm về nghỉ ngơi.

Đáng tiếc trời không theo ý nguyện con người, đi chưa được vài bước, nước mưa lạnh như băng rơi vào mặt, thời gian cho cậu tránh né cũng không có, tiếng sấm ầm ầm vang lên, nường theo đó chính là cơn mưa to như trút nước, Lê Tuấn ôm chặt cặp, vội vã chạy về phía nhà ga.

Mưa ào ào rơi xuống, gió lạnh thẳng tắp đập vào thân thể, còn chưa chạy đến nhà ga toàn thân Lê Tuần đã ướt đầm, cho dù như vậy cậu cũng không dám dừng bước lại, một lòng nhanh chóng đến nhà ga để cậu có thể lên xe.

“Bang!” Trước mặt có người đứng phải cậu, khiến cậu lui về sau vài bước, mặt đất bởi vì đã được nước mưa cọ rửa qua cho nên rất trơn trượt, suýt nữa cậu đã không đứng vững trượt chân, cậu vẫn cầm chặt lấy cặp, nhìn cũng không nhìn mặt đối phương mà đã phát hỏa quát lớn.

“Đường rộng như vậy, cứ phải đứng vào người tôi làm gì chứ! Không nhìn thấy ngay cả dù tôi cũng không có, cũng không tránh xa một chút.”

“Xem ra tâm trạng cậu thật sự không tốt” Sở Diệc Mạc cầm dù che cho Lê Tuần đang chật vật trước mặt, cũng bị thái độ sảng giọng của cậu hù dọa.

Nghe được thanh âm quen thuộc, Lê Tuần vội vàng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn thanh niên xinh đẹp trước mắt. Không xong! Bởi vì quá mức vội vàng mà vừa rồi đã xúc động mắng anh, hơn nữa còn là sau khi hai người ký hết hợp đồng, cho dù hiện tại muốn chạy, đợi một lát về nhà cũng vẫn phải đối mặt với anh, thế là nhúu mày hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Sở Diệc Mạc tùy ý tìm một cái cớ, “Đi ra mua ít đồ.”

“Trong loại thời tiết này?”

Sở Diệc Mạc không đáp lại, nụ cười tươi tắn của Lê Tuần rất dễ dàng khiến người khác động tâm, nhưng nếu ngược lại, chỉ cần cậu lạnh mặt, thì sẽ khiến người khác khó chịu toàn thân.

16. Chương 16

Mưa càng rơi càng lớn, Sở Diệc Mạc tới gần Lê Tuần, chuyển cái dù qua trên đầu cậu che mưa cho cậu “Trời mưa thật lớn, đảm mưa như vậy sẽ cảm mạo đấy.” Nói xong, kéo cánh tay cậu đi về hướng tòa nhà.

“Anh muốn đi đâu?” Mắt thấy nhà ga cách cậu càng lúc càng xa, Lê Tuần vội vàng tránh khỏi anh, nhưng mà cánh tay nắm lấy tay cậu giống như vòng sắt, căn bản giãy giụa không ra, chờ cậu đạt được tự do thì đã đứng ở bãi đỗ xe.

Trên người cậu vẫn còn đọng nước, không khí lạnh buốt thẳng tắp rót vào thân thể, mũi cậu ngứa ngứa hắt xì một cái, mở mắt ra lại, một chiếc khăn tay sạch sẽ ánh vào đáy mắt, nghi hoặc ngẩng đầu.

“Trên mặt cậu toàn là nước mưa, lau lau a!” Sở Diệc Mạc ôn nhu nhìn Lê Tuần, lo lắng nhìn áo sơmi ướt đầm của cậu, sợ cậu sẽ cảm mạo bởi vì gặp mưa.

“Cảm ơn, tôi có khăn giấy.” Nói xong, Lê Tuần đào trong túi, lật đông trở tây, thật vất vả mới tìm được khăn giấy, chưa lau được hai cái, cặp kẹp trong nách đã rơi trên mặt đất, ngồi xổm xuống nhặt, người bên cạnh đã trước cậu một bước nhặt lên.

Sở Diệc Mạc đưa cặp qua, thuận tiện nhét khăn tay vào trong tay cậu.”Dùng của tôi a, cái này hút nước hơn.”

Lê Tuần kinh ngạc nhìn anh, cậu cho rằng vừa rồi cậu làm mặt lạnh đã hù sợ Sở Diệc Mạc, không thể tưởng được anh vẫn còn quan tâm cậu như thế, cho dù chỉ là động tác rất nhỏ, lại có thể cảm nhận được anh đang lo lắng cho mình, cái này có thật không vậy? Hay là ảo giác. Lê Tuần dùng khăn tay lau mặt, trong miệng cũng phát ra phản nản”Hôm nay thật là xui xẻo.”

“Cũng rất chật vật, cả người đều ướt mưa, tóc cũng lộn xộn.” Nghe cậu thì thảo tự nói, Sở Diệc Mạc dò xét cậu một phen, nói ra.

Lê Tuần giật mình tròng lớn mắt, nghe Sở Diệc Mạc nói mặt mũi dính đầy nước mưa, khiến cho cậu dùng sức lau lau mặt, thuận tiện cũng lau luôn tóc một lượt, để bản thân không tạo ra ấn tượng chật vật, nhưng mà cậu không cũng không hiểu vì sao cậu lại để ý lời anh nói như vậy.

Sở Diệc Mạc bắt lấy tay cậu, muốn cậu dừng động tác thô lỗ lại, cũng rất để ý sờ sờ mặt cậu nói: “Đừng lau, mặt cậu đỏ rần cả rồi.”

Lê Tuần ngơ ngác nhìn bàn tay rơi trên gương mặt mình, đôi tay kia rất đẹp, trắng nõn lại thon dài, dịu dàng dán lên gương mặt lạnh buốt của cậu, cậu cảm giác từng tất da thịt bị đụng chạm qua liền nóng lên, mắt thấy đôi tay kia niết ở cằm mình, có chút nâng lên trên, còn chưa kịp phản ứng, một khuôn mặt tuấn mỹ đã xuất hiện ngay trước mắt, rõ ràng ngửi được mùi thơm nhàn nhạt trên người Sở Diệc Mạc, càng lúc càng gần sát mặt cậu, cơ hồ muốn dán lên môi cậu...

Đôi môi của anh rất hồng, rất đầy đặn, bộ dạng thoát nhìn rất mềm, hơi thở ấm áp của anh như có như không chiếu lên môi cậu, ngứa ngáy, thân thể cậu bắt đầu nhũn ra, cho rằng sẽ bị Sở Diệc Mạc hôn.

Nào có thể đoán được, Sở Diệc Mạc chỉ là nắm cái cằm của cậu, bàn tay xinh đẹp đụng đụng trán cậu, một đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm khuôn mặt cậu, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm đó khiến Lê Tuần thở không nổi, không còn khí lực đẩy anh ra, cho đến tay anh rời khỏi người mình, thanh âm ám ách vang lên bên tai “Trên trán của cậu có rất nhiều mảnh giấy vụn.”

“A, a ” Lê Tuần nhìn mảnh giấy trắng trên đầu ngón tay anh, xấu hổ hắng giọng, trong tích tắc, vậy mà nghĩ Sở Diệc Mạc sẽ hôn cậu, xem ra đã hiểu lầm rồi, một nam nhân sao có thể hôn một nam nhân khác được, lần trước hôn môi cũng là ngoài ý muốn, cậu không có việc gì hay sao mà cứ đi để ý từng cử chỉ của anh như vậy chứ.

“Cậu muốn về công ty hay là về nhà?” Sở Diệc Mạc kéo Lê Tuần, đi về phía xe hơi của mình, kỳ thật anh là muốn cầm chặt tay của cậu hơn, nhưng mà như vậy chỉ sợ cậu sẽ nhảy dựng như châu chấu, vừa rồi cũng suýt nữa hôn cậu, thiếu một chút nữa thôi, tự chủ của anh bị hơi thở của cậu phá hủy, cũng may anh nhìn được, cũng thăm dò thấy Lê Tuần không bài xích việc anh tiếp cận cậu, chỉ là như vậy thôi anh đã mừng rỡ như điên.

“Tôi muốn về công ty, giao tài liệu cho ông chủ.” Lê Tuần ngăn chặn cảm giác kỳ quái dâng lên từ đáy lòng, thái độ bình thản nói.

Sở Diệc Mạc kéo mở cửa xe “Tôi đưa cậu đi.”

“À?” Miệng Lê Tuần mở rất lớn thành hình chữ O, oa oa nói: “Đưa tôi, không cần, anh đưa xe cho tôi mượn là được.” Hôm nay tới đây làm việc, biết Sở Diệc Mạc là tổng giám đốc Giant, lúc nào cũng bề bộn nhiều việc, muốn một người bề bộn như anh đưa mình đi thì thật sự không dám nhận.

“Tôi đã tan tầm rồi, hiện tại không có chuyện gì làm, có thể đưa cậu một đoạn đường.” Sở Diệc Mạc dùng phương thức rất ôn nhu trấn an cậu. Đợi Lê Tuần lên xe, lập tức bật điều hòa trong xe, lấy áo khoác từ phía sau, dịu dàng choàng lên người cậu, “Như vậy sẽ không còn lạnh nhiều nữa.”

Lê Tuần nhìn áo khoác màu đen trên vai, lại nghiêng mắt nhìn ánh mắt ân cần của Sở Diệc Mạc, một loại tình cảm ấm áp không thể hình dung chảy khắp tứ chi cơ thể, thì ra được cảm giác quan tâm rất không tệ, giống như cậu đã được một người bạn gái dịu dàng, thời khắc cảm thụ sự ôn hòa của nàng.

Nhìn nụ cười trên mặt Lê Tuần, Sở Diệc Mạc phát hiện mình càng ngày càng thích cậu, thậm chí đã đến một tình trạng không thể vãn hồi được nữa, nam nhân trước mắt này, ngoại trừ kích thích ý nghĩ yêu thương cậu, còn muốn bảo hộ cậu, chiếu cố cậu, cảm giác như vậy là lần đầu tiên anh có.

Trong xe tràn ngập yên tĩnh, bởi vì hai người đều không có tâm tư có phản ứng với đối phương, trên đường đi cũng không nói chuyện với nhau, chỉ là trong không khí yên tĩnh kia, có một sự mập mờ không nói nên lời chảy xuôi, trên chóc khiến người ta mặt đỏ tới mang tai, tâm loạn như ma, khô nóng giống như đánh mấu gà.

17. Chương 17

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, Lê Tuần tắm rửa ở bên trong.

Sở Diệc Mạc đi đến trước ngăn tủ trong phòng khách, từ bên trong lấy ra tất cả thuốc cảm mạo, xé chiều hôm nay thật sự rất giày vò, đưa Lê Tuần về công ty rồi cùng nhau về nhà, đoán chừng mắc mưa còn phải chịu lạnh, trên đường đi Lê Tuần liên tục hắt xì, gấp đến độ anh nôn nóng bất an, về đến nhà liền bảo cậu đi tắm rửa, còn mình thì đi quanh phòng tìm thuốc.

Trước kia lúc mẹ ở nhà, trong nhà có sẵn đủ loại thuốc cảm mạo, bà sợ anh sinh bệnh lại không kịp mua, hoặc là không khỏe mà vẫn nhẫn nhịn tắm rửa rồi đi ngủ, cho nên thuốc trong nhà rất đầy đủ, ngay cả rượu thuốc cũng có.

Tìm được vài loại thuốc cảm mạo tốt, cẩn thận nhìn cách sử dụng, Sở Diệc Mạc đổ ra mấy viên thuốc, rót một ly nước ấm.

Đợi Lê Tuần tắm rửa xong đi ra khỏi phòng tắm, ra hiệu cho cậu ngồi xuống, sau đó, bỏ thuốc cảm mạo vào tay cậu “Đây là thuốc cảm mạo.”

“Tôi không cần uống thuốc hắt xì ” Nói được một nửa, cơn nhảy mũi lại tràn ra khỏi miệng Lê Tuần, cậu vô thức kéo chặt áo tắm, hiện tại không uống thuốc cũng không được, cậu bắt đầu uống một hớp nước, nuốt thuốc vào, sau đó, một cơn ớn lạnh lên ghế sofa.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn không có ý định dừng lại, càng rơi càng lớn, tiếng nước rầm rầm khiến cho lòng người bực bội, hơi ẩm trong phòng rất mạnh, phòng không mở đèn, trong ánh sáng mờ mờ Sở Diệc Mạc nhìn Lê Tuần.

Thân hình cao lớn tựa vào ghế sofa, đầu gối trái trần trụi kề sát đầu gối phải, bởi vì áo tắm dài tới mắt cá chân, tư thế như vậy, khiến cho đôi chân thon dài lộ ra, độ cong bắp chân rất đẹp, ướt át mềm mại, màu sắc rất mê người.

Anh kìm lòng không được muốn hôn cậu, hoặc là xé mở áo tắm của cậu, ấn cậu trên ghế sofa mà xâm phạm. Phục hồi tinh thần mới phát hiện mình đã dán lên người Lê Tuần, còn Lê Tuần thì cúi đầu, một bộ dạng buồn ngủ giống như ngủ nhưng cũng không phải ngủ, xem ra trong loại thuốc kia có chút thuốc ngủ, mới có thể uống chưa được bao lâu đã mệt mỏi, anh ngừng khát vọng trong nội tâm hỏi.”Muốn ngủ sao?”

“Muốn...” Lê Tuần hàm hồ lẩm bẩm một tiếng, hiện tại cậu rất muốn ngủ.

“Tôi đỡ cậu đến giường.”

“Được...”

“Tóc của cậu vẫn còn ướt, tôi sấy khô giúp cậu được không?”

“Được...” Làn gió ấm áp thổi thổi trên đỉnh đầu, bàn tay ôn hòa vỗ về chơi đùa trên tóc cậu, rất nhẹ nhàng, thoải mái, Lê Tuần nhắm mắt dựa vào, ngủ mất.

Sở Diệc Mạc yên tĩnh ngồi ở đầu giường, nhìn khuôn mặt khi ngủ của Lê Tuần, cậu ngủ vừa sâu vừa ổn, không có bất kỳ cảnh giác nào đối với anh, khiến anh muốn rục rịch cũng không có biện pháp hành động.

Anh không phải người có dục vọng mãnh liệt, chỉ là đối mặt với Lê Tuần, thì không khống chế nổi mà dục niệm thoát cương, muốn nói chỗ Lê Tuần hấp dẫn anh, đó chính là nụ cười y hệt ánh sáng mặt trời và hơi thở trên người sạch sẽ, dung mạo cùng hơi thở như vậy, những người khác cũng có, chỉ là so với những người kia, Lê Tuần ngay thẳng và đơn thuần hơn nhiều.

Anh thích cậu, thích nhìn cậu cười, cùng nói chuyện với cậu, cũng thích bộ dạng đáng yêu của cậu bởi vì giật mình mà sưng sờ, một nam nhân có thể dùng từ đáng yêu để hình dung quả thật rất ít, thực tế Lê Tuần có thân hình cao lớn khuôn mặt anh tuấn, từ đáng yêu kia thật sự không thể nào phù hợp nổi, nhưng trong mắt anh cậu vẫn vô cùng đặc biệt.

Buổi chiều ở công ty bàn bạc hợp đồng, sau đó Lê Tuần mặc mưa to, nhớ rõ Lê Tuần không có mang dù, cũng không lái xe tới, nếu như bị dầm mưa thì phải xử lý thế nào, vậy là cầm dù đi tìm cậu, sau đó, trong cơn mưa to giữa dòng đường mênh mông nhìn thấy Lê Tuần.

Cậu dầm mưa toàn thân ướt đẫm, không còn sạch sẽ như lúc trước nữa, cậu vuốt ve cặp chạy về phía nhà ga, lúc đụng vào người qua đường liền vội vàng nói xin lỗi, cử động như vậy khiến anh thương tiếc, vội vàng chạy tới, không thể tưởng được cậu cúi đầu xông thẳng, cứ như vậy trực tiếp dầm vào lòng ngực anh, trong nháy mắt mặt của anh nóng lên.

Nhiều năm qua, không ai có thể đơn giản như vậy lại khiến anh xấu hổ tim đập nhanh, ánh mắt của anh quay qua nhìn Lê Tuần trên giường, sau khi uống thuốc Lê Tuần ngủ càng sâu hơn.

Bộ dạng hình như rất nóng, môi khẽ mở nhẹ nhàng thở dốc, anh nhìn cậu giống như có điều suy nghĩ, nắm lấy cậu, bức bách cậu hé miệng, nhìn thấy đầu lưỡi đỏ thẫm, ướt át sáng bóng như vậy, trước đó không lâu đã hưởng qua tư vị bên trong.

Hiện tại cậu đã ngủ mê man rồi, anh có thể lén lút hôn cậu, chỉ hôn thoáng một phát, không làm cái gì nhiều lắm, Sở Diệc Mặc yên lặng nghĩ, khắc chế không được mà hôn Lê Tuần. Môi của cậu rất mềm, rất nóng, hương vị không ngọt ngào bằng nữ nhân, nhưng lại rất có cảm giác, dẫn tới anh quán qua hôn thật sâu.

Mà cho dù anh hôn đến lửa nóng như vậy, Lê Tuần cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, thời gian dần qua, động tác thăm hỏi của anh trở thành làm càn, đầu lưỡi giảo hoạt tiến quân thần tốc, hung hăng chà đạp khoang miệng của cậu, tham lam thè lưỡi ra liếm qua từng chỗ từng chỗ một.

Một giây sau, một đôi tay nóng hổi bắt lấy anh, trong lúc anh đang ngạc nhiên, dùng bàn tay kia dán sát vào thân thể anh dụ dỗ anh phạm tội, có thể nghĩ Sở Diệc Mặc khiếp sợ bao nhiêu: “Em làm gì vậy?”

“Thật mát... Thật thoải mái...” Lê Tuần nỉ non một tiếng, dán sát thân thể vào Sở Diệc Mặc, trên người anh lạnh lạnh, độ ẩm như vậy khiến hơi nóng trên người cậu giảm bớt xuống, cậu mơ mơ màng màng ôm chặt anh, đem khuôn mặt nóng hổi, phát nhiệt cọ cọ vào bộ ngực của anh.

18. Chương 18

Một cái cọ cọ này hoàn toàn xong rồi, đáy mắt Sở Diệc Mặc rào rào dục hỏa thiêu đốt, sợi dây lí trí trong đầu cũng “Bứt~” một tiếng đứt đôi, anh ôm cổ Lê Tuần, rất chặt chẽ, thanh âm từ tính bởi vì tình dục mà khàn khàn: “Em đang dụ dỗ anh sao?”

“Ừm...” Sắc mặt Lê Tuần hồng nhuận phơn phớt, có vẻ không rõ ràng lắm chuyện phát sinh trên người mình, chỉ vui mặt vào lòng ngực của anh, lông mi dịu dàng ngoan ngoãn rủ xuống, cánh môi hồng hồng phát ra thanh âm rên rỉ nhỏ vụn: “Đừng.....Đừng đi...”

“Đây là do chính em dán lên đấy, đừng trách anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, có điều nhiệt độ cơ thể của em cao như thế, đổ một chút mồ hôi sẽ thoải mái hơn.” Sở Diệc Mặc thì thào nói, ngăn chặn thân thể Lê Tuần, một lần nữa hôn cặp môi ướt át đỏ mọng của cậu, lúc này anh rất dịu dàng, chỉ ngậm hút nhẹ ở môi cậu, ôn nhu giống như sợ gây tổn thương cho cậu.

Vật thể trơn mịn xông vào miệng, vừa ướt vừa mềm, Lê Tuần nhịn không được cắn xuống, lúc này cảm thấy bàn tay lớn bên hông lại buộc chặt hơn một phần, đầu lưỡi thô bạo xâm nhập trong khoang miệng trở mình càn quấy, cướp lấy hô hấp của cậu, hôn càng lúc càng sâu.

Trong khi hôn như vậy, Lê Tuần cảm thấy thân thể bắt đầu nhũn ra..., cảm giác choáng váng trong đầu khuếch tán nhiều hơn, cậu cảm thấy cánh môi bị ngậm lấy nhẹ nhàng hút, lúc cậu bắt đầu run rẩy thì trùng trùng điệp điệp cắn xuống, đau đớn đánh úp lại, cái đầu lưỡi nóng ướt kia lại trấn an liếm liếm môi cậu, rất ngứa...

Cảm giác tê dại khó nói lên lời từ cánh môi lan tràn ra ngoài, ý thức của cậu hỗn loạn, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, một đôi tay nóng hổi lớn đi vào bụng cậu, nhẹ nhàng xoa bóp qua lại, thuận theo từ bụng đi xuống, cho đến sờ vào hạ thể của cậu.

Chỗ đó ẩm áp, không có dấu hiệu thức tỉnh, tay Sở Diệc Mạc ngừng lại ở nơi đó, ngón tay thon dài bao lấy, muốn kích thích dục vọng của cậu, bắt đầu có kỹ xảo chậm rãi xoa bóp, khiến thứ đó trong lòng bàn tay của mình nóng lên, phát nhiệt, bành trướng.

“A a... Không...” Trong cổ họng Lê Tuần phát ra một chuỗi lẩm bẩm mơ hồ không rõ, thanh âm như vậy nghe càng mê người, thế là cặp tay đang vuốt ve dục vọng của cậu trở nên càng làm càng thêm, càng ào ạt hơn.

Một luồng sóng khoái cảm từ dưới thân kéo lên, thời gian trôi qua thốt lừng dần tê dại, nhin không được bắn ra, sau khi phóng thích Lê Tuần nằm trên giường, cậu cuộn người lại, lông mi đen dài buông xuống, lồng ngực rắn chắc kịch liệt phập phồng, trên thân thể cường tráng bao phủ một tầng mồ hôi dày.

“Thoải mái không?” Hô hấp ứ đọng rơi bên gáy, môi Sở Diệc Mạc thuận theo bờ vai đi đến ngực, tham lam gặm cắn da thịt chặt chẽ của cậu, cho đến khi toàn thân cậu phát run, bởi vì tiếp xúc vuốt ve mà làn da mẫn cảm đỏ ửng.

Nóng quá... Có một loại nhiệt độ quái dị tràn ngập trong thân thể, Lê Tuần muốn ngăn chặn cảm giác kỳ quái trong thân thể, đôi tay lửa nóng kia vuốt ve lại thân thể của cậu, thân thể mẫn cảm rất nhanh đã có phản ứng, cậu ngẩng đầu lên, khó nhin thở dốc.”A... Không...”

“Em thực mẫn cảm.” Sở Diệc Mạc nhẹ nhàng nói, sau đó cắn môi cậu, rồi mới, không thể kìm được kéo chân của cậu ra, lộ ra cái hậu huyệt chặt chẽ bị che dấu.

“Anh...Anh a...” Ánh mắt nóng rực nguy hiểm rơi trên người, trong lúc mơ màng hai chân bị kéo ra, Lê Tuần nhạy cảm cảm thấy không đúng, không kịp ngăn cản, ngón tay có dính chất lỏng ứ đọng đã thâm nhập vào thân thể.

“Ồ... Ừm...Không được ” Thân thể bị dị vật xâm nhập, Lê Tuần vô thức co lên, hai chân phản xạ đá lên người anh, chỉ là sau khi cơ thể đạt cao trào, không có bao nhiêu khí lực, hơn nữa hai chân bị ấn chặt, thân thể không có biện pháp động, cậu khó chịu, vô thức kẹp chặt người xâm nhập.

Hô hấp Sở Diệc Mạc nặng thêm vài phần, trong lúc này vách tường vừa chặt vừa ngọt, nhiệt độ rất cao, chặt chẽ bao trùm ngón tay của anh, khiến anh hận không thể thô bạo chà đạp.

Nhưng mà như vậy sẽ làm thương tổn đến cậu, cho nên kiềm chế xúc động, xác định thân thể của cậu có thể thừa nhận dục vọng của anh, mới dùng cái thứ vừa to vừa dài của mình ma sát cửa vào đỏ đỏ đang co rút, nghe thấy Lê Tuần phát ra tiếng rên, chậm chạp đưa dục vọng xoắn xuyên vào trong.

Thân thể của cậu vừa chặt vừa nóng, tổn một phần sức lực rất lớn mới đưa đỉnh cực đại xâm nhập vào thành trong nóng rực, trong quá trình này Sở Diệc Mạc không dám thô bạo, thân thể nam nhân dị thường yếu ớt, không phải tùy tiện là có thể tiếp nhận dục vọng đồng tính, anh không dám lộn xộn, chỉ là kiên nhẫn đợi Lê Tuần thích ứng.

Sau đó mới tận lực áp hai chân của cậu sang hai bên, khiến toàn bộ hạ thân bạo lộ trong tầm mắt, bởi vì dục vọng cường hành cắm vào mà cái cửa vào hẹp hòi kia trở nên đỏ tươi, cái trung tâm đỏ tươi kia đang cuộn chặt lấy cực đại thô hồng, kết hợp sâu như thế làm Sở Diệc Mạc nhiệt huyết sôi trào

Anh bắt đầu va chạm vào thành trong chặt chẽ, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, lại nặng nề đỉnh tiến vào chỗ sâu nhất trong thân thể này, luật động đơn giản đã có thể dâng lên khoái cảm điên cuồng, chưa bao giờ có tình huống nào khiến anh trầm mê như thế, cái này phải quy kết cho việc bất đồng đối tượng, người yêu thích đang ở trước mặt anh, nhin không được đem cảm tình đầy tràn trong ngực thốt ra: “Lê Tuần, anh thích em.”

“A... Ừm, a...” Lê Tuần phát ra rên rỉ nhỏ vụn, thân thể cao lớn cũng đổ một tầng mồ hôi, cậu dồn dập thở dốc, thân thể không có biện pháp cử động, chỉ có thể mặc cho người đắm mỹ phía trên xoắn xuyên qua thân thể của cậu.

Giằng co luật động như vậy thật lâu, vật cứng cực nóng đụng vào địa phương mẫn cảm, toàn thân Lê Tuấn tê dại, thắt lưng cũng run rẩy: “A... Không được...”

Sở Diệc Mạc thò tay nắm lấy hai điểm nổi lên trước ngực cậu, tùy ý xoa nắn, cảm thấy rõ ràng dục vọng của cậu đã có phản ứng, hậu huyết chặt chẽ cũng co rút lại..., anh đột nhiên quần chặt thắt lưng của cậu, cường lực xông tới thân thể cậu, dùng sức thỏa mãn người phía dưới, không ngừng xâm nhập, không ngừng cùng cậu quần giao

“A... Không...” Tóc tai Lê Tuấn hỗn loạn, thân thể giãy dụa muốn tránh, lại đổi lấy va chạm thô bạo, mỗi một lần đều đụng vào cái địa phương mẫn cảm kia, không bao lâu sau cậu rên rỉ thành tiếng, mồ hôi cũng dính đọng trên lông mi, ướt át tỏa sáng.

Sở Diệc Mạc tham lam hôn sạch, đôi môi màu đỏ thuận theo mắt của cậu thè lưỡi ra liếm xuống dưới, sau đó, mới khát khao hôn cậu, dây dưa quần lấy đầu lưỡi nóng ướt của Lê Tuấn.

“A... Ừm... Ừm...” Lê Tuấn nôn nóng lắc đầu, muốn tránh đi nụ hôn đang cướp lấy hô hấp của mình, chỉ là nụ hôn kia của anh lại dị thường bá đạo, không cho cậu có một tia chống cự, cậu bị hôn đến thiếu đường khí, cần nhờ anh thổi khí cho mới có thể hô hấp.

19. Chương 19

Cứ như vậy... Cả buổi tối Lê Tuấn đều bị áp trên giường, dục vọng vừa thô to vừa nóng hổi không ngừng xâm nhập thân thể, rần rần chắc chắn nhồi vào người cậu, cậu ra rất nhiều đổ mồ hôi, nhiệt độ cơ thể cũng bình thường lại, không có chột nóng chột lạnh nữa, ý thức hỗn độn cũng thanh tỉnh hơn phân nửa...

Cậu chậm chạp mở mắt ra, đập vào mi mắt chính là con người sâu ám của Sở Diệc Mạc, anh chặt chẽ nhìn cậu chăm chăm, khuôn mặt trắng nõn tuấn mỹ cách cậu rất gần, cơ hồ có thể thấy rõ lông mi dày dặn của anh.

Điều hoảng sợ nhất là khí quan thô cứng của nam nhân đang ở trong thân thể cậu, thẳng tắp cắm vào chỗ sâu nhất trong thân thể, cái bộ vị che giấu kia bị đang khai mở, rất trướng, lại không có đau đớn tê tâm liệt phế, thậm chí nơi mật huyết mà khí quan thô cứng kia xô xuyên qua còn mừng rỡ bao chặt lấy anh, mặc kệ do anh nhẹ nhàng rút ra, hay nặng nề đi vào, mập mờ ma sát thành trong non mềm khiêu chiến sức thừa nhận của cậu: “Anh, anh...”

“Em đã tỉnh.” Sở Diệc Mạc cười cười, dùng sức đi vào thân thể của cậu.

Hoảng sợ phát hiện giờ phút này hai người đang có hành vi rất kinh thế hãi tục, mặt Lê Tuấn hết xanh lại trắng, hết trắng rồi đỏ, trong nháy mắt vòng vo vài màu, cậu vậy mà phát sinh quan hệ cùng nam nhân, đã kích quá lớn làm cho trước mắt cậu tối sầm, triệt để hôn mê bất tỉnh.

“Quả nhiên vẫn là dọa em rồi.” Cậu lập tức bị dọa đến bất tỉnh, Sở Diệc Mạc không khỏi trách chửi mình làm việc quá nóng vội, ngay cả người đang sinh bệnh mà cũng xâm phạm không buông tha.

Nhưng mà dục vọng nam nhân bị khơi mào thì khống chế không nổi, thực tế chính mình còn thích cậu như vậy, đương nhiên muốn hôn cậu, bất luận cậu làm cái gì cũng đủ để châm ngòi khiến anh không khống chế được, cho nên mới ôm cậu lần nữa.

Chỉ là, sáng mai tỉnh lại phải chuẩn bị từ cho tốt, an ủi cảm xúc chấn kinh của cậu, hay là trực tiếp thổ lộ với cậu thì tốt hơn, việc đã đến nước này, còn giấu diếm cũng chính là giấu đầu hở đuôi, anh muốn nói tâm ý của mình cho Lê Tuấn, không sợ hãi rụt rè nữa.

Ánh sáng trong veo như nước chảy rơi vào trên người, lông mi Lê Tuấn rung rung vài cái, mở một mắt ra thì đã nhìn thấy Sở Diệc Mạc đang yên lặng nhìn cậu, khuôn mặt tuyệt mỹ, lông mi dày rậm, làn da trắng

noãn nổi lên đỏ ửng nhàn nhạt, hiển nhiên là đã tỉnh lại thật lâu, vẫn luôn nhìn cậu, đôi con ngươi sâu sắc nhìn lên gò má đỏ bừng của cậu, chuyện phát sinh tối hôm qua như thủy triều đánh úp lại.

Ánh mắt Lê Tuần lạnh như băng nhớ tới, cảm thấy đầu nặng gốc nhẹ (cơ sở không vững), lưng đau, không có biện pháp đứng dậy, lập tức phần nộ rống to với Sở Diệc Mạc “Tại sao anh lại muốn làm như thế?”

“Ngày hôm qua là em quần lấy anh, chủ động chui vào ngực anh, yêu cầu anh hôn em.” Sở Diệc Mạc nhìn cậu chăm chăm, mỉm cười nhắc nhở “Mà ngay cả hiện tại cũng đang nằm trong ngực anh.”

Lê Tuần nhìn lên, bỗng nhiên phát hiện mình đang an an ổn ổn nằm trong lòng ngực của anh, một cái chân còn vắt ngang hông anh, bùm mặt cậu đỏ như cua đồng, trời ạ! Ngày hôm qua không phải là cậu thật sự chủ động xuất kích chứ à! “Tôi sao lại...”

Lê Tuần tận lực khắc chế thanh âm run rẩy, sắc mặt xấu hổ muốn động động chân, phát hiện thân thể của mình đang dán lấy anh, rất chặt chẽ, cái này khiến cậu càng quần bách.

Hơn nữa Sở Diệc Mạc nhìn cậu chăm chăm không chuyển mắt, phảng phất giống như dã thú đói khát nhìn chăm chăm vào con mồi mỹ vị, cái ánh mắt nóng rát kia làm cho hai chân của cậu bắt đầu phát run, chân dờ đi cũng không được, không dờ đi cũng không được, cứ cứng ngắc như thế sững sờ vắt ngang hông anh không nhúc nhích, Sở Diệc Mạc chịu không được bắt lấy chân cậu, nhìn thẳng vào con người đang xấu hổ và giận dữ của cậu, thái độ thành khẩn: “Lê Tuần anh thích em, muốn ở cùng một chỗ với em.”

“Có phải đầu óc anh có vấn đề hay không?” Lê Tuần nghi ngờ dò xét trên dưới, đang êm đẹp, nói cái gì mà thích hay không thích, hôn môi hay không hôn môi chứ, hai người là nam nhân sao có thể ôm nhau giống như nam nữ bình thường được.

Đầu óc có vấn đề? Sắc mặt Sở Diệc Mạc tái nhợt, cực lực nhịn xuống lửa giận “Sao đầu óc của anh lại có vấn đề rồi hả?” Rất nghiêm túc thổ lộ như thế cậu lại tỏ ra bộ dáng kì lạ, cũng không muốn nói nhưng anh chưa từng chủ động tỏ tình như vậy bao giờ, biểu hiện thoát nhìn tỉnh táo tự nhiên, kỳ thật trong nội tâm siêu cấp sợ hãi bị cậu cự tuyệt, hiện tại thì tốt rồi, không chỉ trực tiếp cự tuyệt, mà còn ngại đầu óc anh có bệnh!

Lê Tuần châm chọc khiêu khích “Người bình thường sẽ không thích nam nhân.” Mà cậu không thích nam nhân, cho dù cùng anh làm rồi cũng không thích, thật không rõ tối hôm qua sao chính mình lại không đẩy anh ra.

“Anh không thích nam nhân.” Lúc này Sở Diệc Mạc phủ nhận.

Lê Tuần thừa thắng xông lên “Vậy anh là đồng tính?” Cậu không phải kỳ thị đồng tính, tính hướng của mỗi người khác nhau, cho dù là đồng tính cũng có quyền lợi lựa chọn hạnh phúc, chỉ là anh đã không phải rồi, làm gì phải kéo mình xuống nước.

“Anh không phải đồng tính.” Sở Diệc Mạc nói, so với nam nhân thì anh thích nữ nhân hơn, sau khi chấm dứt đoạn cảm tình kia lúc đại học, không có lui tới cùng nam nhân nữa.

Lê Tuần nổi trận lôi đình “Vậy tối hôm qua sao anh lại muốn làm tình?” Không thích nam nhân cũng không phải đồng tính, lại hết lần này tới lần khác phát sinh quan hệ cùng cậu, nói thể nào đi nữa thì anh cũng thiếu mình một lời giải thích hợp lý.

“Anh chỉ là thích em, bất luận em là nam hay nữ.” Sở Diệc Mạc nhìn cậu, đáy mắt giống như có hỏa diễm cực nóng thiêu đốt, người anh thích là cậu, cũng không phải bất luận kẻ nào anh cũng tùy tiện tiếp nhận.

20. Chương 20

Thích cậu... bất luận cậu là nam hay nữ, loại tình cảm như vậy khiến Lê Tuần đỏ mặt, thân thể cũng nóng lên, cậu khẳng định bản thân không có phát sốt, cũng không phải thích anh. Bởi vì anh nói trắng ra như

vậy, cũng quá mập mờ, thế là thân thể có phản ứng tự nhiên, Lê Tuần yên lặng mở miệng.” Chuyện tối ngày hôm qua...”

“Nếu em không muốn thì cứ xem như không có chuyện gì xảy ra, hết thấy đều giao cho anh.” Đôi mắt Sở Diệc Mạc sâu như biển, anh tới gần Lê Tuần, ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ.

“Như vậy được không.” Phát sinh chuyện như vậy, sau này phải đối mặt với anh như thế nào, huống chi hai người còn ở cùng một chỗ, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp.

Sở Diệc Mạc mỉm môi cười “Em yên tâm, anh sẽ chịu trách nhiệm với em.”

“Cái này...”

“Hay là em chịu trách nhiệm với anh.” Ánh mắt Sở Diệc Mạc ôn nhuận nhìn cậu, vẻ mặt khao khát.

Lê Tuần quả thực bó tay rồi, không có biện pháp câu thông với anh, trong không khí như vậy nói như thế nào đi nữa cũng là anh bị hại chịu thiệt, trong ấn tượng hình như thật sự là cậu bắt lấy cánh tay Sở Diệc Mạc quần lấy anh...

Bất quá anh cũng không thể biết thời biết thế mà dè cậu như vậy, sau đó còn nói thích cậu, bị anh ăn sạch sẽ rồi còn nghe thổ lộ, nhất định là đùa giỡn cậu.

“Kỳ thật em không ghét anh, chính em cũng nên hiểu rõ điểm ấy.” Đáy mắt Sở Diệc Mạc tràn đầy ý cười, như một quý công tử ưu nhã mê người.

Lê Tuần mím mím miệng, vung ra hai chữ, “Nói bậy!”

“Anh có thể chứng minh cho em xem.” Sở Diệc Mạc thì thào nói, ánh mắt dừng lại trên môi cậu, đôi môi hơi hồng kia, màu sắc y hệt hoa hồng, thời khắc đều hấp dẫn sự chú ý của anh.

“Chứng minh như thế nào?” Nhìn khuôn mặt càng lúc càng tới gần, Lê Tuần cảm giác nguy hiểm sâu sắc, vô thức muốn đẩy ra, lại bị môi Sở Diệc Mạc bao trùm, đầu lưỡi nóng ướt trượt vào khoang miệng của cậu, nhiệt tình thè lưỡi ra liếm qua từng nơi hẻo lánh trong miệng cậu, cậu trừng mắt nhìn, sưng sờ, ngăn người sưng sờ nhìn kỹ cái khuôn mặt tuần mỹ kia, không thể tin được chính mình lại bị hôn như thế.

Chấm dứt nụ hôn này, Sở Diệc Mạc thoáng buông Lê Tuần ra, khắp nơi rất yên tĩnh, phảng phất có thể nghe được tiếng tim đập mãnh liệt của lẫn nhau, thân thể hai người kề nhau, hô hấp quần giao, mập mờ lan tràn. Sở Diệc Mạc thành khẩn bày tỏ thái độ: “Em cũng không bài xích anh thân cận, em có thể thử kết giao cùng anh.”

“Tôi là nam nhân...” Mặt Lê Tuần đỏ bừng, không dám nhìn Sở Diệc Mạc, anh rõ ràng dám trắng trợn hôn cậu như thế, mà cậu không những không phản kháng, còn chìm đắm trong lúc anh hôn, mặc kệ anh hôn từ đầu đến cuối, có lẽ hay không a.

Sở Diệc Mạc lại nhìn cậu “Anh biết rõ em là nam nhân, nhưng vẫn cứ thích em.” Từ trước đến nay anh chưa từng động tình, cũng không nghĩ tới chính mình sẽ có phản ứng đối với nam nhân, bất quá dù cho biết rõ điểm ấy, anh cũng có thể thản nhiên tiếp nhận.

“Giữa hai nam nhân không có tình yêu.” Lê Tuần hỏn hển, những lời này là nói cho anh, cũng là nói cho bản thân nghe.

“Lê Tuần anh rất nghiêm túc, nếu như em cho rằng anh chơi đùa em, thì ngay từ ngày đầu tiên em chuyển vào anh đã có thể ra tay.”

“Anh ” Lê Tuần tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, trong tích tắc hối hận đã thuê phòng của anh.

“Anh không phải người tùy tiện, cũng sẽ không tùy tiện phát sinh quan hệ với người khác, trước đó không lâu đã muốn thổ lộ cùng em, bất quá sợ hù dọa em, cho đến tối hôm qua đã xảy ra chuyện như vậy, anh biết rõ mình không thể giấu diếm tiếp nữa.”

Ánh mắt thâm tình, ngữ khí ôn nhu, hơi thở nóng rực, không khí mê loạn vây quanh lấy cậu, Lê Tuần không có biện pháp làm rõ mọi chuyện, cậu cảm giác đầu óc hỗn loạn, có chút không được tự nhiên nói với anh.” Hiện tại tôi rất loạn, cần có thời gian sửa sang lại...”

“Anh biết rõ.” Về mặt Sở Diệc Mạc khéo hiểu lòng người, anh biết rõ Lê Tuần không phải nam nữ đều có thể như mình, muốn cậu tiếp nhận tình cảm của anh còn khó hơn so với lên trời, bất quá cậu không ghét nụ hôn của anh, cũng không bài xích anh thân cận, sâu tận bên trong cậu cũng có hảo cảm với anh, chỉ là vẫn chưa biết rõ đó là cái gì thôi, mà anh muốn làm chính là để cho cậu nhìn thẳng vào lòng của mình.

Nhưng mà từ ngày này về sau, Lê Tuần thời khắc trốn anh, thái độ cũng trở nên rất lạnh, tan tằm trở về muộn, đi làm ra ngoài sớm, nói chuyện với cậu sẽ quay đầu đi, bất quá cho dù như thế, một cuộc điện thoại qua là có thể nhìn thấy cậu, cái này phải quy công cho việc Lê Tuần có hợp tác cùng công ty của anh.

Mặc kệ trốn anh như thế nào, vẫn phải gặp mặt anh bàn bạc công việc, anh có thời gian thì sẽ nhìn cậu thật kĩ, bàn xong công việc thì hẹn cậu ăn cơm, Lê Tuần cự tuyệt, không để cho anh có cơ hội, cậu tựa hồ muốn xa cách anh, kéo dài khoảng cách giữa hai người, không có bất cứ quan hệ gì với anh.

Đương nhiên, anh cũng không lùi bước chút nào, mặc kệ cậu cự tuyệt ra sao cũng vẫn quấn lấy cậu, mặc kệ cậu trốn tránh như thế nào, thái độ bén nhọn nhiều như thế nào, trên mặt một chút tươi cười cũng không có, vẫn muốn giữ cậu lại.

Lê Tuần là người đầu tiên anh thích, cũng là đối tượng đầu tiên vất vả theo đuổi, anh không muốn tùy tiện buông tha, chỉ phải “tận lực” chế tạo cơ hội, tiến hành theo chất lượng tiếp cận cậu, chậm rãi công chiếm trái tim của cậu.

21. Chương 21

Thứ hai, đây đại khái là ngày bận rộn nhất mỗi tuần, bởi vì hai ngày nghỉ ngơi cuối tuần đã tích lũy rất nhiều công việc, từng nhân viên đều phải gồng mình bổ sung công tác cho hai ngày đó, ngày hôm nay trong văn phòng người đến người đi, điện thoại tiếng vang lên không ngừng.

“Lê Tuần, giúp tôi xem phần tài liệu này, sau đó hãy làm bản thiết kế, đơn giản 1 chút cũng không sao, phác thảo sơ đồ mà thôi.” Quản lý nghiệp vụ Lý Húc đi đến bàn làm việc của Lê Tuần, đặt văn kiện trong tay ở trước mặt cậu.

Lê Tuần mở tài liệu ra, nhìn sơ qua yêu cầu xếp đặt thiết kế của khách hàng, là quảng cáo của một công ty bách hóa, cái kiểu quảng cáo này đã từng làm ở Pháp, biết rõ cũng không khó, thế là một lời đáp ứng.

“Có thể hoàn thành trước 12h không?” Lý Húc lo lắng hỏi, Lê Tuần là nhà thiết kế mới tới, làm việc cẩn thận, phản ứng nhanh chóng, bất quá kinh nghiệm công tác không nhiều lắm, hắn lo lắng cậu không thể hoàn thành đúng hạn.

“Không có vấn đề.” Lê Tuần một lời đáp ứng, mấy thứ như vậy không cần tốn quá nhiều thời gian, chỉ cần thiết kế xếp đặt trong máy vi tính, làm thành phim, lại dùng lực hấp dẫn thị giác biểu hiện góc độ để cân nhắc có cần sửa chữa thêm không, cậu nghĩ sơ đồ phác thảo có thể hoàn thành trong hai giờ.

Đang vui đầu chiến đấu hăng hái, điện thoại vang lên, Lê Tuần cầm lấy điện thoại, mắt không rời màn hình máy vi tính hỏi “Tôi là Lê Tuần, xin hỏi có chuyện gì?”

“Lê Tuần là tôi.” Bên kia truyền đến thanh âm của Lý Húc “Hai giờ BOSS muốn họp, cậu đem phương án thiết kế của Thành Điền tới, buổi chiều họp cần dùng.”

“Được.” Công ty Thành Điền là nghiệp vụ Lý Húc nhận được vài ngày trước, nhận được hợp đồng nhìn yêu cầu của khách hàng một lần, nói lời suy nghĩ của bọn hắn muốn quảng cáo thiết kế xếp đặt như thế nào, bản thiết kế đó cậu đã hoàn thành rồi, đang để trong ngăn kéo.

Lê Tuần kéo ngăn kéo ra, lật đồng hồ trở tây như thế nào cũng không thấy, bắt đầu nôn nóng, lấy hết văn bản tài liệu sách vở trong ngăn kéo ra, như trước vẫn không có nhìn thấy bản thiết kế.

Cậu nhớ rõ trước lúc đi ra ngoài có đem tới, sao hiện tại lại không thấy tăm hơi, mặt ủ mày chau suy tư, Lê Tuần mở to mắt, hình như cậu đã làm rơi tài liệu trong nhà rồi.

Xem ra cậu phải trở về một chuyến, Lê Tuần thả văn bản tài liệu chỉnh tề lại ngăn kéo, sau đó mới chuẩn bị sơ đồ phác thảo Lý Húc muốn cho tốt, lại thuận tiện đánh phần dự toán đưa đến văn phòng, trong ánh mắt ngạc nhiên của đối phương trấn định trả lời hắn “Anh xem trước đã, có cần sửa chữa chỗ nào thì nói ra.”

“A a được...” Lý Húc không nghĩ tới động tác của cậu lại nhanh như vậy, không phải là làm qua loa chứ, trong công ty nhiều nhà thiết kế như vậy, lại ưu tú cũng không có khả năng hoàn thành sơ đồ phác thảo trong hai giờ, còn thêm dự toán kỳ sau

Lý Húc tràn đầy nghi vấn nhìn thiết kế của Lê Tuần, sau khi xem hết mới vô cùng bội phục, hắn rất hài lòng với sơ đồ phác thảo, căn bản tìm không ra bất cứ vấn đề gì, còn dùng thời gian ngắn nhất hoàn thành, làm tốt hơn so với hắn mong muốn, hắn không khỏi tán thưởng Lê Tuần.

“Cậu làm vô cùng tốt, tôi sẽ trực tiếp đem phần báo cáo này cho quản lý, để anh ta đề cử cho khách hàng.”

“Vâng.” Đạt được tán thưởng của quản lý nghiệp vụ, Lê Tuần cười cười, cậu có thể có thành quả hôm nay cũng đã phải trả giá bằng rất nhiều cố gắng.

Ra khỏi văn phòng, Lê Tuần thu thập đồ đạc xong thì về nhà lấy bản thiết kế của Thành Điền, bởi vì nhà gần, 10 phút thì đã đến nhà, móc móc túi quần bỗng nhiên khẽ giật mình, chìa khóa không có trên người, không phải chứ? Loại thời điểm như thế này rồi mà còn muốn đùa giỡn cậu.

Sắc mặt Lê Tuần khó coi, trái trở mình phải trở mình, nhưng vẫn không thấy chìa khóa, không phải là để ở công ty rồi chứ... Không xác định nghĩ, Lê Tuần nhìn đồng hồ tay một chút, phát hiện thời gian còn sớm, lại chạy về công ty tìm kiếm trong cặp, cái cặp không lớn lật ra mấy lần vẫn không có chìa khóa, trong nháy mắt Lê Tuần ủ rũ, mặt ủ mày chau. Bất luận chăm chú vào công việc nhiều như thế nào, cậu vẫn không thay đổi được thói quen cẩu thả trong sinh hoạt như trước, bất quá lần này cũng quá không hợp thói thường rồi, không chỉ làm rơi tài liệu của công ty ở nhà, mà còn quên luôn cái chìa khóa đã để ở đâu.

Đã không phải là lần đầu tiên phát sinh loại tình huống này, trước kia ở Pháp cũng có quên cái chìa khóa, khi đó phải mời thợ khóa đến nạy cửa ra, lại dùng tiền lắp đặt ổ khóa mới. Hiện tại thuê nhà của Sở Diệc Mặc, không thể để người nạy cửa vào, chỗ này không phải là nhà cậu a.

Lê Tuần buồn rầu đứng ở đó, thời gian từng giây từng phút trôi qua, cách buổi chiều họp không đến một giờ, còn ở lại chỗ này thì chính là vô kế khả thi*, Lê Tuần thở dài một hơi, gọi điện thoại cho Sở Diệc Mặc, âm hưởng tút tút tút vang lên.

(*) Vô kế khả thi: Không có biện pháp nào giải quyết công việc, tháo gỡ sự bế tắc

Lê Tuần khần trương khó hiểu, đây là lần đầu tiên gọi điện thoại cho Sở Diệc Mặc, cũng là lần đầu tiên từ lúc đó đến nay nói chuyện lại với anh, tim của cậu đập loạn thất bát tao, điện thoại kêu không bao lâu thì có người nghe, một giọng nói quen thuộc dễ nghe truyền tới: “Thật làm cho người kinh hỉ, em lại đột nhiên gọi điện thoại cho anh.”

Lê Tuần cắn môi không rên một tiếng, có chút muốn cúp điện thoại, bởi vì đầu dây bên kia hơi nhao nhao, tiếng động soẹt soẹt rè rè, thoát nhìn anh đang bận, lúc này gọi điện thoại, sẽ không phải đã quấy rầy anh rồi chứ.

“Có chuyện gì sao?” Sự trầm mặc của cậu lại khiến Sở Diệc Mặc phát giác được cái gì đó, cho rằng cậu đã xảy ra chuyện, trong giọng nói cũng lo lắng nhiều hơn một phần.

Lê Tuần nhin lại nhần, nhớ tới hội nghị buổi chiều nên vẫn mở miệng “Chìa khóa của tôi hình như rơi trong nhà rồi, hiện tại muốn lấy tài liệu nhưng không vào được, anh có thể trở về một chút hay không.”

“Rất quan trọng sao?”

“Vâng.”

“Anh lập tức quay về.”

22. Chương 22

20 phút sau. Sở Diệc Mạc về đến nhà, nhìn thấy Lê Tuần đứng ở cửa ra vào, cậu mặc trên người một bộ tây trang màu xanh đậm, áo sơ mi trắng chất lượng cao, nhìn qua vừa thời thượng lại vừa lịch sự, không biết cậu đã đợi bao lâu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, cậu cúi nhẹ đầu xuống, mấy sợi tóc màu nâu trên trán che chắn con người sáng ngời, bộ dạng có chút cô đơn khó hiểu.

“Em chờ ở đây bao lâu rồi?” Sở Diệc Mạc đi qua, nháy mắt cũng không nhìn chăm chú khuôn mặt anh tuấn của cậu, nhận được điện thoại anh liền gấp gấp trở về, không để ý còn có hội nghị phải tiến hành, bởi vì đây là Lê Tuần chủ động mở miệng.

“Không lâu, làm phiền anh trở về gấp, thực ngại quá.” Lê Tuần ngẩng đầu, nhìn thấy là anh liền nhẹ nhàng thở ra, nguyên bản tâm tình đang sa sút cũng dần dần chuyển tốt.

“Đừng khách khí như thế.” Sở Diệc Mạc móc chìa khóa ra mở cửa, mắt thấy Lê Tuần gấp gấp hùng hực chạy vào trong, anh bật cười đi theo sau “Tài liệu để ở nhà sao?”

“Ở đây.” Lê Tuần đi vào nhà bếp, tìm thấy được tài liệu cùng cái chìa khóa của cậu ở trên bàn cơm, mắt mà có lại được, may mắn hai thứ này đều chưa có bị vứt đi.

“Tài liệu rất quan trọng sao?” Mắt thấy cậu nắm chặt tài liệu, một bộ dáng may mắn không có mất, Sở Diệc Mạc kéo dài thanh âm hỏi.

Lê Tuần đáng thương nói “Tôi tốn rất nhiều thời gian mới làm ra được.” Vì muốn hoàn thành công việc một cách hoàn mỹ, cậu đem những thứ làm không hết về nhà, cứ thế với những công việc quan trọng đều có thể hoàn thành với hiệu suất cao.

“Như vậy em phải cảm ơn anh rồi, nếu không phải anh chạy về thì em sẽ gặp phiền toái.” Sở Diệc Mạc rên sất khi còn nóng.

Lê Tuần thuần túy cảm kích: “Cảm ơn anh.”

“Sáng nay em ăn hết bữa sáng.” Sở Diệc Mạc khoan thai cười cười, chú ý thấy không có gì trên bàn, xem ra Lê Tuần ăn xong bữa sáng mới đi làm.

Lê Tuần nhẹ gật đầu. Sáng nay vì tránh Sở Diệc Mạc nên cố ý dậy muộn hơn so với anh, không nghĩ tới đi ra khỏi phòng ngủ, giống như mọi ngày nhìn thấy bữa sáng trong phòng khách, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không cách nào làm như không thấy, ngồi xuống ăn xong bữa sáng, bởi vì như vậy mới ra ngoài muộn, làm rơi chìa khóa cùng tài liệu ở nhà.

“Anh nghĩ em sẽ không đụng đến.” Thần sắc Sở Diệc Mạc sầm bi, chuyện phát sinh đêm đó kích thích cậu, cứ thế mỗi ngày tận tâm làm bữa sáng cậu cũng không chịu đụng vào.

“Anh biết rõ tôi sẽ không ăn, tại sao mỗi ngày vẫn muốn làm bữa sáng?” Lê Tuần nhin không được hỏi.

Sở Diệc Mạc ngưng mắt nhìn cậu “Chẳng phải sáng nay em đã ăn hết.” Anh nghĩ chỉ cần kiên trì, một ngày nào đó cậu sẽ bị rung chuyển.

“Mấy ngày hôm trước tôi không ăn bữa sáng, anh đều ăn mấy món đó vào bữa tối sao?” Lê Tuần quay đầu hỏi, có lúc trời tối trở về sớm, nhìn thấy Sở Diệc Mạc ngồi ở trước bàn ăn, thần sắc nhàn nhạt ăn đồ ăn buổi sáng cậu lưu lại, cậu không rõ tại sao anh lại muốn làm như thế, những thứ đó đều đã để cả một ngày rồi, hương vị cũng biến chất, sao anh vẫn còn ăn.

“Ừ.”

“Tại sao?” Lê Tuần nhíu mày, chẳng lẽ là bởi vì cậu không ăn nên mới làm như vậy, nghĩ đến đây liền cảm thấy nghiệp chướng nặng nề sâu sắc, không phải cậu muốn bỏ qua tâm ý của anh, chỉ là nghĩ hôm nay không ăn, ngày mai không ăn, ngày mốt cũng không ăn, tiếp tục như vậy sớm muộn gì anh cũng sẽ không làm bữa sáng nữa, không thể tưởng được người kia lại cố chấp một mực không buông bỏ.

“Làm ra thức ăn nhưng không có người ăn, tư vị thật không dễ chịu.” Đuôi lông mày Sở Diệc Mạc nồng đậm tịch tịch, chiều nào về nhà, nhìn thấy bữa sáng vẫn còn y nguyên trên bàn, trong lúc nhất thời mất hết can đảm, tâm tình làm bữa tối cũng không có.

“Thực xin lỗi.” Lê Tuần bần khoản xin lỗi, cậu không nghĩ tới Sở Diệc Mạc lại nghĩ như vậy, cũng là mình quá phận, cho dù không muốn để ý tới anh, cũng không cần phải bỏ qua bữa sáng mà anh đã vất vả làm ra.

“Không để ý tới anh cũng không sao, sau này em vẫn nên dậy sớm hơn, ăn xong bữa sáng rồi hãy đi làm, bằng không thì anh sẽ rất lo lắng cho thân thể của em.”

“Được.” Con người của Lê Tuần đen kịt, anh biết rõ cậu dậy trễ, luôn không ăn gì cả để bụng rỗng đi làm, mới dậy sớm làm bữa sáng cho cậu, không ai tổn tâm tư đối với cậu như thế. Nếu như cậu là phụ nữ thì sẽ cảm động vì hành vi của anh, đáng tiếc cậu là nam nhân, vừa nghĩ tới cái này, tâm tình của cậu đã trở nên phức tạp hơn.

Sở Diệc Mạc ngưng mắt nhìn cậu, nụ cười ưu nhã mê người: “Anh đặc biệt gấp gáp trở về giúp em, em sẽ báo đáp ân tình của anh như thế nào đây?”

Lê Tuần thu hồi tâm tư, chậm rãi mở miệng, “Anh muốn cái gì?”

“Buổi tối mời anh ăn cơm.” Sở Diệc Mạc nhìn kỹ cậu, đáy lòng rung động không cách nào không chế được.

Lê Tuần khước miệng cong “Có thể.”

“Địa điểm anh sẽ chọn.” Sở Diệc Mạc được một tác lại muốn tiến một thước.

“Không có vấn đề.” Lê Tuần không do dự đáp ứng, nói riêng việc anh nhận điện thoại đã gấp gáp trở về, chiếu cố giúp cậu rất nhiều, có qua có lại, hoàn toàn chính xác muốn hồi báo anh.

23. Chương 23

Tan việc, Sở Diệc Mạc gọi điện thoại cho Lê Tuần, muốn cậu chờ anh ở cửa ra vào công ty, do anh quyết định chỗ ăn cơm, theo như lời Sở Diệc Mạc đi vào cửa hàng, Lê Tuần hoảng hốt hồi lâu, mãi cho đến khi ông chủ bưng đồ ăn lên vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Ngược lại Sở Diệc Mạc nhìn thấy thức ăn đã được mang lên, cao hứng rút lấy một đôi đũa, tiếp đó dùng bộ dạng ăn như gió cuốn ăn đĩa cơm cà ri, ăn liên tiếp mấy miếng, ngừng đầu thấy Lê Tuần bất vi sở động, hoang mang hỏi: “Sao em không ăn?”

“Á...” Thấy anh ăn ngon miệng, Lê Tuần lơ đãng nhìn đĩa cơm cà ri trước mặt mình, nói muốn cậu mời lại dẫn cậu tới kiểu cửa tiệm như thế này, không phải cho rằng kinh tế của cậu quần bách, cố ý tiết kiệm chi tiêu giúp cậu chứ.

“Cửa tiệm này có món cơm cà ri hương vị rất ngon, em nếm thử xem.” Sở Diệc Mạc thấy cậu bất vi sở động, cười hì hì giải thích.

“A... Được...” Anh đã nói như thế, Lê Tuần múc một ngụm nhắm nháp, món cơm này có hạt gạo to tròn, hương khí bốn phía, phối hợp với một đĩa dưa muối cay, khi ăn cảm thấy rất ngon.

Chỉ là nơi này không khỏi quá đơn sơ rồi, nhà hàng không giống nhà hàng, tiệm cơm không giống tiệm cơm, chỉ là một tiệm nhỏ ven đường. Mặt tiền cửa hàng không lớn, trên dưới mười mét vuông, đơn giản để mấy cái bàn lớn, khách hàng không nhiều lắm, một mình ông chủ bề bộn trước bề bộn sau. Lê Tuần nhin không được hỏi, “Anh thường xuyên đến chỗ này ăn cơm sao?”

Nơi này so với địa vị con người Sở Diệc Mạc, thật sự là quá thấp rồi, nhìn bộ dáng tao nhã ôn hòa của anh thì nên đi nhà hàng cao cấp, như thế nào cũng nghĩ không ra anh sẽ chạy đến chỗ này ăn cơm.

“Sau khi tốt nghiệp đại học, anh cùng bạn gây dựng sự nghiệp, khi đó anh ở gần chỗ này, mỗi ngày tăng ca đến khuya, đói bụng tìm ăn khắp nơi, trong lúc vô tình phát hiện cửa tiệm này, ăn một lần liền nghiện, đói bụng sẽ đi qua đây.”

“Không thể tưởng được anh cũng có cuộc sống như vậy.” Đáy mắt Lê Tuần hiện lên một tia kinh ngạc, “Bất quá anh rất lợi hại, khiến công ty trở nên lớn như vậy.”

“Bởi vì trả giá nhiều hơn.” Thanh âm Sở Diệc Mạc bình tĩnh, lúc mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp khó khăn trùng trùng điệp điệp, ba bữa cơm không đủ, cũng may sống qua đoạn thời kì gian nan kia, sự nghiệp dần dần đi vào quỹ đạo.

Lê Tuần nhin không được truy vấn: “Người bạn cùng gây dựng sự nghiệp với anh đâu?” Cậu không nghĩ tới Sở Diệc Mạc là tự mình gây dựng sự nghiệp, lúc đầu còn tưởng rằng anh là nhân viên, bằng thực lực mới leo đến vị trí tổng giám đốc.

“Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tan, cánh rừng lớn rồi thì mỗi người đi một ngã.”

Lê Tuần trầm mặc xuống.

Sở Diệc Mạc nở nụ cười, ánh mắt phẳng phất có thể hiểu rõ lòng người “Cái này cũng không sao cả.”

“Nói cũng đúng.” Trên thương trường, không có bạn bè vĩnh viễn, sự nghiệp thành công rồi, ai cũng muốn độc tài toàn cục, đại triển thân thủ, chắc chắn chính mình làm sẽ càng thành công.

Thấy đĩa cơm của cậu đã vơi đi phân nửa, Sở Diệc Mạc hỏi: “Cơm cà ri ăn ngon không?”

“Ăn ngon, sao anh lại muốn dẫn tôi tới đây?”

“Đi nhà hàng hình như quá bình thường rồi, thức ăn ở đó tuy phong phú, nhưng không sánh bằng sự chất phác ở đây, anh nghĩ cơm như vậy em cũng sẽ thích.” Khóe miệng Sở Diệc Mạc mang theo vui vẻ, anh tin tưởng Lê Tuần không phải người kén chọn, đối với việc ăn uống còn không chú ý hơn cả anh, chỉ cần hương vị ngon thì cậu đã thỏa mãn.

Lê Tuần bất động thanh sắc: “Nhờ đâu tôi không thích ăn ở đây?” Kỳ thật đi đâu ăn cũng không sao cả, chỉ cần hương vị ngon, quán quà vặt bên đường cũng được, cho nên trong mắt cậu, đĩa cơm cà ri trước mặt này thật sự rất ngon.

“Vậy em sẽ không động vào đĩa cơm.” Sở Diệc Mạc cũng bất động thanh sắc.

Lê Tuần cười cười “Anh biết nhìn mặt người khác để nói chuyện.”

“Bởi vì anh rất để ý đến em.” Sở Diệc Mạc nhìn thẳng vào khuôn mặt tươi cười của cậu, đã lâu rồi không thấy Lê Tuần nở nụ cười, quả nhiên dẫn cậu tới đây là lựa chọn chính xác.

“...” Lê Tuần giật mình, đôi má bắt đầu nóng lên, phát nhiệt, không biết là vì dưa muối cay, hay là tưng quẫn vì ánh mắt của anh, tóm lại, mỗi lần anh nói yêu thích gì đó, toàn thân cậu liền xao động, không dám nhìn vào anh, rõ ràng cũng mấy chữ đó mà thôi, cậu lại giống như...bị phỏng.

Sau ngày hôm nay, cảm giác của Lê Tuần đối với Sở Diệc Mạc trở nên kỳ diệu, hai người cũng được xem là bạn bè a, chỉ cần anh không có cử chỉ thân mật, ở cùng một chỗ với anh cũng rất dễ dàng.

Cũng không biết tại sao, nếu anh trở về quá muộn, cả người cậu đều trở nên không bình thường, nghĩ đến anh ở cùng một chỗ với người nào đó, chơi đùa đến muộn như thế mới về. Mỗi lần đều muốn biết hành tung của anh, lại không dám đối mặt hỏi, thậm chí lúc anh trở về còn tỏ vẻ không thấy, bản thân như vậy khiến Lê Tuần cảm thấy rất buồn rầu.

24. Chương 24

Tám giờ đúng, Lê Tuần vẫn ngồi ở trong phòng làm việc như trước, đồng nghiệp đều đi về rồi, trong văn phòng chỉ còn cậu, cậu đang vui vẻ làm khảo hạch hiệu tích tháng này, nội dung khảo hạch không có gì khác gồm chỉ tiêu hoàn thành tháng trước và công tác kế hoạch tháng này.

“Phiền chết rồi, sao lại quên cái này chứ.” Lê Tuần thì thào tự nói, bởi vì những ngày này phân tâm, vốn tuần trước là phải giao khảo hạch vậy mà tới hôm nay vẫn chưa làm, các đồng nghiệp đều đã giao hết còn cậu lại quên, để tránh chọc giận cấp trên trừ tiền lương của cậu, Lê Tuần không thể không ở lại tăng ca.

Nhưng mà tư vị một mình ở lại văn phòng tăng ca thực không dễ chịu, hướng chỉ hiện tại cũng tám giờ, vẫn chưa ăn gì cả, bụng thật đói ah, cũng có thể mang về nhà rồi làm tiếp, nhưng chỉ còn vài phần nữa, kiên trì thêm một chút thì có thể làm xong rồi.

Bận rộn, giày vò thật lâu, cuối cùng cũng hoàn thành khảo hạch hiệu tích, Lê Tuần vuốt vuốt đôi mắt chua xót, mệt mỏi đuổi lưng một cái. Thật muốn mạng! Gần như là cậu đã ngồi trước máy tính cả một ngày rồi, hiện tại thư giãn liền cảm thấy choáng váng hoa mắt, bụng đói kêu vang.

Chính vào lúc này, trước bàn làm việc đột nhiên xuất hiện một bóng đen, bóng dáng nam nhân phản xạ trên bàn làm việc của cậu. Lê Tuần ngẩng đầu nhìn thấy Sở Diệc Mạc, không biết anh đến đây lúc nào, còn đứng ngay trước bàn làm việc của cậu, nhìn cậu chăm chú, trên mặt mang theo vui vẻ dịu dàng như nước.”Trễ như thế, sao còn chưa tan làm?”

“Đã xong.” Lê Tuần nhìn anh, suy nghĩ lộn xộn “Sao anh vào được đây?” Dưới lầu công ty có bảo an trực ban, không phải nhân viên của công ty thì bảo vệ sẽ cản lại.

Sở Diệc Mạc chớp chớp đôi mắt xinh đẹp: “Anh nói địa chỉ công ty Mỹ Á cho bảo an, lại kí tên lên nhật kí làm việc của ông ta, ông ta cho anh vào.”

“Ông ấy thật dễ nói chuyện.”

“Công việc của em rất nhiều sao?” Sở Diệc Mạc nhìn bàn làm việc của cậu.

Lê Tuần lắc đầu “Không nhiều lắm, là tôi sơ sẩy nên mới dẫn đến tăng ca.”

“Hiện tại có thể đi chưa?” Sở Diệc Mạc nhìn kỹ cậu, không thể chờ đợi được hỏi.

“Có thể rồi.” Lê Tuần nhú mồm, cảm giác đêm nay Sở Diệc Mạc tựa hồ rất vui vẻ, không biết anh gặp được chuyện tốt gì.”Sao anh lại đặc biệt tới đây tìm tôi?”

“Anh gọi điện thoại cho em em không nghe, rất lo lắng em, lại không biết em đi đâu, nghĩ em có lẽ ở công ty, cứ tới đây nhìn một chút.”

Lê Tuần cầm lấy điện thoại trên bàn xem xét, quả nhiên có thật nhiều cái cuộc gọi nhỡ, mở ra xem đều là dãy số của Sở Diệc Mạc, một lòng nóng hừng hực giống như bị phỏng, chủ động giải thích với Sở Diệc Mạc: “Lúc làm việc tôi sẽ chỉnh điện thoại thành chế độ yên lặng.”

“Sau này vẫn nên để rung a, như vậy cũng không đến nỗi liên lạc với em cũng không được.”

Lê Tuần không có phản ứng, chỉ làm bộ rất tùy ý hỏi, “Những ngày này anh đi đâu, sao đều trở về muộn vậy?”

“Em chú ý tới?” Sở Diệc Mạc mừng rỡ hỏi, anh cho rằng mỗi ngày anh về rất muộn, cậu cũng không để ý không quan tâm, không thể tưởng được cậu lại đột nhiên hỏi thăm chuyện của anh.

“Đúng vậy a.” Lê Tuần xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu thu dọn đồ đạc, trước kia anh đều ở nhà quán lấy cậu, rất ít khi liên tục về muộn mấy ngày như vậy.

“Anh nghĩ em không quan tâm anh đi đâu.” Sở Diệc Mạc nhìn kỹ khuôn mặt đỏ ửng của cậu, trái tim rung động.

“Nghĩ lung tung cái gì vậy, tôi vốn không quan tâm anh đi đâu.” Lê Tuần mở to mắt hừ lạnh, đi theo Sở Diệc Mạc rời khỏi công ty.

Ra khỏi công ty phát hiện sắc trời đã tối, trong bầu trời đêm sâu ám có một vầng ánh sao sáng rất đẹp, Lê Tuần vừa đáp vừa không theo sát Sở Diệc Mạc nói chuyện phiếm.

Về đến nhà, trợn mắt há mồm! Mùi thức ăn nồng đậm phiêu tán trong phòng khách, câu dẫn người muốn ăn, một bàn đồ ăn phong phú trợn vện kia làm cho Lê Tuần không có biện pháp lấy lại tinh thần, sao anh làm nhiều đồ ăn vậy như vậy, chừng này phải tốn bao nhiêu thời gian trong bếp a.”Sao anh lại làm nhiều thức ăn như vậy?”

“Bởi vì hôm nay là ngày đặc biệt.” Sở Diệc Mạc cởi áo khoác, tiện tay ném lên ghế sa lon, sau đó kéo Lê Tuần đi vào nhà ăn, kéo ghế ra cho cậu, ra hiệu cậu ngồi xuống.

Lê Tuần khấn trương ngồi ở đó, trong mắt có ánh sáng nhấp nháy: “Là ngày đặc biệt gì?”

“Xem ra em đã quên?” Sở Diệc Mạc dùng đôi mắt mê người kia nhìn cậu chăm chú, phảng phất mang theo một loại ma lực nào đó làm cho người khác say mê “Bất quá anh ghi tạc trong nội tâm.”

“Cái gì chứ, làm như này bàn thức ăn này là làm vì tôi sao?” Lê Tuần mặt mày khê cong.

Sở Diệc Mạc ngưng mắt nhìn cậu, thâm tình chân thành: “Đây là vì em làm đấy.”

“Cái cái gì!” Cánh môi Lê Tuần run run vài cái, khó có thể tin tưởng lớn mắt.

Sở Diệc Mạc tự nhiên cười nói, “Hôm nay là sinh nhật của em, đương nhiên phải chúc mừng một bữa rồi.”

“Sao anh biết được!” Lê Tuần khiếp sợ vạn phần.

Sở Diệc Mạc dương dương đắc ý, “Em quên anh đã xem qua chứng minh nhân dân của em rồi sao.”

“Thế nhưng mà ” Lê Tuần trừng mắt lú lút nhìn anh, trí nhớ của anh cũng không khỏi là quá tốt rồi, cái này phải là người dụng tâm với cậu thì mới có thể nhớ rõ được.

“Sinh nhật vui vẻ.” Sở Diệc Mạc móc ra một cái hộp tinh mỹ đưa cho cậu “Đây là quà tặng.”

Lê Tuần tò mò hỏi, “Là cái gì vậy?”

“Em mở ra nhìn xem.” Sở Diệc Mạc ôn nhu nói.

Mở ra xem, bên trong là một sợi dây chuyền vàng, kiểu dáng cực kỳ ưu nhã, Lê Tuần ngẩn người, sau khi hoàn hồn liền đem lễ vật trả lại cho anh.”Quà của anh quá quý trọng rồi, cái này tôi không thể tiếp nhận.”

Sở Diệc Mạc nhét cái hộp quà vào trong tay Lê Tuần, “Đây là anh đưa cho em, không cần thì em có thể tùy tiện xử trí.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-hoan-tham-lam-hanh-phuc>